

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

SON GECE

ferguson findley

polis romanı

e yayınları
polis romanları dizisi
yöneten: aydıl balta

Ferguson Findley anglo - sakson polis romanı yazarlarının başta gelenlerindendir. Ülkemizde pek bilinmeyen, ama kitapları başlıca dünya dillerine çevrilip pek çok ülkede yayınlanan Findley, ayrıca sinemacıların da sık sık başvurdukları bir yazardır. Bugüne kadar üç romanı filme alınmıştır. «Son Gece» yazarın yıllar Önce yayınlanan, ama hâlâ en beğenilen kitabıdır.

SON GECE

The Last Night

ferguson findley

türkçesi: sermet puza

fj

e yayınları, polis romanları dizisi : S

birinci baskı : kasım 1971

SON GECE
fergusort findley

e-yayınları

Bİ R

Call-Bulletin'in ilk baskısı için muhabirlerin, yazılarını en geç saat dokuzda vermeleri gerekiyordu. Bu yüzden saat 8.55'i buldu mu büyük salonda hareket artardı. Ellerindeki yazıyı beş dakika içinde bitirmeye uğraşan muhabirlerle musahhihler bir yarış atı gibi sanki finişe kalkmışlardı. İş erken biten musahhihlerle muhabirler ise çıkmaya başlıyorlardı.

Telefon çaldığında, Sam Terrell, makinesinden başını kaldırmadı bile. Yazmakta olduğu paragrafı bitirdi, sonra ahizeyi eline aldı. Uzaktan gelen bir ses kulağına mırıldanıyordu:

— Terrell'i ilgilendirecek bir haberim var. Orada mı kendisi?

— Telefonda Terrell, buyurun.

— Demek telefonlara siz cevap veriyorsunuz. Güzel...

— Kiminle görüşüyorsunuz?

— Önemi yok Sam. Asıl sana vereceğim haberje ilgilen.

Hani, herkesin bir masum melek sandığı yeni Vali adayı Caldwell var ya? İşte onunla ilgili bazı şeyler anlatmak istiyorum.

Telefondaki ses oldukça alaylı ve kısıktı. Terrell kulaklarını iyice açtı ve ahizeye sıkıca yapıştı. Seçimler on beş gün sonra yapılıyordu. Caldwell hakkında her söy-

İenen onu yakından ilgilendirecekti tabii. Yazıların verilmesi için konan süre dolmuştu. Birden ziller çalmaya, muhabirler yazıları toplayıp mürettephaneye götürecek hademeleri çağırmaya başladılar. Aslında bu gürültülü ve c.'ağınık görünüş çok düzenli bir çalışmayı gizliyordu. Bir en düşündükten sonra, Terrell konuştu:

— Buyurun. Sizi dinliyorum.

— Eden Myles'i ianır mısınız?

1 -relî, sözü geçen kadını birkaç kere görmüştü. Frankk. C v:nce adlı bir gangsterin gece kulübünde şarkı söyleye., güzelce bir kızdı bu.

— Evet, adını duydum.

— Demek duydun sadece. Güzel. Şimdi bu kadın, bir aydan beri yeni vali adayı Richard Caldwell ile yaşıyor. Gizli olarak, beş altı kere buluşmuşlar. Vali adayının kaldığı otele girerken bir kaç kere görmüşler kendisini. Bu meselenin üzerinde durur, soruşturma yaparsan sana bomba gibi bir haber çıkar dostum.

Heyecandan Terrell'in kalbinin atışı hızlanmıştı. Önünde duran paketten bir sigara çıktı.

— Haberi başka bilen var mı?

— Hayır, bir ben biliyorum, bir de sen biliyorsun.

— Size teşekkür etmek, hatta bu yardımınızın karşılığı olarak yemeğe davet etmek isterdim.

— Boş ver Sam. Zaten rejime girdim şu sıralar. İyi işler.

— Hey bir dakika...

Telefon kapanmıştı. Terrell birkaç kere kurcaladı, sonra ahizeyi yerine koydu. Richard Caldwell ve Eden Myles. Hiç umulmadık, beklenmedik bir ortaklıktı bu. Caldwell, politikaya yeni atılan bir idealist olarak tanınmıştı. Bu işi iktidara gelmek isteğiyle değil, bir iş görmek ve ülkesine faydalı olmak amacıyla yapıyordu. Oysa Eden Myles pek sağlam ayakkabı sayılmazdı. Man-

ken, şarkıcı ve dansöz olmuş, yükselmek için başvurmadık çare bırakmamıştı. Son zamanlarda birlikte yaşadığı Frankie Chance bile, hayat yolunda üzerine basıp geçtiği önemsiz basamaklardan biri sayılmalıydı.

Terrell, yanında oturan yaşlı gazeteci Ollie Wheeler'e döndü.

— Hey Ollie! Richard Caldwell hakkında ne düşünüyorsun?

— Yenilik yapmak isteyen biri. Avukatlıktan çok para kazandığı halde, gül gibi işini bıraktı ve bizim geri kalmış şehrin valiliğine adaylığını koydu. Ancak, siyasi hayatın ne olduğunu zerrece bilmiyor. Bence kurt politikacılar onun başına epey çorap örebilirler.

— Ya seçimi kazanırsa?

— Yok canım, imkânsız bu.

— Ben toplantılarından birkaçına gittim. Epey insanı çevresine toplayabiliyor.

— İşsiz güçsüz takımından bir sürü insanı nasıl olur da seçmen çoğunluğu sanırsın. Yok, yok dostum. Bu imkânsız. Ike Cellars ve Vali Ticknor gibi herifler böy'elerine fırsat vermezler. Ellerine geçirdikleri yağlı kuyruğu, dalavere kapısını bırakırlar mı sanıyorsun o herifler ?

— Amma da kötümsersin be Ollie.

— Öyle deme Sam. Gözümün önünde olup bitenleri farkedendenim. Buna da kötümserlik dersen...

Terrell koltuğuna iyice yaslandı, sigarasını yaktı. Eden Myles ve Richard Caldwell... İlk heyecanı geçmişti şimdilik. Zaten birinci baskının hazırlanmasına başlanmıştı bile. Muhabirler ve sekreterler yavaş yavaş salonu boşaltıyorlardı. Sessizliği bozan bir iki yazı makinesinin gürültüsü uzaktan uzağa Terrell'in kulağına çalınmaktaydı. Az önce, yazıları toplayan hademe çocuklar şimdi kahve, çay, sandviç siparişlerini alıyorlardı. Yeni yeni

haberler gelmeye başlayınca, salonun havası yarım saat sonra yine elektrikleenecekti. O zaman da ikinci baskının hazırlıkları yapılacak ve gazetenin biçimi bir saat içinde yeniden değişiverecekti. Ortaliğa çöken sessizlik içinde Terrell, rahat rahat sigarasını içiyordu. Oturduğu yerden yazı işleri müdürünün odasını ve Mike Karsh'ın muazzam bürosunu görebiliyordu. Terrell'in kafası hâlâ Eden Myles ve Richard Caldwell ile meşguldü. Henüz bir şey çıkaramadığı halde, daha şimdiden bu meselenin ortalıkta bomba gibi patlayacağını çok iyi biliyordu. Çünkü Eden Myles'in dostu Frankie Chance, şehrin ileri gelenlerinden Cellars'ın adamıydı...

Terrell yerinden kalktı ve büyük salonu geçerek Öbür uçtaki yazı işleri müdürünün odasına girdi. Williams onu görünce güldü ve sordu :

- Ne haberler üstat?
- ölü mevsimindeyiz, yeni bir şey yok.

Odada oturan diğer adam, şişko Frank Tuckerman'- dı. Polis radyosunun başında durur ve haberleri, polis arabalarına verilen talimatı dinler, haber çıkarmaya çalışırdı. Bu işe o kadar alışmıştı ki, ilginç haberleri konuşanın sesinden anlar ve çıkarırdı. Williams'in yardımcısı yazı işleri müdür yardımcısı Poole de yanlarına geldi:

— Caldwell'in düzenlediği toplantılar hakkındaki yazıları okudum dostum. Onu dinlemeye gelen kalabalığın kendisini desteklemek için toplandığına emin misin? Vakit geçirmek veya Caldwell hakkında bir fikir edinmek için orada bulunmasınlar sakın?

- Hepsi bana iyi niyet sahibi kişiler gibi geldi.

Bunu söyledikten sonra Tuckerman'a dönen Terrell sordu:

- Söyle bakalım Tuck. Sen, Frankie Chance hakkında ne biliyorsun?
- Kendisinden uzak duracak kadar çok şey. Ken

dini beğenmiş bir herif. İke Cellars'ın sağ kolu ve son derece kurnaz.

— Ya dostu Eden Myles hakkında?

— Bir iki ay kadar önce kavga ettiklerini ve aralarının açıldığını duydum. Frankie'nin yönettiği, İke Ce(- lars'a ait bir gece kulübünde şarkı söylüyordu. Şimdi Frankie'yi bıraktığını sanıyorum. Güzel kızdır.

Terrell başını Mike Karsh'ın odasına çevirdi. Bu haberden ona da söz etmek isterdi ama, Mike şu anda gazetenin spor sekreteri Max Ryerson'la hararetle bir konuşmaya dalmıştı. Camın ardında el hareketleriyle heyecanlı bir şey anlattığı belliydi. Terrell, Mike Karsh'ın çalıştırdığı bütün insanlara üstün olduğunu düşündü. Günde on altı saat yılmadan çalışırdı. Bu kadar büyük enerji ve çalışma gücünü nereden bulduğunu yıllardan beri düşünen Terrell bu sorunun cevabını bir türlü bulamamıştı. Call-Bulletin ve ona bağlı gazetelerde çalıştırdığı bütün muhabir, muharrir ve sekreterlerden daha büyük çaba harcadığından emindi Terrell.

Ceketini giydi ve arkada asılı bulunan şapkasını aldı. Telefon santralına dışarı çıktığını bildirdi, sonra Vanderblit oteline gitmek için bir taksiye atladı. Cald- well'in seçim kampanyasını buradan yönettiğini biliyordu.

Richard Caldwell, Vanderblit otelinin ikinci katını kiralamıştı.

Burası eskiden eğlence yeri olarak kullanılan geniş, süslü bir salondur.

Duvarları resimler ve aynalarla kaplıydı. Salonun içine dağıtılmış olan küçük masalarda on, on iki genç kız oturmuş çalışıyor, gelenlere afiş, el ilanı ve otomobil camlarına yapıştırılmak için basılmış olan Caldwell'- in resimlerini dağıtıyorlardı. Hepsi bir örnek giyinmişti. Kaşmir kazaklar, tvid etekler, ayakta mokasenler ve bo

yunda kolye. Namuslu bir aday olduğuna inandıkları Caldwell uğruna çok şey feda etmeye hazır oldukları şüphesizdi. Terrell, bunların kolej öğrencisi olduklarını tahmin etmişti. Şimdiki vali ve Caldwell'in yakın rakibi Ticknor, bu genç kızları, «Caldwell'in bakireleri» diye tanımlıyordu. Ancak, Terrell bu ciddi ve çalışkan kızların Caldwell için büyük bir güç olduklarını anlamıştı.

Salonun iki ucunda, duvara asılmış bulunan Caldwell'in büyük resimleri, yardımcılarına aptal aptal sıırıyordu. 40 yaşlarında genç ve yakışıklı bir adamdı bu. Resmine bakıp hakkında herhangi bir şey söylemek mümkün değildi. Evleri sık sık ziyaret eden iyi yüzlü, sevimli sigortacılar benziyor, diye düşündü Terrell. Ama aslında bir sigortacıdan çok farklı, derin bir kültürü olan, çok iyi konuşan ve çevresini etkisi altında bırakan bir adam olduğunu görmüştü.

Genç kızlardan biri Terrell'in yanına geldi ve ona yakaya takılan Caldwell'in resimlerinden birini uzattı. Terrell gülümsedi ve başını sallayarak istemediğini belirtti. Sonra adını söyleyerek Caldwell ile görüşmeye geldiğini bildirdi.

— Mr. Caldwell şimdi burada değil. Ama lütfen bir dakika bekleyin. Sizi basın müşavirimiz Mr. Sarnac ile görüştürebilirim.

Genç kız koşarak uzaklaşırken, diğerleri büyük bir ilgiyle Terrell'i süzüyorlardı. Kısa bir süre sonra, salonun dibindeki kapıdan kısa boylu bir adam çıktı ve Terrell'e yaklaştı. El sıkıştılar. Sonra Sarnac odasına geçmelerini teklif etti.

— Bütün bu gürültüden uzak oluruz. Burası her zaman çok kalabalık olur. Bunu yazınızda belirtirseniz ilgi toplayabilir. Hem gözlerinizle de gördünüz.

Sarnac'ın arkasından giden Terrell, «zavallı amatör politikacılar» diyordu kendi kendine. Resim, afiş ve dos

ya dolu bir odaya girdiler. Bütün sandalyelerin üstü el ilânlarıyla kaplanmıştı. Sandalyelerden birinin üzerini temizleyen Sarnac, Terrell'in rahatça oturmasını sağladı.

— Sizin için ne yapabilirim Mr. Terrell? Doğrusu, tam seçim kampanyasının göbeğinde bulunduğumuzdan ortalık iyice dağınık. Artık bu kadarlık kusurumuzu bağışlıyorsunuz.

Kısa boylu, gözlüklü, tek özelliği olmayan bir adamdı bu Sarnac. Sırtına gri, buruşuk bir elbise giymişti. Gözünde çerçevesiz gözlükler vardı.

— Parti içindeki sıfatınız nedir? diye sordu Terrell.

— Benim mi? Mr. Caldwell'in basın müşaviriyim. Radyo ve televizyondaki programlarını da ben hazırlıyorum. Sizin anlayacağınız, hem basın hem de propogan- da işlerini görüyorum.

— Belirli bir aylığınız var mı?

— Hayır, diye cevap verdi ufak tefek adam. Hocalık yaptığım Union Koleji bana altı ay izin vermeyi kabul etti. Ama bu soruları bana neden soruyorsunuz? Hani konuşmamız Caldwell ile ilgili olacaktı?

Terrell, Sarnac'ı şaşırtmak ve ağzından bir şeyler almak istiyordu.

— Doğru, haklısınız, diye söylendi. Aklımdan çıkmıştı bu. Söyleyin bakalım: Richard Caldwell seçimi kazanırsa şimdiye kadar çalıştığınız koleje dönecek misiniz? Yoksa onun yanında mı kalmak istiyorsunuz?

— Doğrusu bu konuda bir karara varmış değilim Mr. Terrell.

— Öyleyse bana Eden Myles'ten bahsedin. Onu Caldweirie birlikte birkaç kere görmüşler. Bu mesele hakkında ne biliyorsunuz? Bir seçim kampanyası sırasında hiç bir şeyin gizli tutulamayacağını düşünmeniz gerekirdi, Mr. Sarnac.

Terrell, karşısındaki adamın birden çöktüğünü ve

yunda kolye. Namuslu bir aday olduğuna inandıkları Caldwell uğruna çok şey feda etmeye hazır oldukları şüphesizdi. Terrell, bunların kolej öğrencisi olduklarını tahmin etmişti. Şimdiki vali ve Caldwell'in yakın rakibi Ticknor, bu genç kızları, «Caldwell'in bakireleri» diye tanımlıyordu. Ancak, Terrell bu ciddi ve çalışkan kızların Caldwell için büyük bir güç olduklarını anlamıştı.

Salonun iki ucunda, duvara asılmış bulunan Caldwell'in büyük resimleri, yardımcılarına aptal aptal sırtıyordu. 40 yaşlarında genç ve yakışıklı bir adamdı bu. Resmine bakıp hakkında herhangi bir şey söylemek mümkün değildi. Evleri sık sık ziyaret eden iyi yüzlü, sevimli sigortacılara benziyor, diye düşündü Terrell. Ama aslında bir sigortacıdan çok farklı, derin bir kültürü olan, çok iyi konuşan ve çevresini etkisi altında bırakan bir adam olduğunu görmüştü.

Genç kızlardan biri Terrell'in yanına geldi ve ona yakaya takılan Caldwell'in resimlerinden birini uzattı. Terrell gülümsedi ve başını sallayarak istemediğini belirtti. Sonra adını söyleyerek Caldwell ile görüşmeye geldiğini bildirdi.

— Mr. Caldwell şimdi burada değil. Ama lütfen bir dakika bekleyin. Sizi basın müşavirimiz Mr. Sarnac ile görüştürebilirim.

Genç kız koşarak uzaklaşırken, diğerleri büyük bir ilgiyle Terrell'i süzüyorlardı. Kısa bir süre sonra, salonun dibindeki kapıdan kısa boylu bir adam çıktı ve Terrell'e yaklaştı. El sıkıştılar. Sonra Sarnac odasına geçmelerini teklif etti.

— Bütün bu gürültüden uzak oluruz. Burası her zaman çok kalabalık olur. Bunu yazınızda belirtirseniz ilgi toplayabilir. Hem gözlerinizle de gördünüz.

Sarnac'ın arkasından giden Terrell, «zavallı amatör politikacılar» diyordu kendi kendine. Resim, afiş ve dos

karşıya ve gizli olmak şartıyla konuşabilir miyiz acaba?

— Hayır. Ben berber ya da taksi şoförü değilim. Dedikoduları da eğlence için dinlemem hiç bir zaman. Ne öğrensem ondan faydalanırım.

— Kendinizi ne sanıyorsunuz? Call-Bulletin ve Mike Karsh'a dayanarak herkese çamur atabilecek birisi mi?

— Karsh'ı ve ahlâk dersini bir yana bırakın Sarnac. Demek, gizli kalmak şartıyla gerçeği bana anlatmak istiyorsunuz?

— Bakın, size olanları baştan sona kadar açıklayabilirim. Oturun lütfen. Anlatacağım her şeyin sorumlusu olarak beni gösterebilirsiniz. Bundan altı hafta kadar önce Eden Myles bizimle görüşmeye geldi, Ş'ehrin yönetimindeki aksaklıklar, vali Ticknor ve İke Cellars'ın çevirdiği dalavereler hakkında bilgi vermek istiyordu. Ambruster otelinin bir odasında kendisiyle randevulaştık. O günden bu yana Eden Myles bizi beş kere ziyaret etti ve bir takım şeyler anlattı. Şimdi işin aslını anladınız mı?

— Bir dakika. Caldwell ve Eden, bu toplantıları yalnız başlarına mı yapıyorlar yani?

— Vali Ticknor'un bu işi haber alınca parmağına dolayacağını biliyoruz. O kadar da enayi olmadığımız için her görüşmede Caldwell ve Eden'in yanında, çok iyi tanıdığımız kişiler bulundu. Bunlar, istendiği zaman lehimizde tanıklık yapabilirler. Ayrıca bu toplantılardaki bütün konuşmaları da banda aldık.

— Peki, bir şey daha öğrenmek istiyorum. Eden verdiği bilgiye karşılık sizden maddi yardım görüyor mu?

— Kesinlikle hayır. Onun yaptığı intikam gibi bir- şey. Sevgilisi Frankie Chance ile bozuştüğünü biliyoruz.

Chance de İke Cellars'ın adamı olduğundan, ne pahasına olursa olsun onları çirkefe bulamak istiyor.

— Peki, size verdiği bilgiler arasında dişe dokunur şeyler var mı?

— Önceleri pek sudan konular üzerinde uzun uzun durması canımızı sıkıyordu. Pek bir şey bilmediğine inanmaya başlamıştık ki, sorduğumuz sorular karşısında açıldı ve ilgi çekici konulara el attı. Hele şu son üç haftada epey pislik ortaya çıkardı.

— Bütün bunlar ne işe yarayacak? Yani İke Cellars'ın gangster çetesini yönettiğini veya vali Ticknor'un hileli seçimle yıllardan beri başta bulunduğunu mu ima etmek istiyorsunuz?

— Bu meseleler sizin için ilginç sayılmaz mı?

— Mr. Sarnac. Bahsettiğiniz şeyleri bu şehirde herkes sizden çok daha iyi biliyor, diye söylendi Terrell. Eğer bu kız size verdiği bilgilerin yanı sıra bir takım deliller de getiriyorsa kafamı kestirmeye razıyım. Seçim hilelerine ve tuzaklara karşı dikkatli olun. Bu konuda henüz pek tecrübesiz olduğunuz anlaşılıyor.

— Elimizden geldiği kadar ihtiyatlı oluruz. Teşekkürler!

Kapıya kadar yürüyen Terrell birden durdu. Bu ufak tefek adam, bir takım genç kızlar ve kiliselerinkini andıran temiz ve ciddi hava onu epey şaşırtmıştı. Birden Sarnac'a sordu:

— Bu işte kazancınız ne olacak?

— Temiz ve namuslu bir şehirde yaşamak. Ahlâk yönünden, İke Cellars ve Ticknor'un çok düşürdükleri bu bölge pekâlâ temiz hale getirilebilir. Aksi halde çocuklarımız yarın kötü ahlâklı kişiler olup kolay ve hileli kazanç yollarına sapabilirler. Namuslu ve dürüst bir yönetim şehrimizi bugünkünden çok daha değişik hale getirebilir.

— Doğrusu görüşleriniz üzerinde tartışmak niyetinde değilim. Herhalde ulusal bayram günleri bayrağın selâmlanması ve okullarda esrar ile eroinin yasak edilmesi taraflısı da olacaksınız?

— Sizi belki de eğlendiriyorum Terrell. Ama on sekiz yıl tarih hocalığı yaptım. Gerilemeye başlayan cemiyetlerde gerileme nedenlerini, bu cemiyetlerin başına neler geldiğini çok iyi bilirim. Dünyaya hâkim olan bir çok devlet, ahlâk düşkünlüğü yüzünden çok gerilemiş ve tarih sahnesinden çekilmiştir. 2000 yıl önceki ahlâk sorunları bugün hiç değişmemiştir. Şehrimizde de aynı duruma raslanır. Bunun için Caldwell, Ticknor ile Cel- lars'ın gangsterliklerinden bahsedince hemen işimi bıraktım ve ona yardım etmeye koştum. On iki yıldan beri karımla, yapacağımız bir Avrupa yolculuğunun hayalini kuruyorduk. Artık bu yolculuğu yapmamız belki mümkün olamıyacak.

Titreyen elleriyle cebindeki paketten bir sigara alan Sarnac, Terrell'in gözlerinin içine baktı.

— Sözlerimi bağışlayın dostum. Bu benim değişmez kusurumdur.

Çakmağıyla karşısındaki ufak tefek adamın sigarasını yakan Terrell'in gözleri dalmıştı.

— Evet, diye söylendi, doğru. Tabii, bunun kusur sayılıp sayılmayacağı da münakaşa konusu olabilir.

IKI

Binanın holünde telefon rehberi karıştıran Terrell, Eden Myles'in adresini buldu: Gray Gates, daire 9.

Güneş çıkmıştı ama dışarısı buz gibiydi. Terrell bir taksi çağırarak içine kuruldu...

Gray Gates denen büyük bina yeni yapılmıştı. Şehrin merkezine on dakika uzaklıktaydı. Oldukça lüks ve pahalı bir apartmandı bu. Ağaçlarla geniş bir arazinin ortasına inşa edilmişti. Yüzme havuzları ile tenis kortları burada oturabilen insanlar hakkında dışardan gelenlere bir fikir veriyordu. Koca binada, iki fin hamamı, güzellik enstitüleri, barlar ve oturma salonları vardı. İçeride tam bir lüks ve ihtişam havası hüküm sürüyordu.

Tanınmış kumarbazların Gray Gates'te, duvarları kapitone, ses geçirmez daireleri vardı. Bu dairelerde büyük paralar döner, bir takım tanınmış iş adamlarının da büyük apartmana zaman zaman uğradıkları gözden kaçmazdı.

Koridorlarda ve apartman civarında birbirinden şık ve güzel kadınlara raslamak mümkündü.

Terrell, Eden Myles'in kapısını vurdu.

— Bir saniye, şimdi geliyorum.

— Benim için süslenmenizin gereği yok.

Terrell bir sigara yakıp bekledi. Az sonra da kapı, sarışın ve güzel bir kız tarafından açıldı. Çok kısa bir

şort giymiş, sırtına da sarı bir erkek gömleği geçirmişti. Gömleğin düğmelerini iliklerken Terrell'e gülümsedi.

— Herhalde Eden'i arıyorsunuz. Benim adım Connie Blacker. Dün gece geldim.

Vücudu, nefis denecek kadar güzel yanmıştı. Yüzü kısa saçlarla çerçevelenmişti. Boyasız yüzü bir küçük kızınki gibi temiz ve tazeydi.

— Eden'in ne zaman döneceğini biliyor musunuz? diye sordu Terrell.

— Hayır, ben uyurken dışarı çıkmış olacak. Sizi içeri almam gerekir mi acaba?

— Memnun olurum...

— Eden bana dostlarının adlarını vermediği için samimi olduğu kimseleri tanımıyorum pek. Siz onun yakın dostlarından mısınız?

— Evet. öyle denebilir. Benim adım Terrell. Gazeteciyim.

— Biliyor musunuz, yüzünüze bakan mesleğinizi anlayabilir. Ancak ben sizi meslekdaşlarınızdan biraz daha farklı, oldukça ilgi çekici, aynı zamanda da şüpheli ve asık suratlı buluyorum.

— Ben de hep mesleğimi yüzümden okuyacak insanı merak eder dururdum.

Terrell, Eden'in dairesine girdi. Salonun bir duvarını boydan boya kaplayan pencere bir çam ormanına bakıyordu. Gray Gates, sırtını şehire ve oradan gelecek olan bütün gürültülere çevirmişti. Salonun çok güzel döşendiği ilk bakışta Terrell'in dikkatini çekti.

— Herhalde bir kahve içersiniz Mr. Terrell. Şimdi hazırlarım.

— Memnuniyetle. Teşekkür ederim.

— İsterseniz mutfağa kadar gelin. Böylece hem kahvelerimizi içer, hem de ben elbiselerimi ütümeye devam etme imkânını bulurum. Otobüsten dün gece

indim. Bavulumda ne var ne yok, hepsinin buruştuğunu yeni farkettim.

— Doğrusunu isterseniz ben mutfaklara bayılırım. Zaten ailem vaktinin dörtte üçünü mutfakta geçirirdi. Orada yemek yer, cumartesi akşamları hep birlikte mutfakta bira içerdik.

Terrell genç kızı izliyerek pırıl pırıl bir mutfaktan içeri girdi. Burada her şey otomatik olarak işliyordu Böyle şeylere alışmamış olan Terrell, Eden Myles'in ne büyük bir lüks içinde yaşadığını yeni yeni farketmeye başlıyordu.

— Bizim mutfak buna benzemiyordu yahu, diye söylendi. Bir odun sobamız ve bir de tulumbamız vardı

— Tam bir köylü mutfakı desenize.

— Ne sandınız. Babam Iova'da mısır yetiştirirdi.

— Ben de Davenport'luyum.

— Eden'i herhalde orada tanıdınız?

— Evet. Üniversitede geçirdiğim ilk yılın sonunda bir ses yarışmasını kazanmıştım. Böylece, oranın gece kulüplerinden birinde bir ay çalışma imkânı buldum. Eden'de aynı yerde çalışıyordu. Çabucak dpst olduk Kendisine sık sık mektup yazmam için benden söz aldı Derslerime devam etmem ve bu işi bırakmamda da diretiyordu hep.

Genç kız, yandaki masanın üzerinde duran yığının arasından bir eteklik seçti, alüminyum ütü tahtasının üzerine yerleştirdi.

— Evet, öğrenimime devam etmem belki daha doğru olurdu ama işte gördüğünüz gibi Eden'in peşinden buraya geldim. Eden, şehirdeki gece kulüplerinden birinde iş bulacağımı söylüyor.

— Şarkı mı söyleyeceksiniz?

— Tabii. Olağanüstü bir sesim yok ama yanlışsız söyleyebiliyorum. Ayrıca yaşlıca adamların da hoşuna

gidiyorum ki, gece kulübü patronları için önemli olan bu.

— Kuşkusuz öyle.

Terrell, ütüyle meşgul olan genç kızın bacaklarına hayranlıkla baktı. Bu kadar güzel bir çift bacağı az görmüştü. Topuksuz pabuçla bile kusursuzdu bu bacaklar.

— İke Cellars'ı tanır mısınız Mr. Terrell?

— İke Cellars'ı mı? Biraz...

Genç kız başını kaldırıp Terrell'in gözlerinin içine baktı.

— Pek garip geldi sesiniz.

— Ona karşı duyduğum büyük saygıdan ötürü sesim titremiş olacak. Siz kendisiyle hiç karşılaştınız mı?

— Hayır ama, Eden beni ona tanıştıracak.

Terrell ipin ucunu yakalamıştı. Kayıtsızca ona sormaya devam etti.

— Ya Frankie? Onu tanır mısınız?

— Frankie Chance mı? Dün akşam biraz konuştuk. Geç vakit buraya gelmişti de.

Terrell gülümsedi. Demek Eden ile Frankie Chance ayrılmamışlardı. Saatine baktı ve doğruldu.

— Kahvenize çok teşekkürler Connie, şimdi gitmem gerek. Eden e uğradığımı söylersiniz.

Tam o sırada dışardan gelen ayak sesleri duyuldu. Connie'nin yüzü aydınlanmıştı.

— İşte, diye bağırdı. Beklemekle iyi ettiniz.

Terrell acı acı gülümseyerek:

— Evet, dedi. Talihli bir günümdeyim.

Eden anahtarıyla kapıyı açıp içeri girdi.

— Connie, bana telefon eden oldu mu?

Eden Myles Terrell'i içerde görünce şaşırmıştı. Connie'ye kaçamak bir bakış yönelterek sordu:

— Ne istiyorsun Sam? Bu adam ne arıyor burada Connie?

— Yakın dostlarından biri olduğunu söylemişti.

— Çok garip. Benim gözümde gazeteciler, polislerden de beter insanlardır. Neyse, istediğini söyle bakalım Sam.

— Kahve! Sen de içsene, bak ne kadar güzel olmuş.

— Ne istediğini söyleyecek misin?

Connie gülümsüyordu. Gözleri parlamıştı, büyük bir hırsla durduğu yerden Sam Terrell'i seyrediyordu. Sam, iki genç kadın arasında ne kadar büyük bir çelişki bulunduğunu düşündü. Eden ince vücutlu, erkekleri kendine çeken bir kadındı. Siyah, dik yakalı bir tayyör giymiş, sol bileğine kalın bir gümüş bilezik takmıştı. Onun yanında Connie, güzel bacaklarıyla saf bir çocuk gibi kalıyordu. Bir an dalan Terrell, Eden'e cevap vermesi gerektiğini hatırlayarak kendine geldi.

— Caldwell'i niçin sık sık görüyorsun? Bunu öğrenmek istiyordum.

Terrell, genç kadının sarsılmasını beklemişti. O hiç aldırmadan Terrell'i süzdü.

— Buradan defolursan beni sevindirirsin. Çok işim var çünkü.

— Demek bir şey söylemek istemiyorsun? Aynı şeyi Sarnac da yapmıştı ama sonradan dilini çözmek zorunda kaldı.

— Defol diyorum sana. Hem de çabuk!

— Peki Eden. Sen bilirsin. İstedğin gibi olsun.

Terrell, büyük bir kayıtsızlıkla salonu geçti, kapının önüne varınca döndü ve alaylı bir eda ile iki genç kadını selâmladı. Dışarı çıkmaya hazırlanırken, Connie, koşarak yanına geldi ve kolundan tutup çekti.

— Ne olursunuz gitmeyin, diyordu. Bir şeyden korkuyor. Sizinle konuşacağından eminim.

Terrell genç kızın gözlerinin içine gülerek baktı.

— İnsan ruhunu çok iyi bilirim, dedi. Ya sizin ya da Eden'in beni çağıracağınızdan emin olduğum için bu sahneyi hazırladım.

— Çok âdisiniz!

— Herkes hakkımda böyle düşünür zaten.

Koridorda yürüyen Eden'in ayak seslerini duydular. Ağır ağır yanlarına gelen kadının konuşmaya kararlı olduğu belliydi. Omuzları çökmüş, yüzündeki o öfkeli ve yırtıcı halden iz kalmamıştı.

— Özür dilerim, diye söylendi. Yeniden bir anlaşma zemini bulamaz mıyız?

— Bir deneme yapalım.

— Evet. Caldweirie konuştuğumu kabul ediyorum.

Odanın köşesindeki geniş divana çöken Eden devam etti :

— Frankie Chance'den öd almak istiyordum. Çünkü... bundan bahsetmemizin gereği yok. Gözü dönmüş her kadının yaptığı hareketten başka şey değildi bu. Bir kere konuşmaya başladıktan sonra da, iyi bir şey yaptığıma inandım. Hem Caldwell de üzerimde çok iyi bir etki yapmıştı. Belki kendisini tanımazsınız ama çok iyi bir insan. Namuslu, iyi yürekli ve sevimli. Onu tanıştığımız an sevdim. Kendisine büyük bir saygım var, onun da bana aynı duyguları beslediğinden eminim. Bu durumda İke Cellars'ın ne yapacağını bilmiyorum. Korkmadığımı söylemek yalan olur. Ama konuşmaya devam edeceğimden eminim. Bu yoldan artık beni kimse çe- viremez Sam.

— Doğru Eden, kararını verdiysen çeviremezler. Ama söylesene bana, elinde hiç delilin var mı? Belirli bir olaya dayanan, bir kaç tanık tarafından desteklenen

ve yazılı kâğıtlar tarafından doğrulanan bir suçlamada bulunabilir misin? Dedikodu ve söylentinin bu dünyada bini bir para. Her köşede şehir halkının kendileriyle ilgili olarak neler konuştuklarını gerek vali Ticknor, gerekse onun sağ kolu ve İke Cellars çok iyi biliyorlar ama aldıkları yok.

— Onları korkutacak şeyler var elimde.

— Ne gibi?

— Bunu ancak Caldwell'e söyleyebilirim. Kendisi dilediği gibi faydalanır...

Terrell bir an önüne baktı ve düşündü. Sonra Eden e gülümsedi.

— öyleyse ikinize de başarılar dilerim. Yaptığın, hayırlı iş için bir madalya hak ettin doğrusu. Belki bu madalyayı hiç alamayacaksın ama, çoktan hak ettiğini, bilmelisin.

— Yok canım...

Terrell hiç istifini bozmadan Connie'ye döndü.

— Sizi de bugünlerde kahve içmeye davet etmek, isterdim.

— Başka kapıyı çalın!

— öyleyse bana müsaade dostlar. Hoşça kalın!

Terrell'in yüz ifadesi asansöre binince değişti. Bir şey öğrenemediği için çok kfmış ve sinirlenmişti. Bu işte bir bit yeniği olduğunu seziyor, fakat ne olduğunu pek çıkaramıyordu. Eden, eski dostları hakkında tanımadığı insanlara itiraflarda bulunuyor, sonra birden namusluluğu tutuyor, Caldwell'e iyice bağlanıyordu. Hikâyenin senaryosu çok güzeldi. Eden'e gelince, bu rolü ondan daha iyi oynayacak insanın bulunmadığına inanmıştı Terrell.

Ama bu senaryoyu hazırlayan kimdir? İşte Terrell'i asıl meraka düşüren de buydu.

Bir taksiye atlayarak gazetesine gitti. Masasına ge

tırttığı sandviçlerle karnını doyurdu. Sonra ertesi gün çıkacak olan yazısını hazırladı. Ana hatlarını tesbit ettikten sonra, camlı bürosundan gazetenin son baskısını gözden geçiren patronu Mike Karsh'a telefon etti. Karsh telefona cevap verirken camın ardından da yanına gelmesi için Terrell'e eliyle işaret yaptı.

Terrell, patronunun karşısına çıkınca:

— On dakikanı rica ediyorum Mike, dedi.

— Ne var?

— Bazı haberler. Ama bizim için çok önemli. Bu haberler hakkındaki fikrini öğrenmek istiyordum dostum.

— Bana bak Sam. Bu akşam birlikte yemek yeriz. O zaman dilediğinden çok daha fazla konuşur, anlarız. Tamam mı?

— Peki nerede buluşalım?

— Ridgeland'da. Saat tam sekizde. İyi mi?

— Oldu. Şimdilik hoşça kal.

Ridgeland şehrin en lüks eğlence yerlerinden biriydi ve Karsh'ın her zaman yemek yediği yerd. Ama Terrell'in bütün düşündüğü kafasındakini patronuna açmaktan başka şey değildi.

üç

Şehrin göbeğinde olan yeni Ridgeland Otelı zengin müşterilerin bütün ihtiyaçları göz önüne alınarak yapılmıştı. Mike Karsh bu otelde oturur, Terrell de böylesine pahalı bir yere nasıl olup da para yetiştirdiğine hep hayret eder dururdu. Ridgeland'da her şey normal kazançlı bir insanın gözlerini yuvalarından uğratacak kadar pahalıydı. Ama Karsh da parasını su gibi harcamayı çok seven insanlardandı. Hiç bir zaman tutumlu olmayı düşünmez ve günü gününe yaşamaktan zevk duyardı. Terrell'in maaşının iki katını at yarışlarında bir ata yatırdığı çok görülmüştü.

Bu cömertliğe karşılık da, Ridgeland Otelı, onu bir kraldan farksız ağırlarda Mike Karsh'ın dört odalı bir dairede yaşayabilmesi için duvarlar yıkılmış ve yirminci kattaki daireye özel olarak bir bar, ufak bir mutfak, bir ocak ve ekranı sinemaskop perdesi gibi olan bir televizyon yerleştirilmişti. Bütün bunlar Karsh'ı çok eğlendiriyor, çevresine baktıkça parasını yerinde harcadığına inanıp memnun oluyordu. Ama onun gibi bir adamın Ridgeland'ın bayağılığına nasıl dayandığı Terrell için her zaman merak konusuydu. Bu otelde, en ufak hademeye varıncaya kadar herkes gözünü Mike Karsh'ın cüzdanına dikmiş, para babası sayılan bu adamı soymanın yollarını arıyordu. Otelin yemek salonunun kapı

sında görüldüğü an, Terrell'in dikkatini çeken ilk şey Mike Karsh'in masası oldu. Yine bir sürü asalak çevresini almıştı. Bunlardan biri sendika temsilcisi, bir başkası namılı bir kumarbaz, diğer ikisi de reklâm bürosu işleten iki kodamandı. Bunlar aslında çok kötü kişiler değillerdi ama, Mike Karsh'ın kesesinden pay alabilmek, ondan beş on kuruş koparabilmek için her türlü aşağılık hareketi yapmaktan çekinmezlerdi. Baş garson Georges, Terrell'i masaya götürdü. Onu gören Karsh'ın yüzü gülmüştü.

— Kendine bir iskemle bul. Sam. Bizim başbaşa yemeyi düşündüğümüz yemek yavaş yavaş parti kongresine dönüyor.

Mike Karsh, koyu gri ve çok iyi dikilmiş bir elbise giyiyordu. Hafifçe sarhoş olmasına rağmen kibarlığından ve neşesinden hiç bir şey kaybetmemişti. Gri ve gür saçları düzgün taranmıştı ve olgun erkek havasını daha da arttırıyordu. Terrell onun yanına oturdu.

— Ne yemek istiyorsunuz Mr. Karsh?

Baş garsonun sorusunu :

— Az sonra uğraşana Georges, diyerek savuşturan Karsh tekrar Terrell'e döndü :

— Herkesi tanıyor musun dostum? Bu Myers, bu da Carruthers.

Sonra gözlerini ilân şirketlerini yöneten iki kişiye dikerek sesini alçattı:

— Bunları tanımıyorum. Herhalde zaman zaman aramıza sokulan casuslardır.

Kızıl saçlı güzel bir kadın yanına yerleşti. Karsh onu başıyla işaret ederek :

— Bu hanımın adı Bili dir Sam, dedi. Ama öz adı olduğunu sanma. İsim babalığını emperezaryosu yapmış.

Kızıl saçlı güzel dudaklarını büzerek gülümsedi.

— Herhalde yazınızda bundan bahsetmezsiniz Mr. Terrell?
Terrell bıyık altından gülerek, gayet ciddi :

— Tabii, dedi, hiç yazar mıyım?

Karsh'ın masasında oturan kodamanlardan biri Terrell'e doğru eğildi.

— Bana bak Sam, açık konuşalım. Bu kızı Video film stüdyoları adına biz lânse edeceğiz.

— Olur olur. Ben Mike'la konuşur, bilgi edinirim.

Onları dinleyen Karsh gülümsedi.

— Çocuklar Şam'la biraz işimiz var. Bu gecelik kusurumuza bakmazsınız artık.

İki kodaman hemen ayaklandılar, masadakileri selâmladıktan sonra ortadan kayboldular. Ancak Mike'ın masasında otururken yiyip içtiklerinin parasını vermek zahmetine bile katlanmadıklarını Terrell farketti.

— Mükemmel herifler, diye bağırdı arkalarından Karsh. Bütün bu gördüğün adamlar ve benzerleri benim eski dostlarım işte Sam. Avt'h belâlarını versin bu asalakların. Bir şeyler iç de konuşalım dostum.

Terrell boğazını iyice ıslattıktan sonra, Sarnac'tan öğrendiklerini Mike Karsh'a anlattı. Ayrıca Eden Myles ile aralarında geçen konuşmayı da nakletti. Bir an düşünen Karsh :

— Bu hikâyenin bir eksik yanı var yahu, diye söylendi. Eden Myles yaptığı işten ne umuyor? İntikam duygularıyla hareket ettiğine inanmıyordum. Eski dostlarına birden sırt çevirmesi bu kadar kolay olamaz. Bence bu kadın Caldwell'den para alıyor.

— Ama Sarnac bunu kesinlikle kabul etmedi.

— Soruşturup öğrenmek gerekir dostum. Eğer parayla dili çözülyorsa biz daha fazlasını verir, çok daha iyi konuştururuz.

Yanlarına gelen baş garsona, yiyeceklerini ısmarlayan Karsh, tekrar Terrell'e döndü.

— Evet Sam, devam et.

— Caldwell hakkında düşünceniz nedir?

— Bugün gördün mü kendisini?

— Hayır, Sarnac adlı bir basın müşaviri var. Onunla konuştum.

— Garip bir adam şu Caldwell, diye söylendi Karsh. Zaten o ve onun gibiler beş paralık değeri olmayan boş heriflerdir. Fırtınalı bir aşk hayatları yoktur, çocukları evde gürültü etmez ve dolayısıyla dayak da yemezler. Ay sonları sıkıntı çekmeleri söz konusu değildir. Evleri son derece düzenli olur. Caldwell bugün kırk sekiz yaşında. İyi işleyen bir avukat yazıhanesi var. Her salı üye olduğu Fairhill kulübünde tenis oynar. Bu öyle bir kulüptür ki, orta tabakadan bir Amerikalı cebinde bir milyon dolar da bulunsa üye olamaz.

Terrell güldü :

— Bu kulübe siz de üyesiniz değil mi?

— Evet ama, ben onun gibi değilim. Açık saçık hikâyeler anlatır kadınları güldürürüm kulüpte Beni bırak da biz yine Caldwell'e dönelim. Hayatı son derece düzenli demiştik. Gerçekten de onun yaşayışında en ufak bir pürüz yoktur. Her erkeğin yaş dönümü olan 50 civarına sıkıntısız varmıştır. Hayattan beklediği şeyler artık pek sınırlıdır. Ben onun yerinde olsam kendimi içkiye verirdim. Oysa Caldwell ne yapıyor? Evini, evinin bahçesini, yazıhanesinin içini temizledikten sonra gözünü şehre çeviriyor ve çevresindeki pislikleri görüyor. Artık içinde yaşadığı kenti temizlemesi, ahlaksızlık yuvalarını ortadan kaldırması gereklidir. Bu yüzden de vali adaylığına dört elle ve büyük bir hevesle sarılmıştır.

— Bence, iş bu kadar basit değil Mike.

— Evet, işin içine şehirde yaşayanların çıkarı, görevin kutsallığı, yurtseverlik gibi bir takım şatafatlı lâflar da girebilir. Ama bunların bizce önemi yok Sam. Aslında ben bunlara da inanmıyorum ya!

Yemek bitmiş, başbaşa yaptıkları görüşme de sona ermişti. Az önce masada oturan kumarbaz yanlarına geldi ve ertesi gün yapılacak basketbol maçı için Karsh'a bazı şeyler söyledi. Terrell, onun Mike'ı her zamanki gibi aldattığını ve yanlış bilgi verdiğini biliyordu. Ama Karsh, Terrell'i oturduğu yerde titreten bir parayla bahse girerken gözünü bile kırpmadı. Az sonra sendika temsilcisi ve iki kodaman da geri döndüler.

— Bili nerede? diye sordu Terrell.

— Güzelliğini tazeliyor. Şimdi yanımıza gelecek. Hiç telâşlanma!

— Ne telâşlanması yahu. Ben gidiyorum.

Gözleri Karsh'ınkilerle karşılaştı.

— Yemek için teşekkürler Mike.

— Ne önemi var Sam. Üzerinde yürüdüğün yoldan şaşma. İyi başladın işe.

Terrell, Karsh'ın elini sıktıktan sonra otelden ayrıldı. Patronunun iş hayatı dışında bu kadar gülünç bir ömür sürmesi ve göz göre göre bir takım asalakların oyununa gelmesi onu çok üzüyordu. İşinin başındayken bütün gazeteyi parmağında oynatabilen becerikli ve üstün bir insandı. Ama özel yaşayışı keşmekeş içindeydi. Birkaç yıl önce karısından ayrılmıştı. O zamandan beri de karısının avukatları Karsh'ı yolup duruyorlardı. Bir metresi vardı ama, o da dertlerini ve sıkıntılarını arttırıp yalnızlığını daha iyi hissettirmekten başka işe yaramıyordu. Biri kız, diğeri erkek iki çocuğunu ancak zaman zaman görüyordu. Kız zaten evlenmiş ve Pasifik kıyısındaki lüks villâsında kendi hayatını yaşamaya ko

yulmuştu. Oğlu zayıf ve yakışıklı bir gençti; zaman zaman gazeteye gelip babasına para sıkıntılarını anlatmaktan başka işe yaramazdı.

Terrell, bütün bunları söylentilerden kapmıştı. Aslında Mike Karsh, özel hayatından hiç kimseye bahsetmezdi. Ama şimdi genç gazeteci içinin ona yardım etmek isteğiyle dopdolu olduğunu hissediyordu. Bir taksiyle gazeteye giderken kafası hep bununla meşguldü ama, gerçekleşmesine imkân olmayan bir şeyin üzerinde durduğu da kuşkusuzdu. Karsh'ın hiç bir zaman başkalarının öğüt ve uyarılarına kulak asmıyacağını çok iyi bilirdi. Her zaman büyük bir hayranlıkla bağlı olduğu patronunu bu gece bir takım asalakların arasında bırakıp gitmiş olmak içine garip bir sızı veriyor, ona vicdan azabı çektiyordu.

Saat 22.30'du ve Call-Bulleti'nin holü iyice karanlıktı. Terrell gece nöbetçisinin dikkatini çekmek için camlı kapıları dışardan yumruklamak zorunda kaldı. Sabahın saat birinde çıkacak olan son baskıya daha çok zaman vardı. Hem bu çok önemli bir baskı da değildi. Sadece arka kalıp değiştirilir, son dakikada alınan bazı haberler yerleştirilirdi.

Birkaç kişiden kurulu gece ekibi yazı işleri salonuna yayılmıştı. Tablaların içi sigarayla dolup taşmış, masaların üstü kahve fincanlarıyla dolmuştu. Bu odanın dışında katın diğer salonları yoğun bir karanlığa gömülmüştü. Spor ve magazin servisinde kimse yoktu. Duvar saatinin üstündeki reflektörler polis radyosunu dinleyenleri aydınlatıyordu. Gece baskısının sorumlusu eski bir gazeteci olan Bill Mooney'di. Terrell dostu Ollie Wheeler'in bir köşeye çekilip kestirdiğini gördü. Ollie ayaklarını kâğıt sepetine sokmuş ve pardesüsünü bile çıkarmamıştı. Terrell yanına yaklaştı.

— Gazetecilik seni zehirlemiş be, diye söylendi. Buradan bir türlü ayrılamıyorsun Ollie.

— Ya sen?

— Biraz işim var da!

Wheeler pardesüsünün cebinden viski şişesini çıkararak güldü.

— Ne yapalım dostum. Kaldığım aile pansiyonunda bir türlü rahat edemiyorum. Vakit geçirmek için ben de buraya gelip polis radyosunu dinliyorum. İnsanın yıllardan beri kulağının alıştığı sesleri duyması bilsen ne güzel şey. Polis radyosu spikerini. Beethoven'ın bir senfonisini dinler gibi gözüm kapalı dinliyor, söylediklerini âdeta yutuyorum. Mooney'le bir saat kadar lâklâk ettikten sonra da pansiyonuma dönüyorum. O zaman küçük odam bana daha şirin gözüküyor. Daha rahat uyuyabiliyorum.

Terrell, dostu Ollie'nin mesleğini ne kadar sevdiğini bilirdi. Biraz daha derdini deşse belki de ağlıyacağını düşündü ve gülümsedi.

— Ölümü yaklaştığı halde, yıllar boyu hizmet ettiği yerden ayrılmayan ihtiyar atlar gibisin be Ollie. Zaman zaman işinden yakınıp, günün birinde her şeyi bırakıp roman yazmaya başlayacağını söylersin. Yine de gazeteden bir gün bile uzak kalamazsın.

— Aferin Sam, çok doğru. İyi bir nutuk çektin ve gözlerimi yaşarttın.

Terrell, ihtiyar gazetecinin viski şişesini boş kahve fincanlarından birine boşalttı.

— Biliyor musun Ollie, sen aslında içkiyi pek sevmezsin. Ama filmlerde, kurt gazetecilerin viski içtiğini gördükçe sen de cebinde viski şişesiyle dolaşmaktan kendini alamıyorsun.

— Doğru be Sam. Ya heriflerin patrona kafa tutarak kapıyı vurup gitmeleri ne tatlı değil mi?

— Ne diyorsun birader! Son saniyede baskıyı durdurup birinci sayfanın kalıbını değiştirirler. Her zaman olağanüstü haberler, bombalar yakalamakta benzerleri yoktur.

Tam o sıra Mooney genç stajyer Prince'e seslendi.

— Radyoyu dikkatli dinle. Yangınları bir çan sesi haber verir. Şeye kadar gidiyorum. Şimdi gelirim!

O uzaklaşınca Terrç¹ genç stajyere sordu.

— Bu akşam ortalık sakın galiba?

— Her şey sakın ama, o (eliyle Mooney'i işaret ediyordu) heyecandan ölüyor. Hep hareket halinde.

— Oğlum hareketlilik ve heyecan gazetecinin üniformasıdır. Bütün eski muhabirler gençlere tepeden bakar ve kötümser bir ifadeyle konuşurlar. Sen onlara aldırma.

Radyodaki ses birden dinleyicileri dikkate davet etti.

Nöbetçi devriye arabasına Manor Lane'de bir adrese gitmesi söyleniyordu. Az sonra, aynı adrese bir de cankurtaran gönderilmesi söylendi. Prince oturduğu yerde not alırken, Terrell'in kafasında bir şimşek çakmıştı.

— Bir dakika çocuklar.

Ortada ciddi bir durum olduğunu tecrübesiyle sezen Ollie Wheeler de yerinden kalkıp arkadaşının yanına yaklaştı. Şapkasını geriye iterek adresi okudu.

— 224 Manor Lane mi?

— Evet, diye cevap verdi Terrell.

— Yeni vali adayı Richard Caldwell'in evi yahu.

Terrell birden bağırmmamak için kendini zor tuttu.

— Hey Prince, çabuk Mooney'i çağır. Ollie, sen de polise telefon edip durumu bir anla bakalım.

Terrell telefon rehberini eline aldığı anda, Caldwell'in bir dostunun evinde oturduğunu hatırladı. Avrupa'da

olan dostu, şehir dışında oturan Caldwell'in rahat hareket edebilmesi için evini ona bırakmıştı.

— Caldwell'in oturduğu evin sahibinin adı ne?

— Bir dakika Sam!

Ollie polisle konuşuyordu.

— Çavuş, ben Call-Bulletin'den Ollie Wheeler. Ne olup bitiyor bakalım? Caldwell'in evine bir cankurtaran gönderdiğinizi duyduk. Hey çavuş... dursana yahu... Birşeyler söyle be... Hey Ta.\wı... Seninki işse bizimki de iş... Sen konuşmazsan durumu kimden öğreniriz... Peki, bir şey olursa beni ara.

Ollie, telefonu kapayarak Terrell'e döndü.

— Herifin kafası yerinde değil be Sam. İş çok önemli galiba. Senin bana sorduğun neydi? Ha, şu ev sahibi değil mi? Sims'di onun adı. J. Bellam Sims.

— Sağol.

Terrell rehberi karıştırdı ve numarayı bularak vakit geçirmeden evi aradı. Zilin birkaç kere çalması onu ümitsizliğe düşürüyordu ki telefon karşıdan açılıverdi. Heyecanlı bir ses :

— Alo! diyordu.

— Kim var telefonda? Richard Caldwell ile konuşmak istiyorum.

—* Şimdi bulmanıza imkân yok. (Ses birden sustu, sonra devam etti.) Kim arıyor?

— Call-Bulletin'den Sam Terrell. Nerede kendisi?

— Beni dinleyin. Şimdi bir şey konuşamayız. Sivillerin gelmesini beklemek gerek. Ancak onlar Caldwell hakkında size bir şeyler söyleyebilirler.

— Bir dakika durun, diye haykırdı Terrell. Telefonda kim var? Polis misiniz yoksa?

— Evet. 16. merkezden Paddy Cogían.

— Bir dakika Paddy. Kapatma telefonu. Hey Paddy Az da olsa bir şeyler anlat yahu. Ne olup bitti orada?

— Caddeden geçerken evden birinin çıktığını gördüm. Ardından koştum ama herif çabucak toz oldu. Sonra eve döndüm. Kapı açık, içerisi de aydınlıktı. Bütün ışıklar yanıyordu. (Cogían birden soluğunu tuttu.) Binbaşı geldi Sam. Telefonu kapasan iyi olur...

Paddy, son sözü söylerken telefonu kapamıştı. Terrell, Ollie Wheeler'e döndü. O, hâlâ karşıındaki çavuşla konuşuyordu.

— Teşekkürler çavuş. Olur olur. Tamam. Güle güle. Tekrar teşekkürler.

Telefonu kapayarak Terrell'e döndü.

— Mooney Karsh'ı, fotoğrafcıları ve muhabirleri çağırın. Bu gece her zamanki gibi son sayfa değil, birinci sayfa değişiyor. Caldwell'in evinde ölü bir kız var. Caldwell ise zilzurna sarhoş.

— Kız mı? Eden Myles mi yoksa?

— Tam üstüne bastın dostum. Az önce Caldwell tarafından boğularak öldürüldüğünden bu dünyaya veda etmek zorunda kalmış.

DÖRT

Manor Lane, şehrin en güzel caddelerinden biriydi. İki yanına küçük ve eski evler sıralanmıştı. İki katlı lüks binalar ve evlerde yaşayabilmek için hayli para harcamak gerekiyordu.

Biri beyaz, diğeri siyah iki polis arabası, yolun tam ortasında durmuştu. Az gerideki cankurtaran kaldırıma yanaştı. Yolu dolduran meraklılar, Caldwell'in oturduğu evin penceresine bakıyorlardı.

Terrell, kendisini oraya getiren taksinin parasını ödeyerek indi. Cankurtaranın yanında dolaşan polis memuruna yaklaştı. Kendisini eskiden tanıyordu.

— Selam Jimmy. Kadını evden çıkardılar mı?

— Hayır Sam. Binbaşı Stanko az önce geldi. Yanında sizden biri vardı. Az sonra Adli Tıptan birkaç kişi damladı. Çok feci bir cinayet.

Terrell, sokak kapısına giden merdiveni tırmandı, kapıda nöbet tutan polisle de selâmlaştıktan sonra içeri daldı. Holü geçerek oturma odasına girdi. Uzmanlar ölçü alıyor, resim çekiyorlardı. Call-Bulletin'in Nelson adlı polis muhabiri, telefonla ilk haberleri gazeteye bildirmişti bile. Terrell onu uzaktan başıyla selâmladıktan sonra bir köşeye çekildi sigarasını yaktı.

Eden Myles, odanın ortasına boylu boyunca uzanmıştı. Bir koltuğa yığılmış, büyük gürültüyle horlayan

Caldwell ise gülünç bir görüntü meydana getiriyordu. Zaman zaman ağzından kesik bir hırıltı çıkıyor, sonra uyumaya devam ediyordu. Zilzurna sarhoş olduğu açıkça belliydi. 16. karakoldan komiser Stanko kocaman kırmızı eliyle onu sarsıp duruyor, doktor da gözkapaklarını kaldırıp muayene ediyordu. Odanın içinde anlatılması imkânsız bir karışıklık vardı. Yerlere devrilmiş koltukların üzerinden atlayarak çalışan uzmanların yanı sıra, cinayet masası dedektiflerinden Evans yerdeki parçalanmış masa lâmbasını dikkatle inceliyordu. Caldwell'in şoförü, pijamasının üzerine bir sabahlık geçirmiş ve odanın bir köşesine çekilmişti. İyice aptallaşmış olduğu, Caldwell' in üzerine diktği boş bakışlardan belliydi. Onun bir kaç adım ötesinde duran Paddy Cogan'ı farkettiler birden. Bu, az önce Terrell'in telefonda karşısına çıkan polisti. Kısa boylu, kır saçlı ve kırmızı yüzlü bir adamdı. Gözleri hiç kimse ve hiç bir eşya üzerinde durmadan odanın içinde dolaşıyor, özellikle Terrell'e bakmaktan korkuyordu sanki. Cesedin incelenmesi bitmişti. Adli Tıp görevlilerinden biri komiser Stanko'yu çağırırdı.

— İşimiz bitti. Artık cesedi götürebiliriz.

Terrell, bakışlarının detektif Evans'ın bakışlarıyla Eden Myles'in ölüsü üzerinde birleştiğini hissediyordu. Genç kadının kolay ölmediği kuşkusuzdu. Manken ve şantöz olan bu güzel kadının ince ve son derece düzgün vücudu bir kaç saat, belki de bir kaç gün sonra toprak olacaktı. Kaatille boğuşmuş olduğu belliydi. Elbisesinin önü iyice parçalanmış, beyaz omuzları ve dik göğüsleri ortaya çıkmıştı. Pabuçlarından biri kaybolmuş, çorapları ise yırtılmış ve bileklerine inmişti.

— Götürün onu, diye sert bir sesle söylendi Stanko.

Telefonda haberi yazdıran Call-Bulletin muhabiri yazısını sonuna kadar okumuştı. Terrell onu dinlemek için döndü.

— Evet bütün söyleyeceklerim şimdilik bu kadar, dedi Nelson. Caldwell zilzurna sarhoş, genç kadın ise ölü... Tabii. Kuşkusuz... Evet iyice boğuşmuş, dudağı patlamış ve kan içinde kalmış. Elbisesiyle çorapları paramparça... Ne? Evet, Caldwell'in yüzünde de tırnak izleri var. Bana bak, imkân bulur bulmaz komiser Stanko ile konuşurum.

— Bir saniye, diye atıldı Terrell. Evden koşarak çıkan adamdan bahsettin mi?

Nelson'un gözleri yerinden fırlamıştı.

— Bu da nesi? diye söylendi. İşin içine bir de hırsız mı girdi yoksa?

Komiser Stanko da konuşulanları duymuştu.

— Ne hırsız yahu! diye bağırdı ilerden.

Bir ara toplanmış bulunan gazetecilere sert sert baktı. İri yarı, çok kalın enseli bir adamdı Stanko. Bakışları özellikle Nelson ile Terrell'in üzerine dikilmişti.

— Sizin gibi kurnaz geçinen enayilere bir çift sözüm var, diye söylendi, özellikle bu olayda aylarca devam eden polis romanı tefrikası istemiyorum. Bütün olay vereceğim raporda ayrıntılarıyla anlatılmıştır. Tek resmî bildiri de budur. Eğer bir şeyler uydurduğunuzu görürsem kendinizi sakınmanızı tavsiye ederim.

Nelson, hâlâ elinde tuttuğu ahizeyi, birden aklı başına gelmişcesine yerine bıraktı.

— Bir şey uydurmadım ki! Raporunuzu bekliyorum ben de.

Stanko, bu kez Terrell'e döndü.

— Tamam mı? Bir diyeceğiniz kalmadı sanırım.

Salona ânide bir sessizlik çökmüştü. Cinayet masası detektiflerinden Evans Terrell'i dikkatle süzüyordu. Call-Bulletin foto muhabiri Mac Intyre makinesini, yan- yana duran Terrell ile komiser Stanko'nun üzerine çevirdi.

— Ben bir şey uydurmuyorum ki, dedi Terrell. Bu gece evden koşarak çıkan bir adam görülmüş. Sonra Eden Myles'in çığılığı duyulmuş. Bütün bunlar cinayet olayıyla ilgilidir. Niçin gazetecilerden gizli tutuluyor?

Stanko, soğuk bakışlarını Terrell'in üzerinde gezdirdi.

— Kim görmüş bu adamı?

— Nöbetçi polis.

Terrell, Paddy Coglan'a döndü.

— Paddy, bana telefonda söylediklerinden komisere bahsettin mi?

Coglan'ın yüzü kıpkırmızıydı. Eliyle, belirsiz bir işaret yaptı.

— Neden bahsettiğini anlayamadım Sam?

Salondaki sessizlik sinir bozucu ve Terrell'i tehdit edici bir hal almıştı artık. Tecrübeli gazeteci birden bütün vücudunu yalayan bir ürpertinin gelip geçtiğini hissetti. Böylesine alçakça bir şeyi yapacaklarını aklı almıyordu. Polis memurunun ısrarla başka yana diktiği bakışlarını aradı.

— Neden bahsettiğimi çok iyi biliyorsun Paddy. Bir çeyrek saat önce telefonda bu evden bir adamın koşarak çıktığını, sonra da bir kadın çığılığı duyulduğunu söylemedin mi? Arkasından koştuğun halde adamı yakalayamadığın yalan mı? Şimdi bana başka bir hikâye anlatacak değilsin herhaide?

Coglan'ın bakışları yine Terrell'i geçmiş, arkadaki duvara dikilmişti.

— Ben sana, komiser geldiği zaman onunla konuşman gerektiğini söyledim. Bütün bunlar onu ve detektif Evans'ı ilgilendirir. Eden Myles'in cesediyle karşılaştığım için oldukça şaşkın bir haldeydim. Herhalde o sıra derdimi iyi anlatamadım sana. Ama yine de böyle bir şeyden bahsettiğimi hiç hatırlamıyorum dostum.

— Tabii, diye atıldı, Stanko. Tabii ki yanlış anladı. Bizden atık davranıp bir takım şeyler ileri sürmek istiyor. Dedikodular ve yanlış haberler işte böyle ortalığa yayılır.

Terrell, Paddy Cogan'ın ter içinde kalan zavallı yüzünden gözlerini bir türlü ayıramıyordu.

— Son bir kere daha soruyorum Paddy. Buradan koşarak çıkan bir adam görmedin mi?

Stanko iyice kızmıştı. Ortaya atılarak :

—Sana görmediğini söyledi ya! diye bağırdı.

Terrell artık ne yapmak gerektiğini unutmuş, iyice şaşırılmıştı. Stanko'yu çok iyi tanıyordu. Soğuk, namuslu ve son derece sadık, üstlerinin verdiği buyrukları da harfi harfine yerine getiren disiplin delisi bir polisti. Aldığı emirler neydi acaba? Eden Myles'in öldürülmesiyle ilgili olarak Caldwell'in tutuklanması ve ortada başka şüpheli kişi kalmamasını mı istiyorlardı acaba? Terrell, kısa süren bir düşünce devresinden sonra kararını vermişti.

— Komiser Stanko, Cogan'ın telefonda verdiği bilgiden yazımda faydalanmaya kararlıyım. Ne gördüğünü iyi bilmiyorum ama, telefonda söylediklerini yanlış anlayacak veya unutacak kadar bunak değilim. Az önce ağzımdan duyduğunuz şey yayınlanacak ve gazetenin birinci sayfasında karşınıza çıkacaktır.

— Bak o zaman gazetenin başına gelecek belâlara. Paddy olanları iyice anlattı. Sen onu yanlış anlamış olmalısın. Ayrıca, beklemediği birinin ölüsüyle karşılaştığı için epey şaşırıp heyecanlandığını da kendi ağzından duydu. Bazı karışık şeyler söylemiş olabilir.

— Merak etmeyin. Şaşırdığını da gazetede okuyacaksınız. Düşünün bir kere, yirmi yıllık polis ceset karşısında heyecanlanıyor ve iyice şaşıyor. Hem öylesine bir şaşkınlık ki, telefonda söylediklerinden bile ha

beri yok: Tabii, okuyucularımız da gereken yargıya varacaklardır.

— Sam, diye söylendi Coglan, sebepsiz yere...

— Sus be! Sen de ne istersen yaz. Vız gelir bana!

Stanko'nun bağırarak Paddy Coglan'ın sözünü kesmesi, Terrell'i iyice kızdırmıştı.

— Hiç merak etmeyin, diye söylendi. İlk baskıda, Coglan'ın iki ayrı ifadesi yer alacak. İlk baskımızda bana telefonda söyledikleri, bir saat sonra çıkacak ikinci baskıda da sizin yanınızdayken söyledikleri bulunacak. Ya siz, resmî raporu ne zaman vereceksiniz? Herhalde sayın valimiz Ticknor ve yardımcısı ike Cellars'tan gelecek talimatı aldıktan sonra, değil mi?

— Defol! Seni dışarı attırmamı beklemeden defol buradan! Sen ortalığı karıştırmaktan başka düşüncesi olmayan alçağın tekisin. Ah, senin kafana çekiyle vurarak çivi çakmak isterdim.

— Ben başıma belâ aramıyorum. İstediğim, sadece gerçeğin kamu oyuna açıklanması. Ama burada gerçekle belânın aynı anlama geldiğini de anladım, hiç merak etmeyin.

Sert bir selâm verdikten sonra, Terrell dışarı çıktı. Yolda boş bir telefon kulübesi aradı. Sonunda, bütün gece açık duran bir dükkâna raslayabildi. Gazeteye telefon ettiğinde Wheeler yazıyı bitiriyordu. Terrell, polis memuru Coglan'ın telefonda söylediklerini ona nakletti. Wheeler'in birden keyfi yerine gelmişti.

— Bu durumda Caldwell için bir açık kapı kalıyor demektir Sam. Evden fırlayıp karanlıklara karışan herifi ele geçirmeden onu cinayetle suçlayamazlar artık. Burada olup bitenleri sorma. Her yanı karmakarışık. Mike Karsh dahil, herkes gazetede. Sen nereye gidiyorsun?

— 16. karakola kadar uzanacağım. Son haberleri oradan sana bildiririm.

— Mükemmel dostum. Cinayetin havası, biraz da dedikodusu tam okuyucunun aradığı şeyler, özellikle, kimsenin yakalayamadığı ayrıntıları kapmaya bak!

16. karakolun eski binasında alışılmamış bir hareket hüküm sürüyordu. Gece yarısı ile sabahın sekizi arasında çalışan nöbetçiler ortalıkta dolaşmaktaydılar. Bir kaç saat sonra şehrin havası elektrikleenecek, diye düşünen Terrell tozlu koridoru geçerek çavuşun odasına vardı. Coglan'ın yerini alan Mac Manus'un dışarı çıktığını söylediler. Terrell, onu vestiyerde elbise değiştirirken yakaladı. Tahta sıranın üzerine, çavuşun yanına çöktü. Kır saçlı, mavi gözlü ve son derece iyi görünüşlü bir adamdı Mac Manus.

— Amma da hareketli bir gece değil mi?

— öyle Sam. işten hiç bir şey anlamadım dostum.

— Anlamadığın nedir Mac?

— Caldwell'in böyle bir adam olduğu hiç aklıma gelmemişti doğrusu.

— Ne sanmıştın peki?

— Doğrusunu istersen ondan yanaydım ben de. Kendisini konuşurken dinledim. Mantıklı sözler söylüyor ve karşısındakileri inandırıyor.

— Söyler misin Mac, Coglan kaçta telefon etti?

— Defterde yazılı olacak Sam. Onu yirmi beş geçe sanıyorum.

— O sırada nerede bulunuyordu?

— Caldwell'in evinde herhalde.

— Caldwell'in evinden koşarak çıkıp karanlıklara karışan bir adamdan bahsetti mi acaba?

Mac Manus, Terrell'in bu sorusuna karşılık vermedi. Başını önüne eğmiş, mavi damarlı iri ellerine bakıyordu.

— Komiser Stanko'ya sor bunu Sam.

— Niçin?

Terrell'in gözlerinin içine bakan çavuş :

— Çünkü Coglan ile ilk konuşan Stanko oldu, dedi. Saat 10 sularında benim büroma gelmiş, raporları karıştırıp duruyordu. Telefonun tam yanında olduğu için hemen açtı. Coglan'dan gereken bilgiyi aldıktan sonra da ekiplere durumu bildirdi. Sonra iki arabayla bir cankurtaranın Caldwell'in evine gönderilmesi için bana emir verdi. Coglan'ın bir ceset bulunduğunu söylüyordu.

— Sadece Caldwell'in evinde bir ceset olduğunu mu söyledi? Başka şeyden söz açmadı mı hiç?

— Hayır.

— Peki Mac, Stanko senin bürona sık sık gelip yarım saat, bir saat oturur mu?

Mac Manus yine Terrell'in gözlerinin içine baktı, sonra başını salladı.

— Kendi bürosu var ya Sam.

Terrell öğreneceğini öğrenmişti, yerinden kalktı.

— Çok teşekkür ederim Mac. Karına saygılarımı bildir. Sağlığı yerinde ya?

— Sağol eskisinden çok daha rahat.

... Haber şehre yayıldıkça karakola dolanların sayısı da artıyordu. Gazeteciler, foto muhabirleri, dedikoducular, meraklılar, şerif, vali yardımcılar hep içerde sıra bekliyorlardı. Hararetli konuşmaların yapıldığı ve bir takım fikirlerin ileri sürüldüğü, zaman zaman yükselen seslerden anlaşıyordu.

Terrell, söylenene kulak kabartarak tam bir saat ortalıkta dolaştı durdu. Sonra bekleme salonuna girdi. Az sonra, burada ilk sorgu yapılacaktı. Bir adliye görevlisi 16. karakola gelmek için yola çıkmıştı bile. Zorla ayıltıları Caldwell cinayetten haberdar edilmiş ve sorgusunun yapılması için birinci kata götürülmüştü. Kendisine çok iyi davrandıkları ve yardımcılardan birinin de yanında bulunmasının kabul edildiği söyleniyor-

du. Terrell, duvarın dibindeki tahta sıralardan birine çöktü. Yanında oturan adam da tam bu sırada ona dönmüştü. Terrell'i dürterek gülen adam:

— Siz ne diyorsunuz? diye söylendi. Kadını önce mi yoksa sonra mı boğdu acaba?

Terrell hiç cevap vermeden sigarasını yaktı. Kısa boylu ve hareketli adam kollarını kavuştu, sorularına yılmadan devam etti :

— Herkes bu konuda bahse giriyor, biliyor musunuz?

— Yok canımı Her halde bu paraları da Ike Cellars topluyor?

Ufak tefek adam omuz silkti.

— Şaka ediyorum dostum. Siz de hemen ciddiye almayın.

Salondaki gergin hava zaman geçtikçe artıyordu. Terrell, genel bir sinirliliğin ortalıkta hüküm sürdüğünü hissetmişti. Az sonra, yaşlı gözlerle dolaşan ve yüzü ağlamaktan şişmiş olan Sarnac'ı gördü. Adamın düş görür gibi bir hali vardı. Terrell, hemen onun yanına yanaştı. Sarnac da Terrell'i görünce, bitkin bir halde konuşmaya başladı :

— Aklımı oynatabilirim Mr. Terrell. Siz bu masala inanıyor musunuz? Ben Caldwell'in böyle bir şey yapabileceğini düşünemiyorum bile.

— İsterseniz dışarı çıkalım da orada konuşalım.

— Önce bu cinayet masalına inanıp inanmadığınızı söyleyin, ne olursunuz?

— Dışarı çıkıp hava alalım diyorum size...

Gece iyice soğuktu. Rüzgâr çıkmıştı. Terrell Sarnac'ın koluna girdi ve onu karakoldan kalabalığın gürültüsünden uzaklaştırdı. Caldwell'in en yakın yardımcısının âciz bir halde, ne yapacağını şaşırarak durması Terrell'i kızdırıyordu. Ağlamanın ne gereği vardı? Bu

olay karşısında insan son derece soğukkanlı olmalıydı. Kendilerini usta politikacı sanan bu adamların ciddi durumlar karşısında ne kadar aciz kaldıklarını gören Terrell için için güldü. Bunlar, tatlı dille halkı arkalarından sürükleyeceklerini sanıyorlardı. Oysa insanları yönetmenin tek yolu dürtme ve itip kakmaktı ki, gerek vali Ticknor ve gerekse ike Cellars'ın hâlâ bir sürü taraftar bulabilmeleri bunu kavramış olmalarından ileri geliyordu.

— Bütün yaptıklarımız boşa gitti, diye söylendi Sarnac.

—Caldweirie konuşabildiniz mi? Ne dedi?

— Sadece karısının buradan uzaklaştırılmasını istedi.

— Hayret. Başka hiç bir şey söylemedi mi?

— Hayır... Zaten başına gelenleri anıyamıyan bir hali vardı.

— Yakında anlar, hiç merak etmeyin. Yapılan araştırmalar sonunda, Eden Myles'in tırnaklarının altında Caldwell'in derisinden parçalar bulmuşlar. Delil olarak savcıya yeter de artar bu.

— Bu işte bir bit yeniği var Mr. Terrell. Böyle belâlar, hayatının belirli dönemlerinde her insanın başına gelir. Ama Caldwell'in bu duruma düşebileceğini hiç aklım almazdı. Hayır... hayır, buna imkân yok.

— Hah şöyle dostum. Biraz güveniniz yerine gelsin. Şimdi Caldwell'e daha faydalı olabilirsiniz.

Sarnac'ın gözlerinde bir ümit parıltısı belirmişti hemen.

— Yoksa siz ona yardım edecek bazı şeyler biliyor musunuz?

Bir an duralayan Terrell cevap verdi :

— Olay, ilk bakışta Caldwell'in suçsuz olduğu kanısını uyandırıyor insanda. Şimdi geri dönelim de, sır

tına dayanan tabancanın etkisiyle hareket eden zavallı adalet mekanizmasının halini seyredelim...

... Seaworth adlı nöbetçi yargıç, polis memuru Paddy Cogan'ın ifadesini alıyordu. Yargıcın bu derece önemli bir göreve ilk defa getirildiği yüzünün neşeli ifadesinden belliydi. Keyifle fotoğrafçılara çeşitli pozlar veriyordu.

Kısa boylu polis memuru Cogan, donuk bir sesle ifade verdi. Herkes merakla onu dinliyordu. Caldwell'in evinden gelen çılgılığı duyduğunu ve hemen oraya koştuğunu söyledi. Kapı aralıktı ve Eden Myles yerde yatıyordu. Cogan kadını bu halde bulmuştu. Evden çıkıp karanlıklara karışan bir adamdan hiç söz etmedi.

Cogan'ın ifadesi bittikten sonra işler daha da hızlandı. Adli Tıptan gelen doktor, Caldwell'in aleyhindeydi. Sanki ona karşı olan bütün deliller bir araya toplanmıştı. Caldwell, bütün bu iddialara cevap vermedi.

Çekiciyle kürsüye bir kaç kere vuran Seaworth kararını bildirdi. İki polis nezaretinde Caldwell hücre sine götürülürken, «İlk perdenin sonu geldi,» diye düşünüyordu Sam Terrell. Salondaki kalabalıktan bir mırıltı yükseldi.

— Çekilin oradan! diye ince sesiyle bağırdı biri.

Halkın arasına karışmış olan ve yüzü seçilemeyen adam, herkesi dirsekiyerek Caldwell'e yaklaşmaya çalışıyordu. Seaworth yeniden çekiciyle kürsüye vurdu ve seslerin kesilmesini ihtar etti. Ama kalabalığa karışıp ileri fırlayan adam Caldwell'in üzerine atılmıştı bile. Yumruk, çevresini unutmuşçasına ilerleyen zavallı sanığın dudağını patlattı.

Caldwell'in iki yanındaki polisler hemen adamı yakaladılar. Fotoğrafçıların flaşları ortalığı gündüz gibi aydınlatırken Terrell adamı tanıdı. Eden Myles'in dostu Frankie Chance'dı bu. Uzun boylu ve zayıf bir adamdı

Frankie Chance. Siyah kıvrıkcık saçları, kahverengi yumuşak bakışlı gözleri vardı. Yakışıklıydı ama yüzünde, her istediğini yapmaya alışkın şımarık bir çocuğun ifadesi seziliyordu. Para karşısında yüzünün hiç tutmadığını Terrell çok iyi bilirdi. Sınırlerine hakim olamı- yarak yaptığı harekete devam etmek istiyor, şimdi polislerin kısıkaç gibi kollarının arasında çırpınıp duruyordu. Bir yandan bağıırırken bir yandan da sivri uçlu pa- buçlarıyla Caldwell'i tekmelemek istiyordu.

— Onu öldürdün! Seni istemediği için öldürdün onu. Çünkü sen bir insan değil, bir canavarsın.

Yargıç Seaworth tokmağını havaya kaldırdığı sırada komiser Stanko ile göz göze geldi. Bir an bakışları çatıştı, sonra Seaworth kürsüye vurmadan çekici yerine koydu. Bu karşılıklı bakışma Terrell'in gözünden kaçmamıştı. Öte yandan, polislerin kollarında çırpınıp duran Frankie Chance'in kadın gibi ince olan sesi ortalığı inletip duruyordu:

— Onu öldürdün! Ona sahip olmak istiyordun ama yüz bulamadın! Bir kadını dövmek, ona işkence etmek ve sonra öldürmek senin için çok tabii şeylerdir değil mi? Canavar! Seni elektrik sandalyesine bağladıkları an aklın başına geleceks. Benim öcüm de ancak o zaman alınmış olacak.

Frankie Chance şimdi de ağlamaya başlamıştı. Gözyaşları uzun kirpiklerinin arasından yanaklarına dökölüyor, bir yandan da gürültülü gürültülü burnunu çekiyordu. Seaworth dayanamayıp yerinden kalktı ve çekiciyle kürsüye haşmetli bir darbe indirdi.

— Götürün bu adamı. Burası mahkemedir. Bir şey., şey... bir sirk değil. Çabuk çıkarın onu buradan...

Terrell kalabalıkta güçlkle kendine yol açarak telefon etmeye gitti. Salonun havasını veren kısa bir yazı yazdırdıktan sonra Frankie Chance'in Caldwell'e saldı

rışını ayrıntılarıyla verdi. Wheeler'in keyfi yerindeydi.

— Güzel. Çok, çok güzel, diye söyleniyordu. Hey Sam, bana bak. Mike Karsh artık gazeteye dönmeni istiyor. Şu, Coglan'ın evden çıkarken gördüğü herif hakkında bazı şeyler var. Polis müdürü ile komiser Stanko Karsh'a telefon etmişler ve böyle bir şeyin gülünç olduğunu, aslı bulunmadığını bildirmişler. Coglan'ın biraz fazla kaçırması olduğunu da lâf arasında çıtlatmışlar.

— Peki, işin sonunda ne oldu?

— Baskıya başlanmak üzereydi, Mike Karsh evden dışarı fırlayan adam bölümünü yazıdan çıkardı. Şimdi de seninle konuşmak istiyor.

Terrell, alnında biriken terleri silerek derin bir soluk aldı.

— Bütün yollar tıkanıp yahu. Söyle Karsh'a. Şimdi geliyorum.

BEŞ.

Ahizeyi yavaşça yerine koydu.'

Daktilo makinelerinin gürültüsü büturi yazı işleri sa¹lonunu doldurmuştu. Telefonlar hiç durmadan çalışıyordu. Caldwell'in hayat hikâyesi hazırlanmış ve yaşayışı ayrıntılara dek didik didik edilmişti.

Bütün bu çalışmaları yöneten Williams'di. Ama işin asıl başında bulunan, her zamanki gibi Mike Karsh'tan başkası değildi. Her resmi o gözden geçiriyor, her ya-¹zıyı o okuyup düzeltiyordu. Terrell pardesü ve şapka^sını masasının üzerine koydu ve Mike Karsh'ın odasına yürüdü. Arkasını dönüp duvar saatine bakan Karsh, tam o sıra içeri giren Terrell'le gözgöze geldi.

Kapı kapanınca dışarıdan gelen bütün sesler kesilmiş ve içerisi sessizliğe gömülmüştü. Mike Karsh koltuğuna yaslandı ve ağızlığını dudaklarına götürdü'. Sonra dikkatle Terrell'e baktı.

— Demek bir komplo ha Sam? Hem de beceriksizce, aptalca hazırlanmış bir komplo? Hiç durmadan kurnazlık düşünen bu herifleri a^V kahretsin. Eğer birini mahvetmek istiyorsan indir başına baltayı da olsun bitsin. Niçin ona'ışkence yaparlar yâni, anlamam ki. Otur Sam/'

— Şimdi ne yapacağız?

— Ne yapmamız gerekiyorsa. Richark Caldwell'i

içinde bujunduğu çıkmazdan kurtarmaya çalışacağız. Uzun süredir böylesine ilginç bir haber yakalamak imkânını bulamamıştık. Onun için bütün ayrıntılarıyla bunu okurlarımıza sunmak istiyorum. Coglan'ın sana neler söylediğini anlatır mısın lütfen?

Terrell, patronuna görüp işittiklerini en ince noktalarına kadar açıkladı.

— Doğrusunu istersen Sam, komiser Stanko senin gibi açık göz bir gazetecinin hiç beklemeden Caldwell'in evine telefon edeceğini düşünmemiş olacak. Coglan'ı korkutup ifadesini değiştirmiş olduğu da açık.

— Peki öyleyse, bu haberin de yazının içine girmesini neden istemediniz?

— Çünkü elimdeki önemli kozları Coglan ve Stanko gibi önemsiz avlar peşinde harcamak istemiyorum. Anlaşıldı mı? Bu hikâye bütün hükümet mekanizmasını alt üst edecek güçtedir dostum. Cemiyetimizde açıktan geçinen bir sürü asalağı bu sayede kamu oyuna açıklayabilir, hatta bu arada sevgili valimiz Ticknor ile sayın yardımcıları İke Cellars'ın da gerçek kimliklerini ortaya koyabiliriz.

Terrell, gazete tarafından desteklenirse Caldwell'in kurtulma şansına sahip olduğunu biliyordu.

— Bu kez Mike, dedi, suçsuzların yanını tutuyoruz. Tıpkı Orta Çağın mert ve iyi yürekli şövalyeleri gibi.

— Sakın boş umutlara kapılma Sam. Çoğunluğu meydana getiren sessiz Amerikalıları avlamak zorunda bulunduğumuz için bu işi yapıyoruz. Unutma ki, Caldwell de onlardan biridir, V

Konuşacakları bitmişti. Terrell dışarı çıktı ve bir tak- si aramaya koyuldu. Gary Gates'e gidip Connie Blacker ile konuşmak istiyordu. Eden'in bir şeyden korktuğunu genç kız kendisine söylemişti. Bunun ne olduğunu öğrenmesi gerekiyordu.

Akşamın geç vaktinde, Gary Gates'in holü pek az ışıklandırılmıştı. Kapıcı, parlak üniforması içinde aşağı yukarı geziniyordu. Yüzündeki ifadeden Terrell, polislerle gazetecilerin oradan geçmiş olduklarını anladı. Koridoru izledi ve Eden Myles'in dairesinin kapısını vurdu. Connie'nin korkudan titreyen sesini duyduğunda her şeyi öğrenmiş olduğunu da anladı. İçini kaplayan büyük korku titrek sesinde çok iyi seziliyordu.

— Terrell'im. Kapıyı açar mısınız? Sizinle biraz konuşmak istiyorum.

Connie kapıyı hafifçe araladı, iri gözlü güzel yüzü, tepedeki ampulün zayıf ışığında belli belirsiz seçiliyordu. Ne kadar büyük bir heyecan geçirdiğı belliydi.

— Size söyleyecek şeyim yok, diye mırıldandı.

— Ben polis değılim Connie. Beni içeri almak zorunda da değılsiniz. Ama sizinle konuşabilmek beni çok sevindirecek.

— Pekâlâ, diye söylendi genç kız. Girin.

Geniş salonda bir tek lâmba yanıyordu. Bir duvarı boydan boya kaplayan geniş pencerenin perdeleri çekilmişti. Connie, koltuğun kenarına ilişerek sigarasını yaktı. Ellerinin titrediğini görüyordu Terrell.

— Haberi ne zaman aldınız?

— Eden'in bir dostu... diye mırıldandı genç kız... Eden'in bir dostu olanı bildirdi.

— Polis sizinle konuştu mu?

— Evet, bir dedektif geldi. Benden, Eden'in yakını olup olmadığını öğrenmek istedi. Annesinin adresini verdim. Daha sonra bir gazeteci ve bir foto muhabiri geldiler. Eden'in, benim ve içinde bulunduğumuz dairenin resimlerini istiyorlardı.

— Herhalde epey canınızı sıkmiş olacaklar.

— Evet. Zaten her dakika Eden'i düşünüyor ve baş. ka bir şeyle ilgilenmiyorum.

Gönnie ayağa kalkarak odanın içinde dolaşmaya başladı. Bir. yandan da sigarasını tütürüyordu.

— Eden çok şey biliyor ve çok da çalışıyordu. Ölü^ mü o kadar beklenmeyen bir şey oldu ki. Artık ona ait olan bu dairede oturmama imkân yok. Dolaplar, çekmeceler hep» onun eşyalarıyla dolu. Mutfakta bile, kenarındaki dudak rujinin hâlâ silinmediği bir çay fincanı var. Odasına sinmiş olan parfüm kokusunun uzun süre çıkması imkânsız. Okuduğu gazeteler bile hâlâ açık olarak masanın üzerinde duruyor. Her şey bıraktığı gibi olduğundan, insan onun bir daha gelmemek üzere gittiğine inanmıyor.

Genç kız, parmaklarıyla şakaklarını sıktı. Eden Myles'in ölümü Connie'yi sarsmıştı. Terrell elinden geldiği kadar yumuşatmaya çalıştığı sesiyle sordu.

— Sizinle ilk karşılaştığımızda, Eden'in bir şeyden çekindiğini ve korktuğunu söylemişsiniz. Neydi acaba onu korkutan şey? i

— Bilmiyorum... Hali...

Connie birden kendini divanın üzerine bıraktı. Tepeden dökülen ışık yorgun yüzünü ve kısa kesilmiş san saçlarını aydınlatıyordu. Sırtına bir pijama giymiş, onun üstüne de soluk mavi renkli bir sabahlık geçirmişti. Bu haliyle minicik ve çok zavallıydı.

— Önceleri onu sadece sinirli sanıyordum. Bir telefon veya zil sesi, yerinden sıçramasına yetiyordu. Zaten siz de sinirlerinin harap bir halde olduğunu gördünüz.

— Peki, onu bu derece korkutan şey neydi?

— Bilmiyorum. Bana hiç bir şey söylemedi. Ama korkusunun işiyle ilgili olduğundan eminim. Bu akşam bir adam geldi ve kendisiyle konuştu. Korktuğunu ve işine devam etmekten çekindiğini anlıyordum. Yapmak is

temediği bir şeyi kendisine yaptırmak istiyorlardı. Tek- fifierini reddetmek istedi ama adam diretti.

— Kimdi bu adam?

Connie gözlerini Terrell'inkilere dikti. Kurt gazeteci bu gözlerde büyük bir korku belirtisi sezmişti.

— Benden yapmam imkânsız olan bir şey istiyorsunuz.

— Korktuğunuz nedir?

— Başımın belaya girmesini istemiyorum. Hepsini bu.

Sam Terrell, bir an karşısındaki genç kıza açılmanın delilik olduğunu düşündü. Polise güvenmenin, işin daha kötüsü ağzından bir şeyler kaçırmanın başını belâya sokacağına inanmıştı. Ama, başka türlü hareket etmeye de imkân yoktu.

— Ne olur beni dinleyin biraz. Eden'i öldüren adam şimdi elini kolunu sallayarak dolaşıyor. Onun yerine suçsuz biri mahkûm olacak. Bu yönden, bildiğiniz bir şey varsa hiç gizlememeniz gerekir.

Genç kız bakışlarını önüne eğmişti. Terrell onun savunmaya çekildiğini düşündü.

— Bir şeyler bildiğimi de nereden çıkardınız?

— O adam kimdi? Eden'in ne yapmasını istiyordu? Eden'i korkutan şey neydi? Bunları bana söylemelisiniz.

— Tabii, cinayetle ilgili hikâyeyi, bütün ayrıntılarıyla istiyorsunuz. Bunu öğrenirseniz patronunuz sizi kutlayacak herhalde. Belki maaşınıza da zam yapacak. Sizin çıkarınız için benim hayatım tehlikeye mi girsin yani?

Terrell Connie'nin yanına oturarak :

— Ne olursunuz benden bahsetmeyelim, dedi. Bir suçsuz idam edilecek. Önlenmesi en başta gereken şey de bu. Eğer bana güvenirseniz, sizin her türlü tehlikeden korunmanızı sağlayacağım. Bana söyleyeceğiniz gizli şeyleri yazmayacağıma da isterseniz yemin edebilirim.

Eğer güvenmiyorsanız hemen şimdi polise veya vali Ticknor'a gidebilirsiniz.

Tam o sıra telefon çalmaya başlamıştı. Connie, büyük bir heyecanla yerinden sıçradı. Bir an bakiştılar. Genç kız yerinden kalkmak isterken Terrell kolundan tuttu.

— Bana cevap verin. Kimdi o adam?

Genç kızın titrediğini hissediyordu. Dayanamadı ve sıkıca tuttuğu kolu bıraktı.

— Peki, öyleyse telefona cevap verin bakalım.

Connie koşarak odanın öbür ucundaki telefonun yanına vardı. Bu arada da Terrell sigarasını yakıyordu. Bir an sonra gözlerini kaldırdı. Connie'nin yüz ifadesi değişmişti. Kulağına iyice yapıştırdığı ahizeden gelen sesi korkudan büyümüş gözlerle dinliyor, kesik kesik :

— Peki... peki... diyordu. Anladım...

Yavaşça telefonu kapadı, bir an durdu. Sonra Terrell'e döndü. Yüzü bembeyaz olmuştu.

— Kimdi telefon eden?

— Dostlarımdan biri.

— Peki, öyle olsun. Nerede kalmıştık? Ha! Eden'i bir adam ziyaret etmişti. Ama yapmasını istediği iş onu çok korkutuyordu.

— Bu bir tahminden ibaret. Yanılmış da olabilirim

— Ya eve gelen adam?

— Onun hakkında da bir şey bilmiyorum.

— Kendisini gördünüz ama.

— Hayır, onlar konuşurken ben odamdaydım.

— Yazık. Oysa geçen gelişimde, Eden'i görmeye gelen adamın Frankie Chance olduğunu söylemişsiniz Hatırladınız mı?

Connie hızlı hızlı başını salladı.

— Emin değildim ama. Bir ses duydum ve bu sesi Frankie'ninkine benzettim.

— Odanızdan çıkmıyordunuz. Eden henüz sizi dostlarıyla görüştürmüyordu demek.

Birden Connie boşandı. İskemlesinin kenarını sıkı sıkı tutarak :

— Yeter! diye bağırdı. Yeter artık bana yaptığınız bu işkence!

— Ya demin telefon eden kimdi?

— Bir dostum olduğunu söyledim ya!

Terrell, genç kızın yanına yaklaşarak elini avucuna aldı.

— Buz gibi olmuş. Yüzünüz bembeyaz ve dudaklarınız titriyor. Doğrusu çok iyi dostlarınız var. Ne diyorlar? Susmanızı ve rahat oturmanızı söylüyorlar değil mi?

Connie elini Terrell'in avucundan kurtararak ayağa kalktı.

— Belki. Ama niçin bu soruları polise sormuyorsunuz. Katilleri bulmaları için kendilerine para veriliyor. Bense sadece bir gece kulübünde şarkıcı olduğum için oradan para alıyorum. Üstüme vazife olmayan şeylere de karışmam.

— Herhalde yakında maaşınız artar, diye söylendi Terrell.

Connie bu kez iyice kızmıştı. Gözleri ateş saçıyordu.

— Yeter artık! diye bağırdı. Bana hakaret etmeye hakkınız yok. Korkuyorum. Belki zayıfım, iradesizim ama hiç bir zaman kahraman değilim. Kazandığım parayı ve sağlığımı düşünmem gerek. Beni ilgilendirmeyen şeylere karışamam.

Terrell, bir an onu dikkatle inceledi. Ama genç kız başını kaldırıp kendisine bakmıyordu bile.

— Sizin yerinizde olsaydım belki ben de aynı şekilde düşünürdüm. Sizi üzmem istemedim hiç bir zaman.

vBelki çok soru sordum ama gazeteci olduğumu biliyorsunuz. Mesleğim de bunu gerektirir. Eğer fikirlerinizi değiştirirseniz beni gazeteden telefonla arayın.

— Hiç gereği yok!

— Hiç olmazsa Caldwell'i hatırlayın. Mesleği, şerefi, ailesi, her şeyi yıkıldı ve mahvoldu. Belki bugünlerde hayatı da elden gidecek. Ama o sizin kadar bile suçlu değil bu işte. Yaşları atmış çoktan geçmiş sarhoşlara İke Cellas'ın meyhanesinde şarkı söylerken bu dediklerimi unutmayın ve biraz da zavallı Caldwell'i düşünün.

— Beni niçin rahat bırakmıyorsunuz?

Genç kızın gözlerinden yaşlar süzölmeye başlamıştı. Terrell şapkasını eline aldı.

— Çok güzel. Ben gidiyorum. Ama unutmayın. İhtiyacınız olursa her zaman gazeteden arayabilirsiniz.

ALTI

Terrell, apartmanına vardığında gün ağarıyordu. Altı saat kadar süren bir uykudan sonra kalktı, tıraş oldu, duş yaptı ve giyindi. Sonra da işine yollandı. Masasında oturup kahvesini içerken, Caldwell meselesi hakkında gazetelerin yazdıklarını gözden geçirdi. Okuyucuyu etkilemek için ustalıkla düzenlenmiş, yufka yürekli bir takım kişilere gözyaşı döktürecek kadar dokunaklı olan bu yazılar onu güldürdü. Dört beş sütunluk başlıkların altında Eden Myles ile Richard Caldwell'in resimleri yer alıyordu. Cinayetin işlendiği evin, hatta Eden'in annesinin resimleri de eksik değildi. Özellikle Call-Bulletin meseleyi enine boyuna iyice incelemiş ve şahane bir cinayet röportajı ortaya çıkarmıştı. Bu yazıda Mike Karsh'ın sihirli kaleminin de büyük rol oynadığı doğrusu pek gözden kaçmıyordu. Caldwell'in meslek hayatı, dostlukları ve yaşayışı uzun uzun anlatılmıştı. Eden Myles'in gece kulüplerinde geçirdiği hayat ve şarkıcılıkta göstermiş olduğu başarı üzerinde uzun uzun durulmuş ve bu arada Frankie Chance da ihmal edilmemişti. Üçüncü sayfada Frankie'nin Caldwell'in üzerine atılırken alınan re

simleri yer alıyordu. Hatta Connie Blacker'in bile Eden'in evinde çekilmiş olan bir resmi vardı. Yine aynı sayfada, Eden'in pek fazla bir şey gizlemeyen bikini mayoyla çektiği resim de göze çarpıyordu. Cinayetin hikâyesini en iyi Call-Bulletin anlatmıştı. Yazıda aşktan korkunç bir canavarlığa kadar aranan her türlü kışkırtıcı unsur eksik değildi. Bunların hepsi de büyük bir ustalıkla belirtilmiş, incelenmiş ve okuyucunun gözü önüne serilmişti

Caldwell'in ifadesinin zayıflığı da yazıda açıkça belli oluyordu. Vali adayı yemekten önce iki, yemekten sonra da bir kadeh brandi içtiğini söylüyordu.

Saat 10.30 a doğru Eden Myles'ten, kendisiyle görüşüp görüşemeyeceğini soran bir telefon almıştı. Bunu kabul ettiğini ifade eden Caldwell, Eden'in kendisine ve taraftarlarına şehirde dönen bir takım kirli işleri açıkladığını ve bunun için zaman zaman buluştuklarını da eklemişti. Oldukça sinirli görünen Eden'le birlikte bir kadeh içki içmiş ve konuşmuşlardı. Ancak bunu ispatlama imkânı yoktu ve konuşmalarında hiç bir tanık bulunmamıştı. Sarhoş olmadığını söyleyen Caldwell, bir ara başına sert bir cisimle vurulduğunu ve bunun üzerine de kendini kaybettiğini söylüyordu. Ayıldığı zaman da yerde yatan Eden'le telefonda konuşan polis memurunu görmüştü. Kafasına vurulduğunu ispatlayan tek şey şakağındaki şişti. Ancak bu şiş herhangi bir çarpma sonucunda da meydana gelebilirdi. Üstelik Eden'in elbisesinin yırtıldığı ve aralarında bir boğuşma olduğu ortadaydı. Bu arada düşüp başını bir yere çarpmış olabilirdi.

Terrell gazeteyi bıraktı ve ertesi günkü yazısını işlemeye koyuldu. Bir kaç hafta Önce hazırladığı ve kuşları anlatan hafif bir konuydu bu.

Terrell? ani bir olayla karşılaştığında rahatça çalışabilmek için günlük yazıları için her zaman yedi sekiz ye

dek konu bulundururdu. Bu kez Caldwell olayıyla uğraşacağından bütün yedeklerini tüketeceğini biliyordu.

— Güvercin nasıl yazılır? diye Wheeler'e sordu.

— Canım, nasıl yazılacak. Güvercin gibi yazılır işte. Hâlâ Caldwell olayının etkisinden kurtulamadın değil mi?

— Ne münasebet be dostum. Doğa sevgisini ortaya koyduğum, kuşlarla ilgili bir makale hazırlıyorum.

— Canım, bula bula güvercini mi buldun sende? İki ayak üstünde gezen ne ineklerimiz, ve yılanlarımız, ne farelerimiz, ne develerimiz ne eşeklerimiz var. Onlardan niçin bahsetmiyorsun hiç?

— Şakayı bırak be Ollie. Sırası değil şimdi.

Terrell güç belâ yazısını bitirdi. Hademeyle yazı işleri müdürüne yolladı. Sonra da arkasına dayanarak sigara yaktı. Salon sakinleşmişti. Yeni bir baskının hazırlığı devam ediyordu. Az sonra da ziller çalmaya başladı. Mürettiphane hızla işe koyulacak, çok geçmeden rotatifler dönmeye başlayacaktı. Artık yeni bir felâket haberine kadar hiç kimse ve hiç bir şey bu makineleri durduramazdı. Tabii teknik arızaları bunun dışında tutmak gerekiyordu. Wheeler, gürültülü gürültülü esnedi, gerindi.

— Bir baskıyı daha tamamladık, diye söylendi. Ne diyorsun Caadwell için yaptığımız sayfaya.

— Herifi tavuk gibi kısıvrak bağlamışsınız yahu.

— Belki de hak ediyor bunu.

Terrell bir an dik dik arkadaşının yüzüne baktı.

— Ulan, bu işte bir bit yeniği olduğunu sen de biliyorsun.

— Tabii, tabii. Yazıyı benim topladığımı unutma. Cogían, Caldwell'in evinden koşarak çıkan birini görmüş. Ama sonradan, kendisine baskı yapılırca fikrini değiştirmiş. Bilirsin ki o herif azılı bir sarhoştur. Bel

ki, bir şey görmüştür ama herhalde gördüğünü çift görmüştür. Hem bana bak Sam. Sen şu sıralar kuşlarla ilgili yazılarına devam etsen, hatta bunları seçim ertesine kadar sürdürsen hiç fena olmaz. Biliyorsun ki kimseye manevi borcun yok. Caldwell meselesi de polisten başkasını ilgilendirmez artık. Onun için vazgeç bu sevdadan.

— Sen onun suçlu olduğundan emin misin yoksa?

— Doğrusunu istersen Caldwell'i suçlamak pek kolay. Namus bekçisi olarak ortaya çıkıp ne yapmak istediği bilinmez. Belki güzel kadınları elde etmenin, havadan para kazanmanın peşindeydi herif. İlk hoşuna giden kadına bazı teklifler yaptı. Bir kaç kere geri çevrilince son keresinde aklı başından gitti. Ona zorla sahip olmak isteyerek üzerine saldırdı... Gazetecilik hayatım boyunca böyle olayları çok gördüm Sam. Buna tıpatıp benzeyen en aşağı on cinayeti Call-Bulletin'in koleksiyonunda bulabiliriz.

— Ollie, niçin üzerinde durduğum bu meseleden beni vazgeçirmeye çalışıyorsun?

Yaşlı gazeteci sinirlenmişti.

— Biraz kafanı işlet be, diye söylendi. Bu cinayet bir takım kimseler tarafından işlenmiş ve Caldwell'in üzerine yıkılmışsa, bu insanlar şehrin sözü geçen kişileridir. İşlerine de burnunu soktuğunu görünce seni büyük bir kolaylıkla, karınca gibi ezebilirler.

Terrell, sigarasını önündeki kahve fincanına atarak söylendi:

— Yahu, şu sıralarda sigarayı bıraksam hiç fena olmayacak.

Wheeler, dostunun söylediklerine kızdığını ve sözü değiştirmek istediğini anlamıştı. Üstelemedi ve başını çevirdi.

Ertesi sabah, saat dokuz buçuk sularında Terrell, şehrin yoksul bir mahallesindeki eski. evlerden birinin kapısını çaldı. Bulunduğu yer civardaki fabrikalardan çıkan dumanların kararttığı güneşin yüzünü pek az gören bir mahalleydi. Garip bir koku insanın genzine doluyor, soluk almakta güçlük çekmesine yol açıyordu. Sanayi in ilerlemesi bu mahalleyi adeta boğmuş, okulların ve spor alanlarının yerlerine hep fabrikalar yapılmıştı. Bir zamanlar temiz olan dere şimdi lâğım haline gelmişti. Gözü rahatsız eden bu pis görüntüye bakarken, «İşte çağdaş şehirciliğin ve sanayi in zaferi,» diye düşündü Terrell.

Kır saçlı, kalın gözlüklü, şişman bir kadın ellerini önlüğünde kurularak kapıyı açtı.

— Evet, buyurun.

— Benim adım Terrell, Mrs. Coglan. Sam Terrell. Call-Bulletin gazetesindendim?

— Sizi iyi tanırım Mr. Terrell. Zaten kocam Paddy de sık sık sizden bahsedirdi.

— Tabii bahseder. Yıllardır onunla dostuz. Gazeteciliğe polis muhabiri olarak başladığım zaman kendisiyle tanışmıştık.

— Her halde Paddy'y« görmek istiyorsunuz. Ama kendisi evde değil. Yolculuğa çıktı.

— Biliyorum Mrs. Coglan. Buraya gelmeden önce karakola uğradım. Çavuş Mac Manus Paddy'nin yıllık iznini almış olduğunu söyledi.

— Evet, hakkı olduğu izinle birlikte hizmet süresini tamamlıyordu. Çok yoruldu, artık emeklilik zamanının geldiğini o da anladı.

— Çok iyi yapıyor. Bu şehre daha fazla hizmet etmekten de bir şey çıkacağı yok nasılsa.

— Ben de kendisine aynı şeyi söyledim.

— Neyse, Paddy ile döndüğünde de konuşuruz

ya. Sizden de öğrenebileceğim bir kaç nokta var. Pazar günkü sayımızda Caldwell olayının bir özetini yapacağız. Bu arada, olaya az çok adı karışmış kişilerden olduğu için Paddy'nın de bir portresini vermek istiyoruz. Hayatı, meslekte yaptıkları ve bir fotoğrafıyla onu okuyucularımıza tanıtacağız.

— Kolay canım. Hemen şimdi bir de resmini bulurum. Siz içeri buyurun. O öldürülen zavallı kız da pek güzel şeydi. Ev çok dağınık. Artık kusurumuza bakmazsınız herhalde Mr. Terrell. Hem ben size bir şey söyleyeyim mi? O Caldwell'in de sağlam ayakkabı olmadığını inanıyorum ben.

Terrell şapkasını çıkardı ve yaşlı kadını izledi. Girdikleri küçük oturma odası çok sade döşenmişti. Ama her yan tertemiz ve pırlı pırlı. Mrs. Cogian hiç durmadan gevezeliğine devam ediyordu.

— Zaten bütün o yüksek yerlerdeki adamlar var ya; onların iyi, terbiyeli, kültürlü oldukları söylenir ama ben bu söylentilere pek inanmıyorum. Hepsi c'e mideci ve namussuz kişiler.

Terrell, kaçamak bir cevapla ona hak verdi.

— Tabii canım. İdare mekanizmasının başında çeşit çeşit adam görülüyor.

— Canım otursanıza. Burayı tam temizleyeme- dim ama artık kusuruma bakmazsınız değil mi?

— Bakmam efendim. Hem bana söyler misiniz Mr.. Cogian, Paddy ne zaman yola çıktı?

— Dün sabah saat sekize doğru. Hemen şeyden sonra..

Yaşlı kadın, ağzından bir şeyler kaçırdığını anlayıp susmuştu. Eliyle alnına düşen saçları itti.

— Şey, Mr. Terrell. Yani cineyet üzerine hemen çekip gitti sanmayın. Zaten bu yolculuğu uzun zamandan beri tasarlıyordu zavallı.

— Tabi, tabii, diye söylendi Terrell, ona ne şüphe. Peki nereye gitti acaba?

— Mr. Caldwell'in aleyhinde tanıklık ettikten hemen sonra yolculuğa çıkmasını» garip karşılayan olabilir, değil mi Mr. Terrell?

— Tabii olabilir ama, siz şimdilik nerede olduğunu söyleyin yeter. Hem mahkeme başlamadı daha. Tanık olarak çağırılmasına daha epey zaman var. Bu arada da tatilini geçirmesi kadar tabii bir şey olamaz.

— Doğru, çok doğru Mr. Terrell. Paddy Indiana'- ya, akrabalarını ziyarete gitti. Orada iki kızkardeşi var da. Şimdi, ben de gidip size Paddy'nin bir resmini getireyim.

— Eğer onu ararsam bulmam mümkün olabilir mi Mrs. Cogían?

— Pek sanmıyorum. Altında arabası olduğu için, birer günlüğüne ahbablarını ziyaret edip dolaşıyordur herhalde. Gidip resmini getireyim Paddy'nin.

— Olur Mrs. Cogían.

Oturma odasında yalnız kalınca, Terrell çevresine bir göz attı. İçinden gelen bir ses ona doğru yolda bulunduğunu fısıldıyordu. Bütün vücudu gerilmişti. Demek Paddy Coglan'a ortadan kaybolma emrini vermişler ve böylece Caldwell'in son kurtuluş şansını da yok etmek istemişlerdi. Şimdi de uzak, çok uzak bir yerde bulunuyordu ve kendisine erişebilmek imkânsız gibi görünüyordu. Odada dolaşan Terrell dikkati çeken bir şeye rastlayamadı. Ne aradığını kendi de pek bilmiyordu ya, belki bir mektup veya kart bulup üstünde Paddy'nin adresini yakalayacağını düşünüyordu. Şöminenin yanındaki etajerde duran kâğıtları karıştırdı, kitapların arasına baktı. Şöminenin tam üstünde polis memurunun renkli bir fotoğrafı asılı bulunuyordu. Masum yüzünün odaya her girene gülen bir hali vardı.

Tam o sıra merdivenden gelen ayak seslerini duyan Terrell yerine döndü. Az sonra da Mrs. Cogían soluk soluğa içeri girdi.

— İşte Mr. Terrell, Paddy'nin resmi. Of Tanrım, her gün on kere ine çıka merdiven basamaklarında ölüp gideceğim. Bilirmisiniz Mr. Terrell, ben her şeyi saklarım. Bakın bu kutuda eski resimler, sigorta fişleri, bakkal faturaları, eski kâğıtlar var. Paddy'nin başka bir resmini isterseniz kutudan seçebilirsiniz.

Terrell kanapeye iyice yerleşerek eski fotoğrafları karıştırmaya koyuldu. Bunların çoğu ihtiyar polise gazeteci arkadaşları tarafından verilmiş resimlerdi. Kiminde Paddy bir yürüyüşe katılıyor, kiminde büyük bir otobüs kazasının ilk soruşturmasını yapıyor, kiminde de bir yangından tek kurtulan canlı yarattığı, küçük bir bebeği kucağında tutuyordu. İhtiyar kadın Terrell'le birlikte o resimleri, yüzünde büyük bir hüznle seyretti.

— Çok çalışıyordu Mr. Terrell, çok. Ama meslek hayatı boyunca pek az dostu oldu. Birlikte çalıştıklarının çoğu Paddy'ye düşmandı. Hakkında türlü şeyler uydururlardı.

— Gerçekten üzücü bir şey bu.

— Siz Paddy'yi çok eskiden tanırırsınız. Zaman zaman bir iki kadeh içki içmeyi sevdiğini de bilirsiniz. * Bunu kimseden saklamamıştır. Eğer başka bir kusun/ varsa iki gözüm kör olsun. Kimseden rüşvet almadığına kalıbımı basarım. Ama zaman zaman bir kaç ka'-' deh içtiğini inkâr etmem.

— Bu hiç bir insan için kusur sayılmaz, Mrs. Cóg-^f lan.

— Evet ama. bir polis memuruna gelince iş de-

ğışıyor herhalde. Bakın üstü, dedektif Stanko. ne...

Mrs. Cogían yeni bir pot kırmak üzereyken kendine gelmişti. Boğazını temizlemek istercesine öksü- jreerek sözlerine devam etti:

— İşte bakın, evliliğimizin ilk günlerinde birlikte çektiğimiz resim. Her sabah saat yedi ayını için annemle kiliseye gittiğimizde Paddy ve annesiyle karşılaştık. Ben o zaman Paddy'ye aşık olmuş ve kendisiyle evlenmeye karar vermiştim. Zaten annem de, annesinin üzerine titreyen ve onu seven biriyle evlenmemi isterdi.

— Ne iyi bir düşünce.

— Doğru ama, evlilik hayatımız boyunca hep korktum Mr. Terrell. Bunları size niçin anlattığımı bilmiyorum. Ama anlatıyorum işte. Hele emekliliği yaklaştıkça bir aksilikle karşılaşacağına daha çok inanıyordum. Ama şimdi her şey geçti ve Paddy kurtuldu. Sizi gevezeliklerimle çok sıktım galiba Mr. Terrell. Dilediğiniz resmi seçin de ben temizliğe devam edeyim.

— Hiç sıkılmadım Mrs. Cogían. Tersine. Gazeteme bir telefon edebilir miyim? Burada olduğumu bildirmem gerekiyor da.

— Tıpkı polisler gibi, diye söylendi Mrs. Cogían. Tabii, tabii, şöyle buyrun. Telefon yemek odamızda- dır.

Terrell, yaşlı kadını izledi. Mrs. Cogían, numarayı çevirirken onun yanında duruyor ve hep ellerini önlüğüne siliyordu. Terrell, her on beş saniyede bir saati otomatik olarak veren numarayı çevirdi. Yanındaki masanın üzerinde bir geniş sepet duruyordu. İçindeki birkaç yün yumağı, bir kaç sun'i çiçek ve kıvr zıvır

dikkatini çekmişti. Gazeteci, her on beş saniyede bir saatin kaç olduğunu dinlemek zorunda kalıyor, bir yandan da:

— Evet, evet. Olur, olur, tabii. Ben icabına bakarım, gibilerden söylenip duruyordu. Onun yalnız konuşmak istediğini anlayan Mrs. Cogían çekilmiş, giderken de:

— Bana ihtiyacınız olursa mutfaktayım, demişti.

Terrell yaşlı kadına doğru gülümseyerek hayalî konuşmasına devam etti. Ayak sesleri uzaklaşınca hemen yandaki masaya döndü. Ahizeyi boynuyla kulağının arasına sıkıştırıp masanın üzerinde duran sepeti eline aldı. Sepette dikkatini çekmiş bir kaç mektuba el attı. Bunlar arasında birkaç fatura, bir kaç önemsiz mektup ve kart vardı. Ama Terrell'in asıl dikkatini çeken, zarfının sol üst köşesinde Paddy Cogían yazık mektuptu. Mektup Mrs. P. Cogían adına yollanmıştı. Yollayanın adresi de sol üst köşedeki adın altına kaydedilmişti:

Riley Hotel Bac City-New Jersey.

Terrell bir teftere not aldı, sonra sepeti yerine koydu ve telefonu kapadı. Mrs. Coglan'ın getirdiği kutudan Paddy'in bir kaç resmini seçip kalkmaya hazırlanırken yaşlı kadın içeri girdi. Elinde de, dumanı tüten bir kahve cezvesi taşıyordu. Terrell'e de ikram etti ama acele işi olduğunu ileri süren gazeteci bu teklifi geri çevirdi. Artık Paddy'nin karısıyla vedalaşmaktan başka yapacak şeyi kalmıyordu.

Otomobiline döndüğünde, içine garip bir pişmanlık çökmüştü. Ortılığı iyice kaplayan dumanlar yüzünden biraz öksürdü. Aklına hep Paddy Cogían geliyor,

onu annesiyle birlikte sabah yedi ayinine giderken görür gibi oluyordu. Hele akşamları sokakta gezerken açık barlara uğrayıp gizli gizli birer kadeh atması. Asıl ayağına dolaşan bu ufak kusuru olmuştu herhalde. Ancak, bu pis şehirde yaptığı güç işe de başka türlü dayanmak imkânı pek yoktu...

Terrell geri döndü ve kapının eşiğinde kendisini geçiren Mrs. Coglan'a gülümsedi. Sonra arabasına atladı. Bac City'ye herhalde kısa sürede varabilirdi.

YEDİ

Riley oteli, kırmızı tuğlalardan yapılmış kasvetli bir binaydı. Okyanusa bir kaç yüz metre uzaklıkta, oldukça gürültülü ve kalabalık bir mahallenin ortasına kurulmuştu, içeri girer girmez insanı ürperten bol rüzgârlı holü uzun zamandır süpürge yüzü görmemişti. Terrell, Bac Citty'nin başkomiseri Moran'ı az çok tanıyordu. Tezgâhın gerisinde duran kâtibe hemen onun adını verdi. Bu sayede de otelin kayıt defterini karıştırmak imkânını elde etmiş oldu.

Paddy Coglan, bir gün önce, sabah saat on sularında otele gelmişti.

— 103 numaradaki müşteriyi arıyorum. Kendisi şimdi yukarıda mı acaba?

— Evet bayım. Kendi halinde, sakın bir adam. Yemeklerini bile odasına çıkartıyor. Ne var, bir şey mi oldu?

— Yok canım, önemli değil. Ama benim geldiğim' kendisine haber vermenizin hiç gereği yok.

Terrell asansöre binerek ikinci kata çıktı. Geniş bir koridoru geçerek Paddy Coglan'ın kaldığı odanın kapısına ulaştı. Kapının önüne bir tepsi bırakılmıştı. İçinde, pek fazla el sürülmemiş bir yumurta sahanı duruyordu. Yumurtanın tam göbeğinde de bir sigara söndürülmüştü. Terrell tepsiyi yakından inceledi, sonra

kapıyı vurdu. İçerden gelen hafif gürültüler birden kesilmişti.

— Kapıyı açar mısın Paddy. Ben Sam Terrell. Seninle konuşmak istiyorum.

Tokmak yavaşça kalktı ve kapı aralandı. Paddy Coglan'ın yüzü aralıktaki belirmişti. Oldukça karışık, birden çökmüş hissini veren bir yüzdü bu. Zorla gülümsemeye çalışarak:

— Merhaba Sam, dedi. Hiç beklenmedik bir sürpriz bu. Dinlenmeye çok ihtiyacım vardı. Onun için kimseye haber vermeden buraya geldim.

Eliyle ağzını sildikten sonra devam etti.

— Aradığım da böyle bir yerdi zaten. Sessiz, sakın, kalabalıktan uzak, insanın rahatça iki kadeh atacağı bir otel.

Leş gibi viski kokuyordu. Sakalı da iyice uzamıştı.

— İçeri girebilir miyim Paddy?

— Sorulur mu Sam! Tabii, buyur.

Coglan kenara çekildi ve şapkasını eline alan Terrell içeri girdi. Oda oldukça fakir döşenmişti. Yeri örten halı yıllardan beri kullanılmaktan zar gibi olmuş, yer yer delinmeye bile başlamıştı. Komodinin tokmağı kopuk, pencerelerdeki gri perdeler tozluysa. Bu yoksul oda, bütün umutları ve hayalleri yıkılmış bir adamın hayatını bütün güçlüğüyle insanın gözleri önüne seriyordu. Terrell, odanın Coglan'a çok uyduğunu daha içeri girer girmez hissetmişti.

— Bir şey içer misin Sam?

— Hayır, teşekkür ederim dostum.

— Öyleyse ben bir kadeh atayım bari.

Coglan, üzerinde yarı yarıya dolu bir viski şişesiyle plâstik bir su bardağının durduğu komodine yaklaştı. Bardağı ağız ağıza doldurduktan sonra yatağın kenarına çöktü.

— Koltuğa otur Sam. Konuklar için konmuştur.

Polis memurunun belden yukarısı çıplaktı. Sırtı çillerle doluydu. Bardağını bir dikişte boşalttı. Alkol yanaklarını renklendirmiş, aynı zamanda da gözierini yaşartmıştı.

— Oh, insanı kendine getiriyor be. Buna çok ihtiyacım vardı. E, söyle bakalım Sam, hangi rüzgâr attı seni buralara?

— 8unu sormanın gereği yok Paddy. Benim kadar sen de bu ziyaretin nedenini biliyorsun.

— Evet, diye mırıldandı Cogían, evet biliyorum.

Hafifçe gülümsedi, gözlerini kırıştırdı ve dilini dudakları üzerinde gezdirdi.

— Birinin ziyaretime geleceğinden emindim zaten.

— Yalan söyledin Paddy. Yalan söyledin. Bu yüzden bir suçsuz adam mahkûm olabilir, hatta idam edilebilir. Bu ağır yükü vicdanının üzerinde daha fazla taşıyamazsın. Dünyanın alkolünü yutsan da rahat bir gece geçirmen, deliksiz bir uyku uyuman, senin için mümkün değil artık.

Terrell koltuğa oturdu ve bir sigara yaktı. Cogían boş bardağı tutan kolunu havada salladıktan sonra hafifçe söylendi:

— Çok şey biliyorlar Sam. Hayatım boyunca, işimden çok içki şişesiyle ilgilendim dostum. Ellerinde tomarlarla rapor, zabıt ve yazılı kâğıt var. Beni sorgusuz sualsiz, emekli maaşından yoksun bırakarak kapının dışına oturtabilirler. Zaten Stanko, eğer şey yapmazsam beni

Cogían derin bir soluk alarak bardağının dibine baktı.

— Eğer Caldwell'in evinden birinin çıktığını söylersen başımı belâya sokacağını, bunun özel bir mesele

olduğunu ve sonradan anlıyacağımı ifade etti. Ben ona hiç inanmadım Sam, ama inanmış göründüm. İnanmam gerekiyordu.

Cogían ayağa kalktı.

— Bir bardak viski istemediğine emin misin Sam?

— Teşekkür ederim Paddy, devam et.

— Böylece herkese yalan söyledim dostum. Sana, diğerlerine ve hatta yargıca bile. İki ay sonra 25 yıllık hizmet süremi doldurup emekliliğe hak kazanıyorum. Bu maaşa ihtiyacım var. Kendim için değil, karım için istiyorum bunu. Çocuğumuz yok biliyorsun, ama bu parayla Kaliforniya'ya gidip orada yaşayan kız- kardeşinin yanına yerleşebiliriz. Bilsen karımın ailesi ne kadar kalabalıktır. Evlerinin her odasında bir çocukla karşılaşırısın. Yıllardan beri tek isteğimiz orada yalamak olmuştur.

Cogían, yalvaran bakışlarını Terrell'e dikti.

— Evimin borcunu daha tam olarak ödeyemedim. Karımın kalp krizi geçirdiği zamandan da doktora borcum var. Emeklilik maaşım olmazsa sokağa düşerim Sam. Düşün, 57 yaşında, sarhoşluk yüzünden polislikten çıkarılmış bir adam. İş bulmak için ne güzel bir bonservis değil mi? Korktum, çok korktum. Öldürölmekten veya hırpalanmaktan değil. Hayır, hayır. Ama oes parasız ortada kalmaktan korktum. Sam, anlıyor musun?

— Evet Paddy. Eden Myles'in öldüröldüğü gece olanları bana anlatabilirsin?

— Çığlıklarını duydum. Regent Square ve Manor Lane'in köşesini dönmüşüm. Koşmaya başladım. Caldwell'in evi az ötedeydi. Zaten çığlıkları da çok yakında olduğum için kulağıma gelmişti. Kapının önüne vardım. Bir eve paldır küldür girilmeyeceğini bilir

sin. Onun için bir an durdum ve düşündüm. Çılgılığı duyduğumdan emin olmak istiyordum. Birden kapı açıldı ve şişmanca biri dışarı çıktı. Herifi iyice gördüm Sam, Benimle karşılaşınca durdu. Aptallaşmıştı. İri yarı, kabarık siyah saçlı, bozuk yüzlü bir herifti. Bir goril diyebilirim. Sırtında pardesü vardı ama başı açıktı. İlk dikkatimi çeken şey de. alnını boydan boya çizen derin yara izi oldu. Birden beni omuzlayarak fırladı ve koşarak karanlıklara karıştı. Kendime gelince peşinden koştum. Anlatabiliyor muyum?

— Evet dostum. Sonra izini kaybettin ve eve girdin.

— Tamam Kapı açıktı. Caldwell bir koltuğun üzerinde sızmış yatıyordu. Kadın ise yere yuvarlanmıştı. Yüzü şişmiş ve masmavi olmuştu. Hemen merkeze telefon ettim. Karşıma Stanko çıktı. Hiç bir yere kıpırdamamamı, az sonra geleceğini söyleyerek telefonu kapadı.

Coglan yeniden doldurduğu bardağı dikerek eliyle ağzını sildi.

— Bunun üzerine sen telefon ettin Sam. Konuşmamızın sonuna gelmişken Stanko'nun arabasının kap* önünde durduğunu gördüm ve telefonu kapadım. Olayt kendisine anlattığımda şişkoyu unutmam gerektiğini sıkı sıkı tenbih etti. Ben de yalan söyledim. Ama şimdi, odada oturup düşünürken bu işkenceye daha fazla dayanamıyacağımı anlıyorum Sam. Vicdanım beni rahat bırakmıyor.

Coglan'ın yeniden bardağını dolduruşunu seyde- den Terrell, ona karşı içinde büyük bir acıma hissinin uyandığını anlıyordu.

— Şimdi ne yapayım Sam?

Terrell saatine bakarak cevap verdi.

— Burada olduğunu bilen var mı?

— Sadece karım biliyor. Stanko, şehirden ayrılmamı ve on gün ortalıkta görünmememi söyledi, ama nereye gittiğimi sormadı.

— Öyleyse buradan hiç bir yere kımıldama. Sana bu akşam, sekizbuçuğa doğru telefon ederim. Her şeyi halleder, bana anlattıklarını da ses şeritine alırsın. Ondan sonrası kolay.

Bir an duraladıktan sonra sordu:

— Tabancan var mı Paddy?

— Tabii. Hiç yanımdan ayırır mıyım?

Yerinden kalkarak kapıya doğru yürüyen Terrell:

— İyi, dedi. Sana şimdilik hiç bir söz veremem. Ama beiki Mike Karsh emekli aylığından yoksun kalmaman için sana yardım eder.

— Artık her türlü tehlikeyi göze aldım Sam. Zaten yaptığım hareket bir armağan gerektirmiyor.

— Güzel dostum. Sekizbuçukta telefonumu bekte.

— Bekleyeceğim Sam. Artık hiç bir yere gitmeme de imkân yok.

Coglan, elini gazeteci dostuna uzattı.

Öğleden sonra saat beşe doğru Sam Terrell gazeteye dönmüştü. Mike Karsh'ın odası boştu. Tuc- kerman Karsh'ın at yarışlarına gittiğini söyledi. Masasına yığılmış duran mektuplara göz gezdiren Terrell, saat altıda Karsh'ın evini aradı. Hâlâ yarışlardan dönmemişti. Üzerine çöken uyuşukluktan kurtulmak için bir kahve getirtti, arka arkaya birkaç sigara tellendirdi. Coglan'la aralarında geçen konuşma onu çok yormuş, neredeyse soluk soluğa bırakmıştı. Saat yediye tekrar Karsh'ın evini aradığında telefona çıkan uşak, bu kez biraz beklemesini söyledi. Az sonra Karsh karşısındaydı.

— Söyle Sam, ne var?

— İyi bir haber.

— Aynı şeyi at yarışlarında tüyo (-f-) veren herifler de tekrarlayıp durdular bugün. Sonunda olan bizim 600 dolara oldu. Söyle bakalım, neymiş bu iyi haber?

Karsh'ın oldukça sinirlendiği sesinden anlaşılıyordu. Terrell hiç aldırmadı ve devam etti:

— Paddy Coglan'ı buldum.

— Hoppala! Ne zaman kaybolmuştu ki?

— İfadesini verdikten sonra çabucak uzaklaşmasını söylemişler. Ama ben yine de izini buldum. Beach City'nin Riley Otelinde. Hem de konuşmaya hazır Mike. Bunun gazete için ne kadar önemli olduğunu yeni yeni anlıyorum. Caldwell'in evinden çıkan bir adam gördüğünü ve bunu söylememesi için kendisine baskı yapıldığını açıkça söylemeye hazır.

— Vay anasını, diye söylendi Karsh. Bu çok önemli yahu. Çabuk gel Sam. Sonunda istediğim gibi, ortalığı birbirine katacak bir haber bulduk. Hadi, çabuk ol.

Terrell Mike Karsh'ın dairesine vardığında saat yedi buçuğa geliyordu. Dairenin karmakarışık olduğunu görünce, sık sık tekrarlanan sürpriz partilerden birinin tam ortasına düştüğünü anladı. Gizlice kumar oynatmakla ün salmış Mayers adlı biri telefonda konuşuyor, yukarı bol bol içki getirilmesi ve mezelerin unutulmaması için talimat veriyordu.

Salonun ortasına çökmüş bulunan iki sarışın güzel de bir sürü plâğı ortalığa yaymışlar, bazılarını seçmeye uğraşıyorlardı. Barda, Terrell'in uzaktan tanıdığı iki belediye meclisi üyesi kafayı çekmekle meşguldü. Mike Karsh'ın metresi Jenny Patterson ise. boks me- nejeri olan Mat Clark'la bir köşede konuşuyordu. Hepsinin at yarışlarından döndüğü belliydi. Terrell'in içeri

girişle ilgilenen tek kişi Jenny oldu. Ağladığı hafifçe şişkin olan gözlerinden belliydi. Mat Clark kadının elini tutuyordu. Karsh ortada yoktu. Terrell onlara doğru yürüdü.

— Mike nerede? diye sordu.

Jenny, Karsh'ın yatak odasının kapısını işaret ederek:

— Gloria ile içerde konuşuyor, dedi.

Gloria, Mike Karsh'ın eski karısıydı. Bir derdi olmadan da eski kocasını ziyaret etmezdi. Derdi de genellikle para konusundaydı. Terrell saatine baktı. Sekize yirmi vardı. Coglan'a telefon etmek için biraz daha bekleyebilirdi. Jenny ile Mat'ın yanından ayrılarak davet ve partilerde vestiyer olarak kullanılan oturma odasına girdi. Şapkasını ve paltosunu bıraktıktan sonra banyoya geçti, ellerini yıkadı. Sonra aynada kendini seyretti. Birden korktu. Bakışlarından ne kadar yorgun ve sinirli olduğu açıkça seziliyordu.

Banyodan dalgın dalgın çıktı ve Mike Karsh'a çarptı. Mike ve Gloria koridorda duruyorlardı. Karsh oldukça bitkin ve bezgindi; buna karşılık, her zaman çok şık giyinen Gloria'nın neşesinin pek yerinde olduğu da gözden kaçmıyordu. Terrell'i görünce kollarını ona doğru uzattı.

— Sevgili Sam, hiç görüştüğümüz yok şekerim. Nerelerdesin?

— Yeter be Gloria, diye söylendi Mike. Buradan bir an önce defolup gider misin lütfen.

— Peki sevgilim. Şu bizim işle yarın ilgilenirsin değil mi? Hani şu banka meselesi var ya, işte onunla. Oğlumuzun arabasına gelince, istersen alırsın. Bunu da babalık duygularına bırakıyorum. Çünkü bende beş para kalmadı canım.

— Olur olur, bir şeyler düşünüyoruz.

— Öyleyse hoşça kalın çocuklar.

Gloria, iki adımdan el sallıyarak döndü. Kırta kı- rita uzaklaştı. Karsh onun ardından kapıyı çarptıktan sonra Terrell'in koluna girdi.

— Odama gidelim Sam. Para kazanmayı, sırf şu namussuz karıyı kendimden uzak tutabildiğim için seviyorum dostum. Ona verdiğim bir çek, yabani hayvan terbiyecisinin kaplanları bir kamçı vuruşuyla sindirmesine çok benziyor.

Sürpriz parti iyiden iyiye canlanmaya başlamıştı. Salondan gelen konuşmalar, kahkahalar ve müzik sesi Karsh'ın oda kapısını kapamasıyla duyulmaz oldu. Mike şöminenin önünde duran koltuğa kendini attı. İyice yorgun olduğu belliydi ama, Gloria gittiğinden beri sinirleri düzeliyordu. İşini yavaş yavaş hatırlamaya başlamış ve çok sevdiği mesleği ona her şeyi unutturmuştu. Terrell'e bakarak:

— Anlat bakalım olanları Sam, dedi.

Terrell, Paddy Cogán ile aralarında geçen konuşmayı bütün ayrıntılarıyla patronuna nakletti. Sözlerini bitirince Karsh hemen saatine baktı. Sonra:

— Sekizi çeyrek geçiyor, diye söylendi.

Bir an kaşlarını çatarak düşündü. Sonra devam etti:

— Paddy Cogán bir saatli bomba Sam. Patladığı zaman bütün şehir havaya uçacak. Saat dokuzda Beach City'den gelen bir tren var. Telefonla kendisini ara ve o trene atlamasını söyle. Yalnız kompartımanından dışarı sakın çıkmasın. Buraya zilzurna sarhoş gelmemesi gerek, anlıyor musun? özellikle bunu tenbihle. Tuckerman ile sekreterlerden iki üç kişiyi gara gönderirim. Kendisini alır ve bir otele yerleştirirler. Sen de gece onunla konuşursun, sabaha kadar meseleyi hal

leder ve her şeyi ayarlarsın. Hemen ardından da bombayı patlatıveririz, olur biter.

— Bu hikâyeyi nasıl sunmayı düşünüyorsunuz?

— Olduğu gibi dostum, olduğu gibi. İyi bir hikâye süslemeye kalkmadan ve değiştirilmeden olduğu gibi okuyucuya sunulmalıdır. Biz de yazımızda bir takım dramatik unsurlardan faydalanabiliriz. Ama o zaman yazı Şekspir'in trajedilerine döner. Önce Coglan'ın bir resmini çektirsin. Yazı makinesinin başına oturmuş, şapkasını ensesine doğru itmiş, itiraflarını kaleme alırken çekilen bu resim zaten başlı başına bir bomba olduğundan yanına bir takım şeyler katmamızın hiç gereği yok. Gerisini, söylediğim gibi sen getirirsin. Bu iş için sana büyük güvenim var. Günün birinde de mükemmel bir genel yayın müdürü olacağına inanıyorum. Hadi, şimdi Coglan'ı şu telefonla ara. Ben de içecek bir şeyler bulayım bari.

Terrell'in karşısına çıkan santral memuresi Beach City hattının karışık olduğunu, fakat aradığı numarayı bulabilmek için elinden geleni yapacağını söyledi. Az sonra da Mike Karsh, elinde viski dolu iki kadehle geldi ve kadehlerden birini Terrell'e uzattı.

Karşılıklı yudumladıkları viskilerin sonuna varırken telefon çalmaya başladı.

— Bir saniye, dedi santraldaki kız, şimdi aradığınız numarayı veriyorum.

Bir takım gürültülerden sonra, epey derinden gelen bir ses işitildi:

— Buyrun, Riley oteli.

— Patrick Coglan ile görüşmek istiyorum.

— Bir dakika bekleyin lütfen.

Terrell hattın öbür ucunda bir takım mırıltılar işitti. Sonra karşısına yepyeni bir ses çıktı.

— Terrell, ben cinayet mamasından Tim Moran, Coglan'la hangi konuda görüşmek istiyordun?

Buz gibi bir şeyin sırtını dolaştığını ve bütün vücudunu bir an ürpertiğini hissetti Terrell.

— Kişisel bir meseleydi Tim, ne oluyor?

— Bu haberi sana üzülerek veriyorum dostum, Paddy Coglan beynine bir kurşun sıkıp intihar etmiş. Yarım saat kadar önce öldüğü anlaşıldı. Deli miydi bu herif?

Terrell eliyle ahizeyi kapatarak Mike Karsh'a döndü.

— Coglan ihtihar etmiş Mike. Oraya gitmem gerekiyor.

— Önce herif söyleyeceklerini bitirsin de.

Tekrar Moran'la konuşmaya devam etti.

—Hasta olup olmadığını bilmiyordum. Tim Cesedin nasıl bulunduğunu anlatır mısın bana?

— Dinle. Mary Schmidt adında bir oda hizmetçisi bulmuş. Kadın 43 yaşında. Brownsville'de oturuyor. 24, Mount Ziry Road-Brownsville.

— Boş ver Kadının adresi beni. ilgilendirmez..

— Peki peki kızma. Saat sekiz sularında cesedi bulmuş bu kadın. Kendi tabancasıyla sol şakağına bir kurşun sıkmış olduğu muayene sonunda anlaşıldı. Adli tabip belki de bir, iki saat önce öldüğünü söylüyor ama işin bu yanı henüz kesinlikle belli olmadı. Tabanca sesi de, tam karşıdaki luna parktan gelen gürültüler yüzünden farkedilememiş.

— Bir mektup bırakmış mı acaba?

— Hiç bir şey bulamadık.

— Sarhoş muydu?

— Onu da bilmiyorum. Adli tabip az sonra bildirecek. Onunla niçin konuşmak istediğini söyler misin Sam? Bu sabah da görmeye geldiğini biliyorum.

— Hakkında bir yazı yazıyordum dostum. Orta halli bir polis memurunun hayatı. Anlatabildim mi? Geçenlerde Caldwell olayı ile adını duyurduğundan, pazar ilâvemiz için özellikle onu seçtim.

— Peki, konuştuğunda nasıl buldun kendisini? Üzgün müydü? Yoksa kuşkulu mu? Ne farkedebildin?

— Hayır Tim. Halinde şüphe uyandıracak hiç bir şey yoktu. Teşekkürler. .. Tamam tamam. Olur tabii. Hoşça kal! ,

Terrell ahizeyi yavaşça yerine koyduktan sonra Mike Karsh'a döndü:

— Kurşun sol şakağından girmiş. Yedi buçukta veya daha önce. Mektup filân yok. Hepsi bu Mike.

— Sam, onun ifadesini oraya gittiğinde almalıydın. Bir kaç tanık önünde aldığın ifadeyi hemen notere götürüp onaylattın mı her şey tamam olurdu. Hiç olmazsa beraberinde bir ses alma aracı götürseydin de Coglan'ın sesini banda alsaydın.

Karsh sigarasını şömineye attı ve odayı arşınlamaya koyuldu.

— Bir daha sefere dikkatli olurum Mike.

— Ne yapalım Sam. Oldu bir kere. Coglan'ın üzerinde duran pek çok kişi bulunduğunu, böyle bir şeyin er geç olabileceğini düşünmeliydin.

— Belki de içip içip aklını kaçırmıştır.

— Olabilir Mike!

Terrell acı acı gülüyordu.

— Bu sefer çok uygun bir fırsat kaçırdım. Eğer biraz daha zekice hareket etseydim Paddy. Şimdi hayatta olacaktı.

— Ne olursa olsun, bu hareketine engel olamazdın dostum.

— Belki Mike. Teşekkür ederim.

SEKİ Z

ike Cellars ve adamlarının merkez olarak kullandıkları Clayton oteline Terrell sabah dokuz buçukta uğradı. Cellars'ın iş adamları gibi bir yazıhanesi ve belirli bir çalışma saati yoktu. Şehrin banliyösündeki evinden her sabah Clayton'a gelir, bir kaç saat adamları ya da kendisiyle görüşmek isteyenlerle gevezelik' ederdi. Şehrin çeşitli yerlerindeki kumarhanelerden gelen raporlar da burada toplanırdı.

Cellars'ın hiç sevmediği şey randevu vermektir. Kendisini saatle bağlı hissetmekten hoşlanmaz, ama her nasılsa muhafızlarından kurtulup da karşısına çıkmayı başarmış kişiler varsa onlarla konuşurdu. Bu konuşmalarda karşısındakilere pek önem vermez, sağa sola bakar, elindeki kâğıtları karıştırır ve sorulara kısacık cevaplar verir, açıkça ilgisizliğini belli ederdi.

Ama, Clayton otelinin holünden yönettiği ve hesaba kitaba dayanmadan yürüttüğü işlerini çok iyi bilir, hesabını muhasebecisi kadar büyük bir doğrulukla kuruşu kuruşuna hatırladı. Terrell hole girdiğinde Cellars'ı göremedi. Ama, yordakçılarından bir kaçının ortalıkta dolaşıp aralarında konuştukları gözünden kaçmadı.

Otelin içinde, kolay kazanılmış para kokusuydu ka

rışık bir sigara dumanı insanın genzine doluyor, içeri giren yabancıları rahatsız ediyordu.

Tabii, otelin yerlileri bu kokuya çoktan alışmışlardı. Hem bu koku biraz da onların kokuşuydu. Terrell, otelin içindeki Nick Baron'un berber dükkânına girdi ve Nick'in koltuğuna kuruldu. Kısa boylu, konuşkan bir adam olan Nick Terrell'e en fazla faydası dokunan insanlardan biriydi. Bütün dedikodularından her zaman haberi olurdu. İke Cellars'ın adamlarının burnunun dibinde çalıştığı halde, onlara hiç bir şey belli etmeden Terrell'e bir sürü haber verirdi. Gazeteci dostuna büyük bir bağlılığı vardı Nick'in. Kulağına gelen en ufak şeyi, iki eli kanda olsa telefonla Terrell'e bildirirdi. Bu bağlılığın temeli de Terrell'in ona yaptığı büyük iyiliğe dayanıyordu. Bir keresinde Nick'in kızı, hiç bilinmeyen bir kan hastalığından ötürü ölüm haline gelmiş, fakat Terrell yazılarıyla herkesin ilgisini uyandırarak küçük kızın kan grubundan olanların hastaneye gönüllü olarak kan vermelerini ve küçük kızın aylarca yaşatılmasını sağlamıştı. Ancak bir kaç ay boyunca devamlı kan verilerek yaşatıldıktan sonra kız kurtarılmıştı, Nick'in de Terrell'e karşı örrür boyu ödeyemiyeceğini söylediği büyük borç doğmuştu.

Terrell'in boynuna bir bez sararken:

— Ne var ne yok? diye söylendi. Bir masaj iyi gelecek galiba?

— Sağol Nick. Hep uykusuzluktan oluyor bu halim. Şu otomatik masaj aletini biraz boynumda gezdir. Bazan iyi geliyor.

Terrell, Cellars'ın adamlarından ikisinin içerde olduklarını farkettiler. Ama boynunda dolaşan makine nasıl olsa konuşmalarını kimsenin duymamasını sağlayacaktı. Berber de bunu anlamıştı. Makinesini işleterek kulağına eğildi:

— Anlat bakalım, ne var ne yok?

— Ne olsun be Nick, her şey bildiğin gibi. Angela ne alemde?

— Her zamankinden daha iyi dostum. Hep sana dua ediyor. Senin büyük bir dinsiz olduğunu ve bu dualardan hiç fayda görmeyeceğini söylüyorum am« dinletemiyorum.

— Sağ olsun, iyi dinle şimdi beni Nick. Sana bir adam tarif edeceğim. Bu herifi görüp görmediğini bana söyleyeceksin.

— Et bakalım.

— İri yarı, şişmanca, alnında boydan boya uzanan derin bir yara izi var. Kısacası bir gorili andırıyor. Tanıyor musun onu?

Kısa boylu berberin üst dudağında ve alnında ter taneleri belirmişti. Birden çok korktuğunu anlıyordu Terrell.

— Boş ver, boş ver, diye söylendi. Unutalım bunu.

— Hayır Sam, dur, söyleyeceğim, iki gün önce İke'in yanında. Bütün bildiğim bu. Daha başka bir şey öğrenmemi istermisin?

— Bu kadar yeter. Sağol Nick. Artık kaçmam gerek.

Berberin parasını ödedi, bahşişini bıraktı ve perde- süsünü giydi. Kalbinin atışı hızlanmaya başlamış, sinirleri de iyice gerilmişti. Meseleyi tam olarak aydınlatamamıştı ama, artık ana hatlarını iyice biliyordu. Her şey tahmin ettiği gibiydi. İke Cellars, Eden Myles'i öldürtmek için bir kiralık kaatil tutmuştu. Aynı zamanda da Caldwell'i cinayetle suçlamak istiyordu. Gerçek buydu. Ama bu gerçeği delillerle bir mahkemenin önüne çıkarması ve Cellars'ın suçlu olduğunu ispatlaması gerekiyordu.

Otelin çıkış kapısına doğru ilerlerken bir ses onu durdurdu.

— Bir dakika Sam.

Geri döndü. Cellars'ın adamlarından Manny Knew- les kendisine gülümsüyordu. İri yarı, dev denilebilecek kadar iyi yarı bir adamdı Manny. İyice miyop olan gözlerini kırıştırarak çevresine bakıp. Tam bir eblek görünüşündeydi. Yalpalayarak Terrell'in yanına geldi ve elini onun koluna koydu.

— İke seni görmek istiyor Sam. Hadi onun yanına gidelim. Bilirsin, beklemekten hiç hoşlanmaz.

Çok doğru söylüyorsun Manny. Ben de hep İke'in beklemeyi sevmediğini düşünür de üzülür dururdum. Ne sabırsız adamdır o, bilirim.

Manny çevresine bakındı. Suratı iyice asılmıştı.

— Hadi Sam, çabuk gidelim. Alay etmenin sırası değil. Bilirsin ki kendisiyle alay edilmesinden de hiç hoşlanmaz.

— Öyleyse kolumu ne tutuyorsun be adam? Onun hizmetinde çalışan sayısız uşaklardan değilim ki.

— Bana ne hırlıyorsun be! Ben de aldığım emri yerine getiriyorum.

— Hadi öyleyse gidelim. Ancak yüksek huzurlarına çıkmadan şunu da öğret bana; Acaba majestelerinin karşısında diz çökmem gerekir mi?

— Artık sus Sam. Ne o ne de biz, alaya alınmayı sevmeyiz. Hem niçin bizlere bu kadar kızılıyorsun? Hepimizin sana karşı saygıdan başka şey beslediğimiz yok ki.

— Peki, peki. Gidelim.

Cellars tezgâh başında oturmuş, eline aldığı bir resimli dergiyi gözden geçiriyordu. Kırışmış kıvrıkcık saçlı, yakışıklı, yanık tenli bir adamdı. Çok iyi dikilmiş gri bir flânel elbise vardı sırtında. Koyu renk giysili iki

muhafızı da yanında duruyordu. Terrell'i dikkatle süzdükten sonra gözlerini başka tarafa çevirdiler.

Onu görünce İke Cellars'ın yüzünde bir gülümseme belirdi. Terrel'e elini uzattı.

— Görüştüğümüze çok sevindim evlât. Hiç ortalıkta görünmüyorsun. Üç günden beri seni aratıyorum, izine raslayamadım.

Gülüşünün sahteliği, yüzündeki ve özellikle küçük siyah gözlerindeki donuk ve zalim ifadeden anlaşılıyordu.

— Gazeteyi aradınız mı?

Cellars, tiyatro artistlerine yakışan bir hareketle ellerini açtı.

— Elimin altında doğru dürüst adam yok. Aradığım kişileri bulmak için belirli yerleri ziyaret ediyorum. Çoğunlukla da kendilerini görebilmem mümkün oluyor.

Elini gazetecinin koluna dayayarak devam etti:

— Bak Sam. Geçen gün, sirkte çok güzel fotoğraflar çektirdik. Hani şu her yıl çocuklar için düzenlediğimiz eğlentedir.

— Evet, biliyorum.

İke Cellars her yıl şehirdeki kimsesiz çocuklar için bir eğlenti düzenler, onları sirke götürür ve yanındaki yetimlerle bir sürü resim çektirirdi. Tabii, yanında vali Ticknor ve bir takım önemli kişiler de bulunurdu.

—Bu yıl eğlentimiz çok iyi geçti dostum. O zavallı yetimlerin nasıl eğlendiğini görecektin. Ya onlara verdiğimiz yemek! Tam elli tane hindi yendi. Tabii diğer yemeklerle pastaları saymıyorum.

Gerisindeki yardımcılarından birine dönerek seslendi.

— Hey Ben, şu resimleri versene.

Kalınca zarfı aldı, açtı ve içinden bir sürü resim çıkardı.

— Şunlara bak Sam. Seni burada daha fazla tutmak istemem. Gazeteye gittiğinde bir göz gezdirirsin. Ama şu sarışının şirinliğini görüyormusun. Fillere nasıl da gülüyor. Hiç böyle şey gördün mü hayatında?

— Nerdee? Olağanüstü bir şey bu.

— Sekreterim sana matine hakkında istediğin bilgiyi verecek. Elinde, bu konuyla ilgili büyük bir dosya var Sam. Tam, aile babalarını ilgilendirecek gibisinden.

— Yani tam benim okuyucularım gibi kişileri demek istiyorsunuz?

— Evet, aşağı yukarı öyle.

Terrell hafifçe gülümsedi.

— Bana vereceğiniz dosyanın sütununu 15 gün boyunca doldurabileceğine de bahse girerim. Hani, tam seçimlere kadar.

— Tamam, diye cevap verdi Cellars başını eğerek. İşine karışmak istediğim yok Sam. Ama sütununu böyle zararsız ve herkesin hoşuna giden şeylerle dol- dursan iyi edersin. Sana benden dostça bir öğüt.

— 15 gün izin alıp tatil yapsam daha iyi olmaz mı?

— Ne yaparsan yap, orası beni ilgilendirmez. Ama iyi bir şey yap, anlatabiliyor muyum?

İke Cellars'ın ses tonu sertleşmişti. Kirpiklerinin arasından Terrell'i süzüyordu. Yanındaki muhafızlardan biri, olduğu yerde hareket etmeye başlamıştı.

— Rengi pek soluk ike. Tatile çıksa herhalde daha iyi olur.

— Belki de...

Terrell, karşısında oynayan bu güldürüye iyiden iyiye sinirlenmeye başlamıştı.

— Numaranız çok güzel, diye söylendi. Aman

ike, şu maymunun eline bir tas ver de bütün koridorları dolaşıp para toplaşın. Kendisini herhalde, geçen gün gittiğın şirketeki hayvanlar arasından seçtin.

Cellars birden, elindeki resim zarfıyla Terrell'in karnına vurdu. Yüzündeki ifade artık iyice değışmişti. Gözleri büyük bir kinle parlıyordu. Dudakları gerilmiş, gözleri kısılmıştı.

— Hırtlığın âlemi yok be, diye mırıldandı. Bu resimleri al ve her gün gözden geçir. Sana söylediklerimi de hatırlamış olursun.

Terrell'in boğazı iyice kurumuştu. Alnında ter tanelerinin belirmeye başladığını da hissediyordu. Ama oyunu sonuna kadar oynamak gerekiydi. Zarfı yere atarak Cellars'a cevap verdi:

— Benim sütunlarımda, 15 gün sonrasına kadar yer yok. 15 gün sonra ne isterseniz yaparım.

ike Cellars yerdeki zarfa baktı. Zarf açılmış, resimler yere saçılmıştı. Tam ortada yüzü boyalı bir palyaço görölüyordu. Derin bir soluk aldı. Sonra birden bağırdı:

— Bütün söyleyeceklerim bu kadardı Sam! Şimdi defol.

— Memnuniyetle, dedi Terrell.

DOKUZ

Clayton otelinden ayrıldıktan sonra, gerilen sinirlerini yatıştırmak için bir bara girdi, kahve istedi, ike Cellars'la karşılaşmasının bir raslantı olmadığını çok iyi biliyordu, ike çok kudretli, aynı zamanda da çok zeki, fakat o derece sabırsız bir adamdı. Hiç bir sözü boşuna etmezdi. Tabii, boşu boşuna da gözdağı vermezdi.

Terrell, ellerinin titremesinin geçmesini bekleyerek kahvesini ağır ağır içti. Sonra çıktı ve bir taksi çevirdi. Sarnac'ı görmek istiyordu. Caldwell'in kurmayının elinde, ike Cellars'a karşı kullanılabilecek bir takım delillerin olduğu kuşkusuzdu. Zaten İke da korkmasa, Caldwell'e karşı böyle harekete girişemezdi.

Caldwell'in seçim bürosunda hava Terrell'in 48 saat önceki ziyaretine oranla, çok değişmişti.

O zaman herkes büyük bir hevesle çalışıyordu. Oysa şimdi, büyük salon neredeyse ıssız bir hale gelmişti. Ayak seslerini duyan Sarnac odasından dışarı çıktı.

— Buyurun, buyurun Mr. Terrell.

Sarnac'ın rengi bembeyazdı. Doğru dürüst uyku uyuyamadığı gözlerinden belliydi.

— Aman, dedi Terrell, görünüşünüz ne kadar da

iyi. Yüzünüzde dinlenmiş ve rahatlamış bir insan hali var.

— Ne olur alay etmeyin Mr. Terrell. Oturun, şöyle oturun. Benim artık sakın olmama imkân yok. Hiç bir şey yapamıyorum, Caldwell'i kurtarmak için en ufak bir yardımım bile dokunmuyor. Çıldıracağım.

— Şimdiye kadar neyle meşgul oldunuz peki?

Sarnac gözlüklerini çıkararak parmaklarını, kıpkırmızı olan gözlerine bastırdı.

— Özel bir dedektif bürosuyla anlaştık. Eden Myles'in ve intihar eden polis memuru Coglan'ın hayatını inceliyorlar. Bütün tanıkların ifadelerini gözden geçirip bir kaç sakat nokta yakalamağa uğraşıyorlar.

— Bugün Caldwell'i gördünüz mü?

— Evet, sabahın erken saatlerinde. Başına gelenden hiç bir şey anlayamıyor. Arkadan kafasına vurulduğundan emin ama, bunu polise anlatmanın hiç imkânı yok.

— Her şeyi hazırlamışlar dostum. Paddy Coglan öldü ama verdiği ifade dosyaya yerleştirilmiş bulunuyor. Bugünkü durumda Caldwell'in en ufak bir kurtuluş olanağı yok. Şimdilik size öğütleyebileceğim tek şey onun eşyaları ile evrakını düzene koymanız, yine şimdilik dul saydığım karısını avutmanızdır.

Genç gazetecinin, baştan beri kendisiyle alaylı konuşması Sarnac'ı çok kızdırmıştı.

— Bu halinizden utanmalısınız, diye bağırdı. Bir adamın hayatının tehlikede olduğunu görmek sizi sevindiriyor galiba?

— Kızmanızın gereği yok Sarnac. Sizinle bir pazarlık yapalım. Karşılığında bana bir şey verecek değilsiniz canım. Caldwell'in bir oyuna kurban gittiğinden ben de eminim. Bundan niçin emin olduğumu şimdilik size söyleyemiyorum. Ama bunu ilgililere ispat etmek

için elimden geleni de yapacağım. Sizden istediğim şey, İke Cellars ile vali Ticknor hakkında ne biliyorsanız bana anlatmanız ve bunlarla ilgili belgeleri bana ver- menizdir.

Sarnac iyiden iyiye heyecanlandı.

— Bir dakika, dedi. Teklifinizi hemen kabul edemem. İçinde bulunduğum durumu biliyorsunuz. Bundan Caldwell'e ne gibi bir fayda sağlanacağını anlamadan size bir yardımda bulunamam.

— Durumunuz bana vızgelir dostum. İke Cellars hakkında bildiklerinizi ve onu korkutan şeyin ne olduğunu bana söyleyin. Buna karşılık size vereceğim tek söz, ufak bir ihtimalle Caldwell'in elektrik sandalyesinden kalkacağıdır. Vakit kaybetmeden anlaşılmaya bakalım Sarnac.

— Caldwell'in suçsuz olduğundan emin misiniz Mr. Terrell diye söylendi Sarnac. Ne olur söyleyin.

— Onun bir oyuna kurban gittiğini bildiğimi söylemiştim, değil mi? Bazı önemli kişileri güç duruma sokabileceğinden tehlikesiz hale getirilmiş bulunuyor. Şimdi, onun korktuğu önemli kişiler hakkında bana siz bilgi vereceksiniz. İstemiyorsanız, karşılıklı oturup Caldwell'in asılacağı günü bekleyelim.

Sarnac, başını sallayarak bir an sustu. O da ne diyeceğini şaşırmıştı. Bir türlü aklını başına toplayamı- yordu.

— Ne diyeceğimi... ne söyleyeceğimi şaşırdım, diye kekeledi.

Terrell'in tekrar ayağa kalktığını görünce de atıldı.

— Peki, peki. Durun, oturun yerinize. Ama tanrı aşkına bizi boş yere umuda düşürmeyin Terrell.

— Size uygun bir teklifte bulunuyorum. Hadi anlatın bildiklerinizi.

Caldwell seçimi kazansaydı İke Cellars ile şimdiki

vali Ticknor ömürlerinin sonuna kadar hapisten çıkmıyacaklardı. Ayrıca, şehirde önemli yerleri olan bir düzine kadar yurttaşımız da onların akıbetine uğrayacaktı. İşte, herifleri korkutan şey buydu. Sırf işleri bozulmasın tehlikeye girmesinler diye bu cinayeti işlediler.

— Güzel. Devam edin.

— Mümkün olduğu kadar özlü ve açık anlatmaya çalışıyorum. Önce size şunu sormama izin verin. Şehirde yapılacak olan Oto parktan haberiniz var mı?

— Evet, biliyorum bunu. Böyle bir şeyin gerekli olduğuna pek inanmıyorum ya, galiba trafik tıkanıklığını önlemek için istimlâk yapılacak ve bir de Oto park kurulacaktı.

— Doğrusu, pek fazla şey bilmediğiniz anlaşılıyor. Bu park meselesi en büyük rezaletlerden biri olup, halkın ilgisizliği yüzünden birkaç milyon doların uçup gitmesine sebep olmuştur.

— Dediğiniz gibi, büyük rezalet. Ama Vali Ticknor ile İke Cellars'ın bununla ilgisi ne?

— Bir dakika durun, anlatacağım.

Ayağa kalkan Sarnac ortaklıkta biraz dolaştı. Kaşlarını çattı, yüzünü kaşıdı. Terrell onun hocalık günlerine döndüğünü anlıyordu. Öğrencilerinin önünde rahatça konuşmaya alışmış olan Sarnac, içini döktükçe rahatlamış ve sakinleşmişti. Dolaşarak sözlerine devam etti.

— Valinin isteği üzerine il genel meclisi seçimden hemen sonra bir trafik komitesi kurdu. Yani dört yıl kadar önce. Kendisini, sayıları on iki kadar olan bir şehircilik uzmanı grubu destekliyordu. İleri sürdükleri gerekçelere de herkesin aklı yatıyordu. Otomobilleri park edecek yer bulmak günden güne güçleşmekteydi. Tedbir alınmazsa trafik tıkanıklığı daha da artacaktı. Bunu ileri sürdükten sonra, komite, istimlâklerin yapılma-

siria ve yeni caddelerin açılmasına karar verdi. Bütün bu teklif ve kararlar kâğıt üzerinde son derece akla yakın geliyordu.

— Ama, hiç biri yapılmadı değil mi?

— Tabii. O zaman iş değişmiş olacak ve istedikleri gerçekleştiremeyecekti. Örneğin, üç buçuk yıl kadar önce 9. cadde ile Morison sokağının köşesine bir garaj yapılacaktı. Garajın yeri harap binalarla doluydu. Ama şehrin merkezine de oldukça yakındı. Özellikle ana caddelere komşu olması burasının seçilmesinde büyük rol oynamıştı. Mühendisler ve uzmanlar plânı desteklediler. Komite çalışmalara başladı. Bu mahallede yaşayan zencilerle Porto-Riko'lu melezler, son derece pis olan evlerine bağlı kişiler değillerdi. Kendilerine gereken tazminat ödendi ve başka bir yere taşınmaları sağlandı. Binalar yıkıldı, toprak düzlendi, trafik tıkanıklığının önüne geçileceği gibi garaj sayesinde park derdi de kısmen karşılanmış olacaktı. Bu, atılan ilk adımdı.

Sarnac derin bir soluk aldı ve devam etti.

— Ama, bildiğiniz gibi 9. Cadde ile Morison sokağının köşesinde hâlâ bir garaj yok. Çünkü mühendisler yeni bir teklif yaptılar ve 12. Cadde ile Fittzgib- bons Sokağının birleştiği köşeyi garaj için daha uygun bulduklarını ifade ettiler. Komite, bu teklifi de hiç düşünmeden kabul etti. İstimlâk edilen yerler, sözde zarara girilmeden satıldı.

Terrell, yavaş yavaş kanın tepesine çıktığını hissediyordu.

— Peki, dedi, rezalet bunun neresinde?

— Bir kere, bu yerlerin alış fiyatı ortada yok, bilinmiyor.

Böylesine değerli bir yerde de kocaman bir boş arazi ortaya çıkarılmış oluyor.

— Bu boş arsaları ike Cellars aldı öyleyse?

— Cellars, Ticknor ve diğerleri, kendilerine paravana yaptıkları bir takım kişiler aracılığıyla, yok pahasına arsalara el koydular. Şehrin en güzel yerindeki pislikleri kurdukları trafik komitesi vasıtasıyla temizledikten sonra ucuz fiyatla arsaları yuttular. Başka bir nokta daha var. Yıkma işini de, dört yıl öncesine kadar adını kimsenin bilmediği Acme ve Bell Şirketlerine verdiler. Şehir Meclisi ile yaptıkları bu büyük anlaşma sayesinde, iki şirket, kısa zamanda en fazla iş yapan müesseseler haline geldi. Eskilere iş verilmez oldu.

— Niçin diğer şirketler bu hareketi protesto etmediler?

— Ettiler ama bir işe yaramadı. 45 yıllık bir firmaya sahip bulunan, temiz ve aynı zamanda da çabuk iş yapmakla ün kazanan Dan Bridwell onlarla çok uğraştı ama, komiteden beş paralık bir iş bile alamadı o sıralar.

— Bütün bu söylediklerinizi ispatlayacak belgeler var mı elinizde? belgeleri Caldwell seçilseydi olacaktı. Adamlarımız, hepsini suçlayan belgeleri 24 saatin içinde hazırlayıp ortaya çıkarabileceklerdi. Bunun için Caldwell okkanın altına gitti ya.

— Başladığımız noktaya döndük, diye mırıldandı Terrell. Hep dedikodular, lâflar, söylentiler.

— Ben size gerçeği anlattım.

— Gerçeği anlattınız ama ispatlama olanağı yok. Peki, Acme ve Bell Şirketleri kime ait acaba? biliyor musunuz?

— Hayır ama Caldwell vali seçilince öğrenecekti.

— Bu hikâyeyi nereden duydunuz öyleyse? Eden Myles mi söyledi?

— Hayır, defterdarlıkta çalışan bir memur anlattı.

— Peki, Eden Myles size faydalı oldu mu?

— Yok canım. Hep önemsiz şeylerden bahseder dururdu. Bize çok daha faydalı olacağını ummuştuk ama... bu umudumuz gerçekleşmedi.

Karşısındakini iyice süzen Terrell:

— İşte, dedi, şimdiye kadar söyledikleriniz içinde en ilgi çekici olanı bu.

Anlıyamıyorum...

Sarnac, yine dersini iyi bilmeyen ve kekeleyip terleyen öğrenci halini almıştı. Terrell ayağa kalktı.

— Şimdilik anlayıp anlamamanızın önemi yok canım.

Genç gazeteci, bir yandan da Eden Myles'in bir oyuna kurban gittiğini düşünüyordu. Konuştuğundan değil, Caldwell'in başının belâya girmesi uğruna öldürülmüştü.

— Ne yapabiliriz şimdi? diye mırıldandı Sarnac.

— Ne yapılabileceğini kestirirsem size haber veririm dostum. Şimdilik hoşça kalın.

ON

Sarnac'dan ayrıldıktan sonra Gray Gates'e telefon eden Terrell, Connie Blacker'i istedi. Kendisine cevap verene bakılacak olursa Connie bir gün önce Eden Myles'in apartmanından çıkmış ve Beverly Otele yerleşmişti. Connie'yi bu kez de Beverly'de arayan Terrell, dışarı çıktığını öğrendi.

— Ne zaman döner acaba?

Güldüğü belli olan santral kız:

— Acaba Mr. Frankie Chance ile mi görüşüyorum? diye sordu.

Terrell hiç bozmadı:

— Evet, ne olmuş. Haber bırakan mı var yoksa?

— Saat ikiye doğru Miss Blacker'in döneceğini sanıyorum. Morga gitti de.

— Çok teşekkür ederim.

Hemen bir taksiye atlayan Terrell hızla 13. Caddedeki morga yollandı. Saat biri geçiyordu. Donuk bir kış güneşinin yaladığı sokaklar, zaman zaman çok şiddetli bir rüzgârla sanki süpürülmekteydi. Yürüyenlerin hepsinin başları yerde, elleri ise şapkalarında. Genç kızlar, kahkahalarla, ikide birde açılan eteklerini zaptetmeye uğraşıyorlardı.

Morgun holüne girince, Terrell tezgâhtarın ger(-

sinde çalışan memurları gözden geçirdi. Sonra çevresine bakındı ve Connie Blacker'i gördü. Az ilerde bir kadınla konuşuyor, zaman zaman da sarı saçlarının çevrelediği güzel başını sallıyordu. Sade bir siyah tayyör giymişti. Ama ince vücudu ve uzun boyuyla gerçekten güzeldi.

Arkadaşı olan Eden Myles'in cesedini naklettirmek için bazı işlemlerin yapılması gerektiğinden, Terrell görünmemeyi yeğledi ve koridorlara daldı. Önce, eskiden tanıdığı morgun zenci hademesiyle karşılaştı. Bu şişman kadın, otuz yıldan beri morgdan ayrılmamıştı. Martha adındaki şirin zencide, diğer morg memurlarının üzerine sinen donukluk ve katılık yoktu. Her ceset getirilişinde heyecanlanırdı. Cesetlere bakmaya gelenlerle birlikte üzüldü, zaman zaman onlarla birlikte ağladı. Terrell zenci kadınla bir süre konuştu.

— Bir şey mi öğrenmeye geldiniz Mr. Terrell?

— Hayır Martha. Eden Myles'in cesedini naklettirmek için uğraşan bir dostumu bekliyorum.

— Ne kadar üzüldüm, bir bilseniz. Çok küzel kadındı. Üstelik bir de çocuk bekliyormuş. Ne acı değil mi?

Terrell, birden kalbinin atışının hızlandığını hissetti. Heyecanını belli etmemek için bir sigara yaktı.

— Yazık. Hamile olduğunu nereden öğrendiniz Martha? Gizli tutulduğunu sanıyordum ben.

— Ah, ben de ne kadar gevezeyim Mr. Terrell. Verilen talimatı unutuverdim işte.

— Zıyanı yok canım. O kadar önemli değil.

— Getirildiği gece konuşan iki doktordan öğrendim. Söylenmemesi gerektiğini biliyordum ama... Kimseye bahsetmezsiniz değil mi Mr. Terrell?

— Tabii, tabii Martha. Hadi hoşça kal.

Terrell, geniş adımlarla morg müdürü Doktor Gra-

ham'ın odasına yürüdü. Onu gören sekreter telefonla içeri haber verdi. Sonra da gülümseyerek.

— Girebilirsiniz Mr. Terrell, dedi.

Dr. Graham uzun boylu, zayıf, karga burunlu bir adamdı. Terrell odaya girince yerinden kalktı ve yanına geldi. El sıkıştılar.

— Uzun zamandan beri görünmüyordun Sam, hangi rüzgâr attı seni buralara?

Graham elli yaşlarındaydı ve vali Ticknor'un karısının yeğeniydi. Terrell onun hırslı değil de korkak biri olduğunu iyi biliyordu.

— Her gün sayfalar dolusu yazı yazmak kolay olmasa gerek dostum. Tanrı sana kolaylık, koluna da kuvvet versin.

— Eden Myles'in raporuna bir göz atabilir miyim?

— Bütün gazetelerde neşredildi ya Sam.

— Biliyorum ama araştırmak istediğim bir nokta var da. Raporun aslını bunun için görmek istedim.

Dr. Graham'ın sesi değişmişti. Yavaş yavaş sinirlendiği anlaşıyordu.

— Basın toplantısında bizzat okudum ya dostum, dedi. Bir şey mi unuttuğumu mu sanıyorsun yani?

— Hamile olduğundan bahsetmedin. Acaba daha başka unuttuğun şeyler de var mı?

Graham birden bembeyaz olmuştu. Ellerini ceplerine sokarak karıştırmaya başladı, bir paket sigara buldu ve çıkardı. Alnında ter taneleri belirmişti.

— Bu da nesi, diye söylendi.

— Saklamanın gereği yok be doktor. Hamile olduğunu biliyorum. Öğrenmek istediğim kaç aylık hamile olduğu.

— Yanılıyorsun Sam. Gerçekten yanılıyorsun.

— Eğer yanıılıyorsam özür dilerim. Ama önce raporu bir göreyim.

Ellerini oğuşturmaya başlayan Dr. Graham:

— Buna imkân yok dostum, diye söylendi. Raporu göstermediğim için de kesin sonuçlara varma. Artık otopsi raporlarından hiç birini açıklamamak üzere karar aldık. Bizim için çok zor oluyor. Yazılı soru sorulursa elimizden geldiği kadar cevaplandırmaya çalışıyoruz. Eğer sen de böyle bir cevap istiyorsan söyle, hemen ilgili memura havale edeyim.

— Bu açık bir rapordur doktor. Basın kartım da olduğu için görme hakkına sahibim. Tersini söylemeye kalkmazsın sanırım .

— Sana bazı kuralların değiştiğini söylüyorum Sam.

Terrell kendini tutamayarak bir küfür koyverdi.

— Şimdi vilâyete gidiyorum. Raporu görebilmek için dilekçe vereceğim. Ayrıca bir de foto muhabiri getirip resmini aldıracağım. Herhalde gazetenin birinci sayfasına pek yakışırın.

— Rezalet mi... çıkarmak istiyorsun yani?

— Beni aptal mı sandın sen? Bu yollardan bizi çok geçirmek istediler. Eğer raporlar rahat soluk almana engel oluyorsa hemen ateşe at, ne duruyorsun? Ama üstüne oturmak istersen yumuşak bir yerini yakar sonra..

— Sam, bir dakika...

—Ne var?

Derin bir soluk alan Dr. Graham yerine oturdu.

— Dedikoduya yol açmak istemiyorum. Kötü bir şey yapmadığıma namusum üzerine söz veririm. Kızın durumu olayla ilgili değildi.

— Demek hamile olduğunu kabul ediyorsun. Kaç aylık acaba?

— Üç aylık, diye mırıldandı doktor.

— Gazetecilere niçin açıklamadın bunu?

Mendiliyle yüzünden akan terleri silen Graham:

— Dedektif Stanko dedi ki... Yani canım, kızın arkasından kötü şeyler konuşulmamasını istiyordu.

— Ah, ne kadar da soylu bir davranış. Stanko, on iki yaşından beri bir takım insanlarla düşüp kalkan bir kızın namusunu koruyor. Eden Myles anasının ku- çağındayken erkeğin nasıl bir şey olduğunu biliyordu doktor. Ama Stanko yine de onun arkasından dedikodu yapılmamasını istiyor. Yok doktor, bundan başka uyduracak şey bulamadınız mı yani?

— Olay kapandı artık Sam. Neden bu kadar üsteliyorsun? Caldweirie beş hafta önce tanıştığını biliyoruz. Şimdi herkesin acıdığı ve kurban gözüyle baktığı bir kızın kimliğini nasıl değiştiririz? Önemli olan cinayetin Caldwell tarafından işlenmesi değil mi?

Bir an düşünen Terrell daha fazla üstelememeye karar verdi.

— Belki de Stanko haklı doktor. Merak etme, kirli çamaşırları açığa vurma.

— Yani bu konuda bir şey yazmayacaksın değil mi?

— Ne gereği var okuyucunun başını böyle şeylerle ağrıtmamanın canım. Hadi eyvallah.

Terrell, taş koridoru geçti. Eldivenleri ellerine geçirmekte olan Connie memura gülümsüyordu. Terrell ona yaklaştı.

— Merhaba! İşiniz bitti mi?

— Evet her şey tamam. (Genç kızın sesi titriyordu) Birkaç kâğıt imzaladım, oldu bitti.

— Ölüler pek çabuk hareket edip öbür dünyaya yollanıyor. Ne yapalım. Söyleyin, öğle yemeğini benimle yer misiniz?

- Hayır, buna imkân yok. Bir randevum var da.
- Biliyorum. Saat ikide Frankie Chance ile buluşacaksınız. Ama biraz gecikebilirsiniz randevunuza.
- İmkânsız, vaktim yok.
- Connie, yürüyüp gitmek istedi ama Terrell koluna yapıştı.
- Yardıminıza ihtiyacım var Connie.
- Ne olursunuz, bırakın beni. Birbirimize söyleyecek şeyimiz yok.
- Belki vicdanınızın sesini dinlemeye başlarsınız diye düşünmüştüm de.
- Bırakın beni diye bağırdı Connie. Haykırıp herkesi buraya toplamamı mı istiyorsunuz?
- Konuşmanızı istiyorum. O akşam Eden'in Dairesine gelen adam kimdi? Eden'den ne yapmasını istiyordu? Eden neden korkuyordu ?
- Bırakın beni. Hiç bir şey bilmiyorum.
- Yalan söylüyorsunuz Connie. Suçsuz bir adamı kurtarabilir, bir kaatili mahkum ettirebilirsiniz oysa. Eğer susarsanız bunlardan hiçbiri gerçekleşmez.
- Bu arada ben öbür dünyaya gidersem ne olacak?
- Terrell kızmaya başlamıştı. Dişlerini gıcırdatarak:
- Eden'i pek çabuk unutuyorsun, diye söylendi. Kâğıtları imzaladın, her şey bitti değil mi? Onu görmek için bile inmedin. Ayağında bir etiket, soğuk mermerin üzerinde hareketsiz yatıyor. Tıpkı mezbahadaki koyunlar gibi. Aradaki fark, koyunların daha temiz öldürülmeleri.
- Yeter, susun artık.
- Yüzünü Terrell'e çevirdi. Gözlerinde yaşlar parlıyordu. Terrell kolunu bıraktı.
- Peki Connie, susuyorum işte.
- İçinden ona pek kızamıyordu da. Tanımadığı bir

gazeteciye yardım etmekle hayatını tehlikeye atacağı kuşkusuzdu. Ayrıca, susmasını da kendisine söylemişlerdi herhalde. Bu sözü dinlemezse, öbür dünyanın yolunu tutacağı muhakkaktı.

- Sizi evinize bırakayım.
- Hayır, teşekkür ederim.
- Yolumun üzerinde nasıl olsa.

Terrell, Beverly oteline geldiklerinde şoförün parasını verdi.

Gazeteye kadar yürümek ve iyice düşünmek istiyordu.

- Taksi için teşekkürler.
- Fikrinizi değiştirirseniz gazeteci Terrell olduğumu

hatırlayın.

- Değiştireceğimi hiç sanmıyorum.
- Onun yüzünden mi?

Terrell, Connie'nin arkasında kalan ve yavaş yavaş kendilerine doğru gelen adama bakıyordu. Bu Frankie Chance'di ve otelden dışarı çıkıp çevresine bakınmış, sonra onlara doğru yaklaşmıştı. Oldukça pahalıya mal olan mavi elbiseleriyle epey yakışıklı görünüyordu.

- Onun yüzünden mi? diye tekrarladı Terrell.
- Hoşça kalın.

Genç kız birden geri döndü. Öfkeden Frankie Chance'in yüz ifadesi değişmişti.

— Geç kaldınız, diye söylendi. İnsan saat iki dedi mi ikide gelir.

- Öyle ama...
- Ne o? Ağlamışsınız. Canınızı sıkan bu mu yoksa?

Terrell yeniden sinirlerinin gerildiğini, elinde olmadan yumruklarının sıkıldığını hissetti ve:

— Bana bak, dedi. Bu dediğin de kim oluyor? Benim adem Terrell. Sam Terrell. Şimdi tanıştığımıza göre karşı karşıya konuşabiliriz Frankie.

Chance'ın gözleri kötü kötü parlıyordu.

— Ondan ne istiyorsun Sam?

— Hiç bir şey. Morgda bir röportaj yapıyordum. Kendisiyle karşılaştım. Buraya kadar birlikte geldik. Arkamızdan da sen damladın. Şimdi güneşin altında üçümüz, tatlı tatlı konuşuyoruz işte.

— Ne gülünç. Hele morg röportajı daha da gülünç.

— Ben bunda hiç de gülünç bir yan göremiyorum. Ama ne hissettiğini de çok iyi anlıyorum.

Chance gözlerini başka tarafa çevirdi. Sesi titriyordu.

— Bana bak, dedi. Sen onu küçümseyebilirsin ama Eden iyi bir kızdı. İstersen ona orospu de. Birbirimizi seviyorduk ve bu bize yetiyordu.

Üzüntüsü içtendi. Terrell onun rol yapacak kadar usta bir artist olmadığını anlamıştı.

Bu arada Chance, Connie'nin koluna yapışarak onu otele doğru sürüklemeye başladı. Bir ara dönerek Terrell'e seslendi:

— Onu rahat bırak Sam. İkimize de işme.

Otelin kapısından girerken :

— Dur bakalım kabadayı, diye kendi kendine mırıldandı Terrell. Elbet tekrar karşı karşıya geliriz.

Sonra derin bir soluk aldı. Bütün vücudunun kasılmasına yol açan öfke yavaş yavaş geçiyordu. Geri döndü ve yola koyuldu.

Gazeteye geldiğinde hemen yazı makinesinin başı-

na geçti. Yazısının ilk satırlarını hazırladı. Eden Myles'in katilinin tasvirini yaptı. Siyah saçlı, alnında yara izi olan bu adamın Caldwell olayıyla ilgili olarak polis tarafından arandığını da belirtti. Sonra yazdıklarını gözden geçirdi. Makale oldukça yürekli sayılırdı. Karsh gazetede olmadığından onun fikrini alamadı. Sorumluluğu bizzat yüklenmekten başka çare yoktu. Hademelerden birini çağırdı ve yazıyı mürettiphaneye yolladı. Gelecek baskıya girer ve saat dörtte piyasaya çıkan gazetede yer alırdı herhalde. Birkaç dakika içinde ortalığın altüst olacağını düşündü ve gülümsedi.

ON BİR

Ertesi sabah, Londra'nın en lüks mağazalarından birinden gelmiş pardesüsü ve boynuna sarılı beyaz at- kısıyla Mike Karsh, bürosunda Terrell'i bekliyordu. Soğuk hava yanaklarına renk vermiş, gözlerini parlatmıştı. Terrell içeri girince garip bir gülümsemeyle başını kaldırdı.

Bomba patlatacağını niye söylemedin Sam? Haberim olsaydı kulaklarımı tıkdardım yahu.

— Ne o? Yoksa bizim yazı olay mı yarattı?

— Tabii. Polis müdürü Jack Duggan az önce telefon etti. Kendisiyle bu sabah görüşebileceğini söyledim. Ne diyeceksin ona?

— Hiç birşey. Haberi nereden duyduğumu gizlemem gerek. Çünkü biliyorsunuz, kanunen gazeteci haber kaynaklarını açıklamaya zorlanamaz. Ama bir söylentiden esinlendiğimi gizlememeliyim.

— İkincisini söylemem daha iyi olur. Şimdi beni dinle. Fazla sinirli görünme. Caldwell'in evinden çıkan o iri yarı herifi bir sen biliyorsun. Bunu öğrenirlerse kolayca kanma girebilirler. Benim ihtiyarlık günlerimin avuntusu ve ilerki günler için en büyük ümidimsin. Unutma bunu ve enayilik etme.

Karsh'ın sözi Terrell'e epey dokunmuştu.

— Olur, diye kekeledi. Dikkat ederim.

Terrell, ciddi görünüşünün altında patronunun kendisini sevdiğini anlamış ve bu onu biraz da utandır- mıştı. Karsh devam etti:

— Bütün bildiklerini yazarsan iyi olmaz. Ona, ortalıkta dolaşan bir söylentiye kulak vermiş olduğunu itiraf et. Bunu soruşturma imkânını da bulamadığını söyle. Hadi Sam, tekrar ediyorum, dikkatli ol...

Polis müdürü Duggan'ın sekreteri Terrell'i biraz bekletti. Birkaç kere şefinin odasına girip çıktıktan sonra:

— Görüşebilirsiniz, dedi, sizi bekliyor.

Polis memurunun sözleri Terrell'de bir gözdağı izlenimi uyandırmıştı. Ama bu noktaya getirdikten sonra her şeyi göze alması gerekirdi. İçeri daldı.

Jack Duggan, şişman, kısa boylu ve patlak gözlü bir adamdı. Her şeyi tertemizdi. Saçları kısacık kesilmişti. İyice kolalanmış gömlek yakası ve kol ağızları tavandan dökülen ışığın altında piri pırlı parlıyordu. Her zaman dolambaçlı yollardan uzak durur, doğrudan doğruya ilgilendiği konuya girerdi. Ama bu sefer pek kendinden emin olmadığı belliydi.

— Otur Sam, dedi.

Bir taraftan da, masasının üzerindeki Gall-Bulletin'i karıştırıyordu.

— Şu senin makale dikkatimi çekti. Bir adam tarif ediyor ve Caldwell'i öldürdüğü gerekçesiyle onu aradığımızı söylüyorsun. Nereden uydurdun bunu?

— Demek böyle bir adam yok?

— Kimseyi aradığımız yok bizim. Bu hikâyeyi okuyan vali kıyametleri kopardı. İyi bir gazeteci olduğunu biliyorum. Yanlış haberlere ve dedikodulara kulak ver- miyeceğine inanırım. Bu durumda haberi kimden aldığın bizi yakından ilgilendiriyor.

— Yani vali ve diğerleri...

— Kişisel bir ilgi söz konusu olamaz. Valinin bu adamın kim olduğunu öğrenmek istemesi kadar tabii bir şey yoktur. Yazıda, Caldwell'in kaatil olmadığını hissettiriyorsun. Bunun aslı yok ama, okuyucular yanlış fikirlere kapılabilir. Yazıyı yazarken sen de bunu biliyordun tabii. Haberi sana veren dünyanın en adi dedikoducularından biridir. Kim olduğunu, hem senin hem de bizim iyiliğimiz için öğrenmek istiyoruz.

— Canım, adını vermek istemeyen biri telefonda söyledi.

— Beni kandıramazsın. Gerçeği söyle.

— Aradığım şey de gerçeğin ta kendisi zaten. İstersen bir pazarlık yapalım.

— Bu da ne demek?

Terrell bir an durdu ve düşündü. Duggan'dan pek emin değildi. Onu 12 yıldan beri tanıyor ve basit bir dedektiflikten yavaş yavaş polis müdürlüğüne nasıl yükseldiğini çok iyi biliyordu. Duggan namuslu bir adamdı. Rüşvet işine hiç karışmaz, şehrin polis kuruluşunu fena yönetmezdi. Ancak bir dereceye kadar namusluydu, Ötesine karışmaz ve tarafsız kalırdı. Terrell, her şeye rağmen ona açılmaya karar verdi.

— Paddy Cogan'dan başlayalım. Neden intihar ettiğini hiç düşündünüz mü?

— Hasta, sarhoş veya korku içinde olabilirdi. Bin tane sebep bulunabilir.

— Hayır, hayır. Cogan, Eden Myles'in öldürüldüğü gece Caldwell'in bulunduğu evden çıkan iri yarı bir adam gördü. Bana bunu telefonla bildirdi ama, dedektif Stanko ile görüştüktan sonra fikrini değiştirdi.

Duggan, Terrell'i garip bakışlarla süzmeye başlamıştı.

— Stanko bana, Cogan'ın şaşkınlıkla ne dediğini

bilmediğini söyledi, diye mırıldandı. Paddy'nin çok içen bir polis olduğunu her halde biliyordun.

— Neyse. Sonra Cogán Beach City'ye gitti. Orada intihar etti. Bu da, işin içinde bir takım gariplikler olduğunu göstermez mi?

Duggan kızmıştı.

— Bana delil vermiyorsun ki! diye bağırdı. Bütün söylentileri bir araya getirip ortaya çıkarıyorsun.

— Eden Myles'in hamile olduğu niçin açıklanmadı öyleyse?

— Ne?

Acı bir gülüşle yerinden kalkan Terrell:

— Haberi size bile ulaştırmadıklarına bahse girerim, diye söylendi. Bu şehirde birbirinden çok farklı iki polis var. Bütün şehir halkının tanıdığı ve sizin idareniz altında bulunan polis bunların birincisi. Trafikçi yöneten, futbol maçlarında kargaşılığı önleyen işte bu polis. İkincisi karanlıkta çalışıyor. Sorulara cevap vermiyor. Kimseye karşı sorumlu sayılmıyor. Bu polisle işbirliği yapılır mı, sen söyle?

Duggan sakinleşmişti.

— Sinirlenme Sam, diye söylendi. Demek bu kız hamileymiş? Belki olayın gizli tutulmasını istediler? Biliyorsun, ufak bir ipucu bulundu mu gazeteler koskoca manşetlerle ortalığı heyecana boğuyor ve polisin işini güçleştiriyorlar. Zaman zaman susmamız da bu yüzden. Ama bu kadarlık susmayı, siz gazeteciler hoş görmelisiniz artık.

— İyi, güzel ama bu konuşmayla da bir adım ileri gitmedik.

Duggan'ın yumruğu masayı sarstı.

— Merak etme, hem çok çabuk ilerleyeceğiz. Sen de yaptıklarına pişman olacaksın. Söyle bakalım, haberi sana kim verdi?

Terrell düşünüyordu. Coglan'dan aldığını söylese, Duggan diyecek şey bulamıyacaktı. Belki de, onun sözlerine değer vermenin doğru olmadığını bir kere daha hatırlatmaya kalkacaktı. Ya haberin doğru olmadığını iddia etmesi, ya da Coglan'ın sarhoşlukla ne yaptığını bilemediğini söylemesi gerekirdi. Ama, hele ikinci yolu seçerse Coglan'ın dosyalara geçen ifadesi şüpheyi çekecek, iddia makamı güç durma düşecekti. Zaten bu, vali ve yordakçılarının da işine hiç gelmezdi.

— Bekliyorum, diye tekrarladı Duggan. Haberi kimden aldın?

Terrell, cevap vermemekte kararlıydı artık. Ama bir şey söylemesine fırsat kalmadan vali Ticknor fırtına gibi odadan içeri daldı. Yüzü gülüyor, bir yandan da bacağını kaşıyordu. Terrell'i görünce gülümsemeleri silindi. Ama yine de kaşınmaya devam etmekten geri durmadı.

— Bak, bak. Aradığımız suçlu buradaymış işte. Hey Jack, durumumuzu Şam'a anlattın mı?

— Şu sıra, bizi ilgilendiren meseleyi konuşuyor ve tartışıyoruz.

— Tartışmanın hiç gereği yok.

Yeniden gülmeye başlayan vali, Terrell'in yanına yaklaştı. İri yarı, ama pek şişman olmayan valinin bol ve birbirine karışmış kır saçları vardı. Yüzü geniş ve kıpkırmızıydı. Modern bir Amerikan kentinin içine salınmış bir Orta Avrupa köylüsü hali vardı üzerinde. Bu hal herhalde halkın da hoşuna gidiyordu ki, dört kere üst üste valiliğe seçilmişti. Ama Terrell, onun bu iyi yüzünün ardında bir takım kötü huyların gizlendiğini iyi bilirdi. Vali, kadınlara çok meraklı bir adamdı. Ayrıca iyi yemeği ve içkiyi de pek severdi. Sonu gelmeyen poker partilerine, çirkin şakalara, açık saçık hikâyelere, özellikle de küçük kızlara meraklı olduğu söylenirdi. Yo-

luna çıkan herkesi ezmekten çekinmeyecek kadar gaddar olan bu adam, o an, Terrell'de büyük bir tiksinti uyandırmıştı.

— Bir anlaşmaya varalım, dedi Ticknor. Duggan'ı ben de iyi tanırım. Doğrusu, biraz geveze olduğunu kabul ediyorum. Ama ne istediğimizi herhalde açıkça anlatmış olmalı. Biri sana bazı şeyler söylemiştir belki. Bir iki satırla da olsa, haberin doğru olmadığını belirten ufak bir açıklama yayınlamak, haberi verenin adını da bize fısıldamak herhalde zor olmasa gerekir dostum.

— Bütün istediğiniz bu mu?

Ticknor kızmıştı. Artık yüzü gülmüyordu.

— Şaka yapmıyorsun herhalde, diye söylendi. Ne söylediğimi iyi işittin sanırım. Şimdi cevap ver.

— Canım, polis yazıda sözü geçen adamı aramıyorsa yanılmış olabilirim.

— Bu istediğimizin yarısı bile değil. Haberi veren kim? Sen onu söyle.

— Adını vermek istemiyen biri telefon etti ve söyledi.

— Kısa bir telefon konuşmasıyla böyle uzun bir yazı çıkmaz. Şimdi beni iyi dinle. Eğer kahramanlık taslamak istiyorsan, ufak bir açıklama yapar ve senin sahtekâr, yalancı bir herif olduğunu herkese anlatırım. Ayrıca, gazeteciliğe devam etmene de engel olurum.

Bunu yaparsanız beni çok üzersiniz doğrusu.

— Sam başın belâya girecek. On iki yıldan beri bu şehirde valilik yapıyorum. Adımı ve şerefimi kirletmene göz yumamam. Ortada hiç bir karışık iş yokken herkesin midelerini bulandırmaya çalışıyorsun. Bunun iyi bir şey olmadığını yakında anlayacaksın.

Terrell saatine baktı.

— Söyleyecekleriniz bitti mi?

— Bir çift sözüm daha var Sam. Bu, alnı yaralı

adam hikâyelerini sana anlatan herif kim? Eğer söylemek istemiyorsan bizim bunu nasıl olsa öğreneceğimizi aklına koy.

Terrell'in artık sabrı taşmıştı.

— Niçin beni hapse attırmıyorsun? diye bağırdı. İyice dövürebilirsiniz de. Ortada bir adam var. Bu adamın izine ne resmî açıklamalarda, ne de raporlarda rastlanıyor. Herif ortadan kaybolmuş sanki. Ama kim olduğunu ben biliyorum.

Terrell kapıya doğru yürürken, Ticknor'un sonunda gerçek yüzünü gösterdiğini düşünüyordu. Çünkü kibar görünümlü vali, çıkar yol bulamayınca genç gazetecinin arkasından en ağıza alınmayacak küfürleri savurmaya başlamıştı. Kapının tokmağını yakalayan Terrell dışarı çıkmadı ve bekledi. Valinin suratı bir anda kıpkırmızı olmuştu. Sustuğu zaman:

— Kusura bakmayın, diye söylendi Terrell. Arabamı, park yapılmaması gereken bir yere bıraktım da polisle başımın derde girmesini hiç istemiyorum.

Başını önüne eğmiş, tırnaklarını dikkatle gözden geçiren Dugçan'a baktıktan sonra kapıyı açtı ve dışarı çıktı.

ONİKİ

Terrell gazeteye vardığında saat onu bulmuştu. Öğlene kadar vaktini, bir zamanlar kurulan Trafik komitesiyle ilgili arşivdeki yazıları okumakla geçirdi. Oldukça güç ve yorucu bir şeydi bu. Bir sürü rapor okudu. Tasarıyı yeren ve göklere çıkaran yirmi kadar söylevi inceledi. Valinin ve yordakçılarının kafasından çıkan tasarıyı birkaç saat içinde iyice kavramıştı. İşini bitirdikten sonra, önünde yığılı duran tomarla kâğıdı koltuğunun altına soktu ve borsa haberleri servisi şefi Bili Moss'un yanına çıktı. Terrell'i gördüğünde:

— Vay Sam, diye bağırdı Moss. İyi bir fikir vereyim mi sana. Ucuza mal al, pahalıya sat, çok kazanırsın. Şakayı bırakalım, ne yapmamı istiyorsun?

— Eşsiz buluşuna çok teşekkürler Bili. Ama şu sıralar beni ilgilendiren çok daha önemli bir konu var. Şu bizim şehrin trafik komitesi hakkında sana birkaç soru sorabilir miyim?

— Tabii dostum.

— Komite, istimlâk işleri için Acme ve Bell şirketleriyle işbirliği yapmış. Bu şirketler hakkında senden bilgi istiyorum. Ne öğrenirsen not etmeyi unutma.

Moss, önündeki kâğıdın bir köşesine Terrell'in istediklerini yazdıktan sonra:

— işin herhalde aceledir, dedi. Hemen bakarım.

— Sağol Bill. Yemeğe gidiyorum. Döndüğümde konuşuruz.

— Vakit pek fazla değil ama bir şeyler yaparım herhalde.

Terrell, gazetenin birinci katındaki lokantaya indi ve birkaç sandviçle karnını doyurdu. Üç fincan da kahve içti, sonra tekrar yukarı çıktı. Saat ikiye geliyordu.

— Haberler hazır, dedi Bill Moss onu görünce. Bak, bir sürü belge elde ettim. Sana genel bilgi vereyim. İki şirketin de kuruluşunda en ufak bir kanunsuzluk yok. Malî durumlarının çok iyi olduğu ve bu işin ehli sayılan kişiler tarafından yönetildikleri söyleniyor...

Terrell, yine fazla bir şey elde edememişti. Yerine döndü ve yazı işlerinde hüküm süren kargaşalığı bir süre seyretti, istediği şeyleri öğrenmesi için yapacağı tek şey pazarlığa başvurmaktı. Paddy Cogan'dan gerçeği öğrenen tek kişiydi. Bundan faydalanarak bir şeyler sökebilirdi. Telefonu önüne çekerek Duggan'ı aradı.

— Ben Terrell. İşine yarıyacak bazı şeyler söylemek istiyorum. Yardıma ihtiyacım var. Bir anlaşmaya varabilir miyiz?

Duggan bir an durakladı. Terrell, kesik soluğunu telefonda rahatça duyabiliyordu.

— Ne istiyorsun? diye sordu sonunda.

— Vilâyet binasının sol tarafında buluşalım. Bazı şeyleri birlikte görüşmemiz gerek.

— Beş dakika sonra olur mu?

— Tamam.

Terrell, trafik komitesiyle ilgili olarak aldığı notları tomar halinde cebine soktu. Paltosunu sırtına, şapkasını başına geçirdi ve Duggan'la buluşmaya gitti.

Polis komiseri, vilâyet binasının sol tarafına düşen küçük alanda kendisini bekliyordu. Kalabalığın ara

sından sıyrılarak 17. caddeye doğru ilerlediler.

— Alışverişimiz karşılıklı olacak, dedi Terrell. Ben sana yardım edeyim, sen de bana. Oldu mu?

— Ne istediğini bir öğrenelim de.

Terrell, cebinden çıkardığı bir sigarayı dudaklarının arasına yerleştirdi. O an aklına Mike Karsh'ın sözleri gelmişti. «Bu goril gibi herifin kim olduğunu bilen tek insan sensin, demişti Karsh. Eğer bunu öğrenirlerse canına kıyabilirler»

Duggan'a güvenmek doğru olur muydu acaba? Bir çeşit kumardı bu. Terrell, her şeyi göze almağa karar verdi.

— Paddy Cogan'ı, Beach City'de kaldığı otel odasında gördüm Duggan.

Duggan'ın gözleri birden faltaşı gibi açılmıştı.

— Ne? İntihar ettiği gün mü yani?

— Evet. Hem, Caldwell'in evinden koşarak çıkan adamı da tarif etti bana. Yazımda sözü geçen adam işte, aynen Paddy Cogan'ın anlattığı heriftir. Bu herifin o zamanlar şehirde olduğu da biliniyor. Çünkü, Eden Myles'in öldürülmesinden birkaç gün önce İke Cellars ile bir arada görüldü.

Beraberce yüz metre kadar ilerlediler. Duggan'ın suratı asılmıştı. Hiç sesi çıkmıyordu. Birden konuştu:

— Peki Sam. Bir anda her şeyi bana anlatıyorsun ve kararımı bekliyorsun. Yani ya polislik görevimi yapmalı, ya da devekuşu gibi kafamı kumların içine sokmalıyım, öyle mi?

— Hangisini seçiyorsun?

— Bilmiyorum... bilmiyorum, diye mırıldandı Duggan. Doğru bildiğim her şey uğrunda hayatım boyunca mücadele ettim. Ne demek istediğimi anlıyor musun? Gerektiği zaman başımı önüme eğerek saldırdım. Ge

rektiği zaman da durup bekledim. Hele bu sefer, gerektiğinden de fazla bekledim galiba.

— Artık kararını vermelisin Duggan. Şimdi, şunu öğrenmek istiyorum senden. Acme ve Bell şirketlerinin kime ait olduğunu biliyor musun?

— Bunu öğrenmek o kadar zor bir şey değil Sam.

— Şirkette ortak görünen kişiler birer kukladan başka şey değil. Asıl yöneticilerin kimler olduğunu öğrenmem gerek.

— Bu konuda bir soruşturma yapabilirim. Belki bir şeyler çıkar.

— Bu akşam soruma cevap vermelisin. Telefon edebilir miyim?

— Pek az bir zaman bırakıyorsun Sam. Ama bir şeyler yapmaya çalışırım. Saat sekize doğru. Tamam mı?

— Oldu. Saat sekizde görüşürüz. Hoşça kal.

Vilayet binasının çevresinde dönmüşler ve buluştukları yerin tam karşı yönüne gelmişlerdi. Duggan Terrell'e gülümsedi ve merdivenleri çıkarak içeri daldı. Terrell güç ve dikkatin simgesi gibi ilerleyen geniş omuzlu, dik duruşlu iri gövdeyi gözleriyle izledi. Acaba Duggan ne yapacaktı? Ticknor ile Cellars'a her şeyi bildirecek miydi, yoksa kendisine yardım mı edecekti?

Genç gazeteci acı acı güldü. Eğer Duggan kendisini gammazlarsa, ne derisine, ne de kemiklerine on para veren çıkmazdı. Arabasına yerleşirken durumunun epey ciddi olduğunu düşünüyordu. Bazı gerçeklerin yarısını bilmek bile oldukça tehlikeli sayılırdı. Oysa Terrell'in bildikleri, gerçeğin yarısından çok fazlaydı.

ONÜÇ

Terrell, gazeteye uğramadı ve evine döndü. Bir sandviç hazırladı, iki bardak süt içti. Sonra duş yaptı ve traş oldu. Saat tam sekizde de Duggan'ı aradı.

— Evet?

— Ben Terrell. Ne var ne yok?

— İsteddiğini öğrendim dostum. Bu yüzden başıma bir sürü belâ açılmazsa iyi. Bu, kukla dediğin heriflerden ikisini merkeze çektim ve iyice yükledim. Tabii, az sonra Ticknor olanı duydu ve küplere bindi. Yarın sabah yapılacak toplantıda beni sorguya çekecekler. İyi mi?

— Ama Duggan, sen devekuşu değil polissin. Öğrenmek istediğin de bu değil miydi?

— Şimdi öğrendim Sam. Polismişim ama pek geç harekete geçen bir polis. Bunun da bir başarı sayılmaması gerekir. Değil mi dostum?

— Şirketler kime ait?

— Hayret edersin Sam. Yıllardan beri bu işlerin içindeyim, aklıma bile gelmezdi. Hisselerin yarısı İke Cellars'ın üzerineymiş. Öbür yarısı ise, ihtiyar Dan Bri- dewell'e aitmiş. Şaşırdın mı şimdi?

— Bundan emin misin?

— Ne, yoksa benden şüphe mi ediyorsun? Bunca senelik polisiz yahu.

— Özür dilerim Duggan.

— Tam otuz beş yıllık meslek hayatım var. Tam on dakikalık namus belâsına 35 yılımız güme gidebilir iyi mi?

— Çok iyi Duggan. Sakın işin peşini bırakma. Hatta seni kapının önüne oturtsalar bile.

— Olur. Zaten gırtlığımızı kadar gömüldük. Artık geri dönmek olur mu hiç?

Terrell telefonu kapadı ve acele giyindi. Sonunda istediğini öğrenmişti. Herkese namus taslayan o namussuz valinin İke Cellars'la el ele yürüdüğü, hatta bütün şehir tarafından namus kumkuması ve hayırsever bilinen ihtiyar müteahhit Bridewell'in bile onlara ortak olduğu pek çok kişiyi hayretler içinde bırakabilirdi. Ama hayretleri kısa zaman sonra büyük bir öfkeye dönüşürdü tabii. Bu öğrendiklerinin namuslu bir adamı mide fesadına uğratması kolaydı. Karsh'ın kötümserliğine şimdi hak veriyordu.

Dışarı çıkmaya hazırlanırken telefon çaldı.

— Buyurun. Ben Terrell.

— Bu adı unutmamamı söylemişsiniz.

Connie Blacker'in sesini hemen tanıdı.

— Beni hatırladığınıza bilerseniz ne kadar sevindim. Ne yapabilirim sizin için?

— Fikrimi değiştirdim de acaba görüşebilir miyiz diyordum.

— N erdesin iz?

— Kulüpte. Hani «Manor Klüp» var ya, işte oradayım. Benimle bir kadeh içmeye gelebilir miydiniz?

Terrell genç kızın sesini garip buluyordu. Korku, hiç olmazsa çekingenlik sezilmekteydi bu seste.

— önce bir randevum var da. Saat dokuzla dokuz buçuk arası nasıl?

— Mükemmel. Tam araya raslayacak. Ne olursunuz, gelmeye gayret edin.

Terrell şaşırmıştı. «Amma da çabuk fikir değiştirmiş.» diye düşündü.

— Merak etmeyin. Geleceğim.

ONDÖRT

t

Dan Bridewell, şehrin güneyinde sade bir evde oturuyordu. Namuslu adam tanımına çok iyi uyan bir evdi bu. Herkesin bu kadar büyük bir kolaylıkla aldatılması Terrell'in öfkesini daha da arttırıyordu. Artık işin sonuna varmak üzereydi tabii, heyecanı da eskiye oranla çok artmıştı.

Siyah elbiseli, yaşlıca bir kadın kapıyı açtı. Terrell, Dan Bridewell ile görüşmek istediğini söyleyince de hafiften kaşlarını çattı.

— Pek iyi bilmiyorum. Yani bu akşam Saint Louis'- ye gidecek de, az sonra çıkması gerekiyor.

— İki dakikadan falza meşgul etmem kendisini. Call-Bulletin'den Sam Terrell olduğumu söyleyin, yeter.

— Kendisine haber vereyim. Salona buyurun.

— Teşekkür ederim.

Terrell şapkasını çıkardı ve içeri girdi. Kapının yanında, eskiden kalma bir portmanto vardı. Geniş merdivenlerle yukarı çıkılıyordu.

— Ani bir yolculuk mu? diye sordu kadına.

— Mr. Bridewell'in çok işi vardır da. Ani bir şey çıkınca hemen kalkar gider.

Yaşlı hizmetçi, ev sahibinden büyük bir saygıyla söz ediyordu.

— Evet, anlıyorum, diye mırıldandı Terrell.

Girdiği salon, ince uzun ve kasvetli bir yerdi. Yerler kalın kırmızı halılarla kaplıydı. Kalın çerçeveleri içinde koca koca resimler duvarları dolduruyor, koyu yeşil perdeler ve kaba mobilyalar salonun kasvetli havasını bir kat daha arttırıyordu. Ayak seslerini duyan Terrell ayağa kalktı. Dan Bridewell odaya girmişti.

— Çabuk olalım dostum. Bir saat sonra Saint Louis uçağına binmem gerekiyor.

— Elimden geldiği kadar acele ederim efendim.

— Ne istiyorsunuz bakalım?

Bridewell, ufak ve zeki gözlerini Terrell'e dikmiş onu büyük bir dikkat ve merakla süzüp duruyordu. Kısa boylu, seyrek kır saçlı, altın köstekle çevrili koca göbekli bir adamdı. Dört köşe yüzünden güç fışkırıyor- du. Zekâ ile karışık bir güç. Sonuçtan emin olduğu zaman amansız bir mücadeleye girmekten çekinmeyeceği kuşkusuzdu.

— Bir söylenti üzerine buraya geldim, dedi Terrell. Sizin adınız da geçti.

— O yıldan beri öyle söylentiler duydum ki artık hiç bir şeye aldırılmaz oldum dostum. Sen söyle yine. neymiş bakalım bu?

— İke Cellars ile ortak çalışıyormuşsunuz.

Bridewell kahkahalarla gülmeye başladı.

— Vay canına böyle bir şeyi ilk defa duyuyorum Ne ortaklığymış bu, anlıyalım bakalım. Sakın birlikte randevu evi filân işletmeye başlamış olmayalım.

— Hayır Mr. Bridewell. Acme ve Bell şirketlerini birlikte kurduğunuz söyleniyor.

Terrell, bir an karşısındaki sert yüzün allak bullak olduğunu sezdi. Bridewell hiç beklemediği bu darbe karşısında kendisini pek toparlayamamış, şaşkınlığını gizleyememişti. Ama bir an sonra kendine geldi.

— Acele bir işim olduğunu biliyorsunuz. Bütün söyleyecekleriniz bu kadar mı?

— Ya sizin vereceğiniz hiç bir cevap yok mu?

— Hayır dostum. Ne şimdi ne de daha sonra bir cevap vermiyeceğim size. Bunun hiç gereği de yok. Sizi bir takım yalanlarla doldurmuşlar. Buna cevap vermek için kendimi yormam bile gereksiz.

— Demek söyleyecekleriniz bu kadar.

— Bunun, ahlâksızca düzenlenmiş bir oyun olduğunu da belirtmeliyim. Bana yapılan bu saldırıyı ancak alçaklıkla niteleyebilirim.

Dan Bridewell kıpkırmızı kesilmişti. Terrell, adamın yüzüne dikkatle bakarak :

— İke Cellars'ı tanır mısınız? diye sordu.

— Bir kaç kere sağda solda gördüm. Bu birini tanımak sayılıyorsa, ben de İke Cellars'ı tanıyorum demektir. Bana bakın Terrell. Böyle iftiraları hayatım boyunca çok gördüm. Ama hiç bir zaman da oyuna gelmedim. Eğer bu dedikoduyu gazetenizde yayınlamaya kalkarsanız haliniz fena olur.

Terrell, artık bu işi fazla uzatmamak gerektiğini anlamıştı. İş Bridewell'e kalırsa durmadan yalanlama yoluna sapacağına şüphe yoktu.

— İki şirketin de başında bulunan kuklalar konuşmaya başladılar Mr. Bridewell, diye söylendi. Hem de durumu polise anlattılar. İki şirketin de başında İke Cellars ve sizden başkası yokmuş. İstimlâk ve inşaat işlerinde, bütün diğer firmalara tercih edilen bu iki şirketin gerçek sahiplerini şimdi okuyucularımıza açıklarsak bizi yine dâva eder misiniz?

— Sizi buraya yollayan kim?

Bridewell iyice sakinleşmiş, yüzüne soğuk bir ifade gelmişti.

— Caldwell'in dostları mı?

— Hayır Mr. Bridewell. Benim sizinle bir alışverişim yok. Ben Eden Myles'ı öldüreni arıyor, Caldwell'i kaatil olarak göstermek isteyen kişilerin bunu niçin yaptıklarını anlamaya çalışıyorum. Bu sorulara cevap ararken gelip size kadar dayandım işte.

— Caldwell'in katil olarak gösterilmesi mi? Siz polis raporlarını görmediniz mi? Katilin ondan başkası olmadığı gün gibi belli.

— Ben o raporlara inanmıyorum Mr. Bridewell. Ya siz?

— Niçin inanmıyayım? Richard Caldwell melek mi? Bizden daha üstün bir yaratık mı yani?

— Böyle bir iddiada bulunmadım. Ama Caldwell'in katil olmadığını da biliyorum.

— Bana bakın dostum. Ben polisin dediklerine inanırım. Anladınız mı?

— Yoksa korkuyor musunuz?

— Neden korkacağımı?

— Çünkü Eden Myles, İke Cellars'ın kiralık katillerinden biri tarafından öldürüldü. Caldwell'i suçlamak isteyen de ortağınız İke Cellars'tan başkası değil. Cellars bu cinayeti, nerdeyse kendi elleriyle işlemiş bulunuyor. Anladınız mı?

Yaşlı adam, elini bütün gücüyle koltuğun kenarına vurdu.

— Polis raporu kaatilin Caldwell olduğunu belirtiyor.

Terrell iyice kızmış, aynı zamanda da açılmıştı.

— Neden Caldwell'in suçsuz olduğunu açıklamadığınız belli! diye bağırdı. Çünkü Caldwell valiliğe seçilince siz de mahkemenin karşısına çıkacaktınız. Tabii, bunu sizden çok daha fazla isteyen biri de ortağımızdı. İke, bir an önce Caldwell'den kurtulmak istiyordu değil mi?

Bridewell'in baştaki güveninden iz kalmamıştı. Titrek bir sesle :

— Dışarı çıkın! diye haykırdı. Defolun diyorum size! Bu kadar çamurun üzerime sıçratılmasına daha fazla dayanamam.

— Peki Mr. Bridewell.

— Az sonra Saint Louis'ye, kızımı görmeye gideceğim. Üç aydan önce de döneceğimi sanmıyorum. Ne olursa olsun. Artık beni ilgilendirmez. Onların başına gelecekleri de zerre kadar önemsemiyeceğim.

Yaşlı adam iyiden iyiye titremeye başlamıştı. Terrell onun çok sarsıldığını anlıyordu. Kapıya doğru yürüdü ve :

— İyi geceler Mr. Bridewell, diye bağırdı.

Bridewell'in evinden çıktıktan sonra Terrell doğru Connie Blacker'in çalıştığı, İke Cellars'a ait olan gece kulübüne yöneldi. Bu lüks yer şehrin tam merkezindeydi. İçeri girdiğinde, onu şef garson Miguel karşıladı. Hemen bir çocukla da Connie'ye haber yolladı.

Masalara yerleşmiş bulunan bir kaç zengin, genç bir kadının çaldığı piyanoyu dinleyerek, şehrin en iyi yemeğini yiyorlardı. Az sonra geri dönen genç çocuk, Miss Blacker'in kendisini odasında beklediğini söyledi. Terrell Miguel'i selâmladı ve koridora yöneldi. Connie soyunma odasının kapısında kendisini bekliyordu. Terrell'in ilk dikkatini çeken gözlerinin donuk ifadesi oldu.

— Geldiğinize çok sevindim, dedi genç kız.

— Ne o? Bu kadar acele miydi söyleyecekleriniz?

— İçeri girin ne olur. Odam pek karışık ama oturacak bir koltukla boş bir sigara tablası bulursunuz herhalde.

— Bundan çok daha azıyla yetinen yok değil yani.

Terrell, dikkat edince genç kızın korkudan titremekte olduğunu da farketmişti.

— İşler nasıl? diye sordu. Yürüyor mu?

— Eh işte, şöyle böyle. Tuvalet kapısında para toplayıp kolonya serpen kadınlardan biraz daha iyi durumdayım. Orkestra refakatinde sonlara doğru kısa bir şarkı söylüyorum, hepsi bu. Ne olur, otursanıza Mr. Terrell.

— Merak etmeyin canım, adınızı duyurabilirsiniz. Herkes bu işte yavaş yavaş yükselmiştir.

Connie bu haliyle, gerçekten de kısa zamanda yükseleceğe benziyordu. Saçlarını bir kurdeleyle toplamıştı. Pürüzsüz teni, boyasız olduğu zamanlar çok daha iyi göze çarpıyordu. Giydiği elbise de vücudunun nefis hatlarını ortaya koymaktaydı. Siyah-beyaz bir bikini giymiş, bacaklarına da ince çoraplar geçirmişti. Doğrusu bu haliyle pek çok erkeğin başını kolayca döndürebilirdi. Ama Terrell, nedense onun bu haliyle İke Cellars'ın gece kulübüne yakışmadığını seziyordu. Connie Blacker- in yeri, hiç kuşkusuz, küçük çocuklarla dolu ve kızarmış et kokan bir evin içiydi. Ama bu düşüncelerinde yanılmış olabilirdi tabii.

— Beni niçin görmek istediniz?

Genç kadın, kapıya doğru kaçamak bir göz attı.

— Size faydası dokunacak şeyler söylersem kazancım ne olur?

— Fazla bir şey değil, iç rahatlığı, utanç duygusunun yok olması, filân falan. Bu da iyi bir kazanç sayılmaz mı?

Connie, gözlerini Terrell'den ayırmadan bir koltuğa oturdu.

— Hepsi bu kadar mı?

— Herhalde daha temiz, daha elle tutulur bir şey istiyorsunuz. Bir tomar dolar örneğin.

Bacaklarını birleştiren ve ayağının ucuna bakan Connie :

— Evet, diye söylendi.

Zaman zaman kapıya bakıyordu. Elleriyle koltuğun kenarını sıkıca tuttuğunu farketti Terrell.

— Belki anlaşılabiriz ama.

— Ne kadar verebilirsiniz?

— Connie, ben çok zengin bir gazetede çalışıyorum. Ama ne olduğunu bilmediğimiz şeylere de para veremeyiz tabii. Bana vereceğiniz bilgilerin neyle ilgili olduğunu anlamalıyım hiç olmazsa.

Birden öne doğru eğilen Connie :

— Çabuk gidin buradan, diye fısıldadı. Çabuk olun diyorum.

Terrell hemen ayağa kalktı ama geç kalmıştı. Gözleri kötü kötü parıldayan Frankie Chance, tam o sıra içeri girmişti. Arkasından da Ike Cellars'ın muhafızlarından olduğunu bildiği Briggs adlı iri yarı herif geliyordu.

— Onu rahat bırakmanı söylemişim, diye fısıldadı Chance.

— Benden bir şikâyeti yok ki.

— Olsun. Yüreği pek yufkadır. Sana bir kötülük gelmesini istemiyeceğinden eminim. Ama senin ne istediğini çok iyi biliyorum.

— Saçmalama Frankie.

— Bak, beni iyi dinle, Ike'nin çok kızdığı ik-i türlü erkek vardır : Sarhoşlar ve kızları rahatsız edenler.

— Yok canım. Ike Cellars şimdi de masum bakirelerin ve küçük kızların koruyuculuğunu yapmaya başladı demek? Buna inanacak kadar saf değilim.

Briggs, elini Terrell'in koluna koymuştu.

— Seni arabana kadar götürürelim üstad, diye söylendi.

— Zahmet etme çam yarması.

Kendini kurtarmak için direndi ama, Briggs koluna iyice yapışmıştı Connie'ye baktı. Genç kız arkasın? dönmüş ve aynanın önüne oturmuştu.

— iyi bir tuzak, diye söylendi.

Terrell'i zorla kapıya kadar sürükleyen Briggs, Frankie'ye sordu :

— Arka kapıdan mı?

Terrell'in boştaki kalan koluna yapışan Frankie :

— Tabii, diye söylendi. Hiç sarhoş bir herif müşterilerin arasından çıkarılır mı dostum?

Terrell'i mutfaktan geçirerek gece kulübünün arkasındaki oto parka götördüler. Ortalık kapkaranlıktı. Bir tek kişi görünmüyordu. Park memuru sigarasını atarak ortaya çıktı. Kendisinden bekleneni çok iyi bildiği belli oluyordu. Briggs, Terrell'i bir tuğla duvara dayadı. Park memuru ile Frankie de kollarına sıkıca yapıştılar.

— Sam, başımıza belâ oluyorsun, dedi Frankie.

— Sana ne?

— Peki, sen bilirsin. Zavallı salak.

Briggs, işe koyulmaya hazırlanan bir adam gibi ellerini oğuşturdu. Bir viski şişesi çıkardı cebinden. Açtıktan sonra da içindekini Terrell'in başına ve elbisesine döktü. Bir yandan da :

— Canım viskiyi ziyan ediyoruz ulan, diye söyleniyordu.

Birden bütün gücüyle Terrell'in karnını yumrukladı. Terrell öne doğru kıvrılırken Frankie ve park bekçisi kollarına sıkıca yapışiverdiler. Karnından başlayıp boğazına kadar yükselen bir acı bütün içini kaplamıştı. Briggs büyük bir ustalıkla, onu, on beş kere daha yumrukladı. Sonra durdu ve elindeki şişeden bir kaç yudum viski içti.

Terrell artık acıya dayanamıyordu. İnledi. Sesini duyan Briggs suratını tokatlamaya başladı. Terrell'in sesi kesilene kadar bu işe devam etti.

— Hesabı tamam patron.

— Peki Briggs, evine götürün onu. Ortalıkta görülmesi doğru değil.

ONBEŞ

Terrell divana uzanmış, dayanılması imkânsız bir şekilde göğsünü kaplamış olan acıyı arttırmamak için büyük bir dikkatle soluk alıyordu. Tavanı seyrediyor, ama kendinde ne soyunacak ne de bir şeyler içecek gücü bulabiliyordu.

Komşu apartmanın saati on biri, sonra on ikiyi ve biri çaldı; saat biri bulduğunda güçlükle yerinden doğrulan Terrell sendeleyerek banyoya yollandı. Susuzluktan ağzı kurumuştı. Bu kupkuru ağız ve boğazla soluk almak onun için daha büyük bir işkence oluyordu.

İlk bardağı güçlükle içti. Ama bundan sonra da kendini rahat hissetti. Bir bardak daha içti ve bütün vücudunu kaplayan titremelere güçlükle hâkim oldu. Yüzünde büyük bir yara yoktu. Ama rengi sapsarıydı. Patlayan dudaklarından ve ağzından akan kan kurumuştı. Hiç bir yerinin kırılmadığını biliyordu ama vücudunu kaplayan ağırlar dayanılır gibi değildi. İyice yıkandı ve mutfığa yöneldi. Bir parça kahve buldu ve yarım bardak kadar doldurdu. Üstüne de biraz viski ekledi. Bir sigara yaktı ve elinde viskiyle divanın üzerine yerleşti. Farkına bile varmadan uykuya daldı. Titreyerek uyandığında saat iki buçuk olmuştu. Bir saat kadar uyumuştı, onu birdenbire uyandıran şey neydi acaba?

Kapıdan gelen sesi duydu. Kedi tırmalaması gibi

bir şeydi bu. Güçlükle doğruldu ve ağrılarını dindirmek istercesine elini kaburgalarına bastırdı. Evde bir tek silâh yoktu. Üstelik kolunu da büyük güçlükle oynatabiliyordu.  ke Cellars'ın gorillerini karşılayacak halde değildi. Ama neden evine kadar gelmişlerdi? Herhalde bir kere daha dövmek istiyorlardı kendisini. Kulağını kapıya dayadı.

— Kim o?

— Benim... Connie...

— Ne istiyorsunuz?

— Sizi görmek istiyorum. Ne olursunuz.

— Bu ses bana acı şeyler hatırlattı. Hayır, hayır, sizinle g r şemem.

— Ne olur, dinleyin beni.

Terrell bir an durakladı.

— Yanınızda kimse var mı?

— Hayır, yemin ederim kimse yok.

Zinciri çekti ve kapıyı açtı. Genç kız tek başınaydı alaca karanlıkta bile renginin u ukluğu farkediliyordu.

— Ne istiyorsunuz?

— Bir şeye ihtiyacınız var mı? Sizin için ne yapabilirim?

Sağolun. Çok çok iyiyim. Bir şeye ihtiyacım olduğunu da nereden çıkardınız canım?

—  ok kuşkuluyum. Beş dakika için girebilir miyim? Ne olur, sizinle konuşmak istiyorum.

 n nden geçti ve içeri doğru yürüdü. Terrell onun ardından kapıya zincir vurarak geri döndü. Sendeleyerek divana yöneldi ve kendini bıraktı. Connie yanına yaklaşmış, bir elini de koluna koymuştu.

— Yaralı mısınız? Canınız çok mu acıyor? Size yardım edeyim, ne olursunuz.

— Yaptığınız yardım yeter de artar bile. Bu yar

dımı biraz daha devam ettirecek olursanız, kafamın yerine bir yenisini koymak gerekecek.

— Ne kadar üzgünüm, bir bilseniz. Beni telefon etmeye zorladılar.

Terrell'in yüzünü görünce Connie bir çığlık attı.

— Ne yapmışlar size böyle? Ne olur uzanın divanın üzerine.

Kolundan tutarak Terrell'i geriye doğru itti. Terrell mücadele etmek istiyor, ama bu kadına karşı koyacak gücü bile bulamıyordu kendinde. Birden başı dönmeye başladı. Az sonra, başının altında bir yastık, sırtüstü yatıyordu.

— Beni telefon etmeye zorladılar, diye söylendi Connie. İnanmıyorsunuz ama yaptılar bunu işte.

— Tabii canım. Esir kamplarını da böyle inşa etmişlerdi. insanları zorlayarak.

— Sadece sizinle konuşmak istediklerini söylüyorlardı. Frankie, kendisiyle görüşmeye bir türlü razı olmadığınıızı tekrarlıyordu hep. Ona inanmamalıydım. Hem canınızı yakacaklarını bilseydim telefon etmezdim.

Terrell, gözkapaklarının ağırlaştığını hissetti. Gerçekle düşü iyice birbirine karıştırmaya başlamıştı artık. Sarnac, Caldwell ve Coglan'ın yüzleri gözlerinin önünde uçuşuyordu. Zaman zaman Duggan, ike Cellars, Mike Karsh ve Bridewell de görünüp kayboluyorlardı.

— Biraz kahve ister misiniz ? diye sordu Connie.

— Hayır, hiç bir şeye ihtiyacım yok. Ama yine de siz nasıl isterseniz öyle olsun. Bir kahve içeyim.

Mutfakta aradıklarını bulamayacağını biliyor, ona yardım etmek istiyordu. Ama yerinden kalkmadı ve uyuyakaldı. Kendisini hafifçe sarsarak uyandıran Connie oldu.

— işte kahveniz Sam.

Yarım saat kadar uyumuş ve bu uyku ona çok iyi

gelmişti. Kahve ve sigara kokusu bütün apartmanın içini kaplamış, Connie de divanın bir köşesine ilişmişti.

— Biraz daha iyi misiniz?

— Galiba.

— Yatağınıza yatsanız daha iyi olur. Ben pijamanızı ve yatağınızı hazırladım.

— Çok teşekkür ederim. Zahmet oluyor.

— İştahınız yok mu? isterseniz size bir omlet pişirebilirim.

— Sağ olun. İstedğim tek şey bir bardak viski.

— Ben hazırlarım. Su ve buz da ister misiniz?

— Evet, pek az su koyun.

Connie mutfığa girerken Terrell de güçlkle doğruldu ve yatak odasına yöneldi. Yatağı hazırды. Pijaması yastığın, sabahlığı da koltuğun üzerine yerleştirilmişti. Ceketini çıkarıp yere attı. Ama gömleğini çıkarmaya çalışırken ağrıları iyice arttı. Kollarını güçlkle kaldırıyor, şişen parmaklarıyla gömleğinin düğmelerini çözemiyordu. Connie içeri girdiğinde onu ayakta, kendi kendine küfrederken buldu.

— Bana yardım edin de şu gömleği çıkarayım.

— Olur.

Genç kızın kendisine yardım etmeye çok hevesli görünmesi Terrell'i birden kızdırmıştı. Onu bir an, herkesin yardımına koşan genç bir izciye benzetti. Connie getirdiği bardağı kenardaki küçük masanın üzerine yerleştirdi, sonra da Terrell'in kravatını çözdü. Gömleğin düğmeleri de çözülünce genç gazetecinin zedelenmiş kurgaları meydana çıktı..

— Sizi öldürebilirlerdi, diye mırıldandı genç kız.

— Görüyorsunuz ya, biz gazeteciler iyi bir röportaj yakalamak için nelere katlanıyoruz.

— Artık yatın ve susun. Bir doktor çağırmamı ister misiniz?

— Hayır, gereği yok.

Bir kaç dakika sonra, Terrell, kendini serin çarşafların arasına bırakmıştı. Connie kapıyı vurdu ve içeri girdi. Kolunda mantosu vardı.

— Ben şimdi gidiyorum. Başka bir şeye ihtiyacınız yok değil mi?

— Hayır, çok teşekkür ederim.

Yavaşça yanına yaklaşan Connie, dikkatle Terrell- in yüzüne baktı.

— Biraz daha kahve yaptım. İsteddiğiniz zaman kalkıp ısıtabilirsiniz.

Bir an birbirlerini süzdüler. Genç kızın yüzü, sarı saçlarının altında daha da beyaz görünüyordu.

— Yarın daha iyi olursunuz herhalde.

— Sanırım.

— Artık gideyim bari.

— Güle güle Connie. Çok teşekkürler.

Ama genç kız hâlâ onu süzüyor ve gitmek için hiç bir hareket yapmıyordu. Sonunda yatağın ayak ucuna oturdu ve başını önüne eğdi.

— Biraz konuşmak istiyordum da, diye söylendi. Sanıyorum ki... Kalmamı istemiyor musunuz?

— Nasıl, böyle mi?

— Evet.

Connie'nin sesinde hiçbir heyecan belirtisi sezilmiyordu. Ama yanakları kıpkırmızı olmuştu. Terrell dirseğinin üzerinde doğrularak bardağını aldı.

— Niçin benimle kalmak istiyorsunuz? Zavallı kurbanı acıdığınızdan değil mi?

— Bilmiyorum, bunu hiç düşünmedim.

Connie başını kaldırmış, yine Terrell'e bakıyordu. Gözlerinden akan yaşlar yanaklarından aşağı süzülürken bunları silmeye bile çalışmadı.

— Bana beş paralık değerim olmadığını ve hiç bir

şeye yaramadığımı öğrettiniz. Bu yüzden sizin için bir şeyler yapmak istedim. Tabii yapabileceğim şeyler... Belki size çok aptalca gelecek ama... Zaten pişmanım şimdi.

— Çok ince bir düşünceydi bu Connie.

Genç gazeteci, içinde sevgiye benzer bir duygunun kabardığını ve genç kıza sandığından çok daha yakın olduğunu şimdi anlıyordu.

— Bir sigara veya bir bardak viski ister misin Connie?

— Hayır Sam, sağol. Artık gitmem gerek.

Genç kızın yüzündeki hüznü ifade Terrell'i etkilemişti. Bardağını masanın üzerine bırakarak elini avuçlarına aldı. Yanağını, boynunu okşadı. Gözyaşlarının ardından kendisine gülümsemeye başladığını görünce de keyfi yerine geldi. Artık mutluydu.

— Deneyebiliriz Connie, diye mırıldandı...

Çok sonra telefonun sesiyle uyandı. Dirseğinin üzerinde doğrularak gece lâmbasını yaktı. Gün yeni yeni ağardığı için ortalık pek seçilmiyordu. Telefonu açtı.

— Mr. Terrell?

— Evet.

— Bir saniye. Beach City'y i veriyorum.

Terrell doğruldu ve yatağının içinde oturdu., Küçük masanın üzerinden bir sigara aldı ve yaktı. Connie yarr uyanık, gülerek onu seyrediyordu.

— Kusura bakma, dedi Terrell.

— Bilsen, öyle güzel bir düşünüyordum ki.

— Gözlerini kapa ve aynı düşün yeniden görmeye çalış.

Daha çok erken.

Sarı saçların çevrelediği yüzünü yastığa gömen Connie'nin yanağını, elinin tersiyle okşadı.

— Çok güzelsin...

Tam o sıra telefondan gürültüler gelmeye başla

mişti. Birden tanıdık bir ses kulağında bağırmaya başladı .

— Sam hey, Sam Terrell ben Beach City polisinden Tim Moran. Bu saatte uyandırdığım için kusura bakma.

— Önemi yok canım. Ne var?

— Burada ölen polis memuru var ya? Hani şu Cogían; işte onun ölümünün intihar sonucu olmadığını tesbit ettik. Telefonda daha fazla konuşmamıza imkân yok. Buraya gelersen her şeyi anlatırım.

— Şimdi ortalık tenhadır. Hemen çıkarsam iki saat sonra orada olurum.

— Güzel. Te'efon etmemin sebebi var. Sizin şehrin polisi, ölümün intihar sonucu meydana geldiğinde diretiyor da.

— Kiminle konuştunuz?

—Stanko diye biriyle, Coglan'ın üstlerindenmiş.

— Peki Tim. İki saat sonra görüşürüz. Teşekkürler.

— Terrell ahizeyi yerine koydu.

— Traş olup giyinmem gerek. Sen uyumaya çalış.

— Ne o? Gidiyor musun?

— Evet. Çok önemli bir iş çıktı.

Kısa sürede duş yapmış, traş olmuş ve giyinmişti. Banyodan çıkarken kahve kokusu burnuna geldi. Mutfaktan da, topuklu pabuçların tıkırtıları duyuluyordu. Gülmekten kendini alamadı. Geçirdiği zorlu gece onu iyice sersemletmişti. Kendini çok mutlu hissediyor, aynı zamanda da dünyanın en enayi adamının Sam Terrell olduğunu tekrarlayıp duruyordu.

Connie genç adamın sabahlığını giymiş, saçlarını da kravatlarından biriyle tutturmuştu. Terrell, iyice aptal- laştığını farketti. Onu öpmek istiyor, ama bu hareketin yersiz kaçabileceğini düşünüyordu.

Çekinerek masaya oturdu.

— Ne güzel kahve, diye söylendi.

— Dinle beni Sam. Sana yardım etmek istiyorum. O gece Eden'in evinde olanları anlatacağım.

— Korkmuyor musun?

— Hayır.

— Öyleyse sen de bizim haçlı seferine katıldın.

— Sadece senin yanında olmak istiyorum, o kadar. Hem, genellikle kişisel nedenler insanları bu türden haçlı seferlerine katılmaya zorlar.

Bir an sustu ve dikkatle Terrell'i süzdü.

— Bu gece evime geldiğini biliyorlar mı acaba?

— Sanmam. Niçin sordun?

— Dinle beni Connie. Madem bana yardım etmek istiyorsun, bu apartmandan dışarı çıkmayacağına da söz ver. Ben geri dönene kadar kilitli tutacağın bu kapıyı kimseye açmıyacaksın. A.lide ;>ra«1 de gelse açmak yok, anladın mı?

— Peki Sam. Kimseye açmıyacağıma ve dışarı çıkmıyacağıma söz veriyorum.

Genç kızın gülüşü Terrell'i keyiflendiriyordu. Gece, aralarında geçenlerden sonra bağları çok daha güçlenmişti.

— O gece Eden'in dairesine gelen İke Cellars'dı. Kendisi için bir şeyler yapmasını istiyordu.

— Neydi yapmasını istediği şey?

— Caldwell'in suçlandırılmasına yardım etmek.

— Emin misin?

— Evet? Ben içeriki odadaydım ve bütün konuşuklarını kapı ardından duydum.

Terrell, genç kadının elini avuçlarının içine aldı.

— Her şeyi anlat bana Connie. Hiç bir şey unutmamaya da çok dikkat et.

Terrell, Beach City mahkemesi önünde polis ve gazetecilere ayrılan park yerine arabasını bıraktığında

saat 9 olmuştu. Soğuk rüzgârın bıçak gibi kestiği güneşli bir gündü. Terrell mermer merdivenleri çıkarak içeri girdi. Connie'nin söylediklerini çoktan yazıp Mike Karsh'- a bırakmıştı. Makineler tam o sıra çalışmaya başlayacaktı herhalde. Tim Moran'dan öğrenecekleriyle de her şey tamam olacaktı nasılsa. Caldwell'in niçin oyuna getirildiği, trafik komitesi rezaleti gibi ana meseleleri bütün ayrıntılarıyla öğrenmişti. Bütün bunların arasında bağlantı kuracak olan da Connie'nin tanıklığıydı.

Terrell, Tim Moran'ın bürosuna çıktı. Boş kahve fincanlarının kapladığı bir masanın gerisindeydi Moran. Önündeki tablada sigara izmaritleriyle doluydu. Komiserin gömleğinin kolları dirseklerine kadar sıvanmış, kravatı gevşetilmişti. Yüzünün ifadesinden ne kadar yorgun olduğu anlaşılıyordu. Ama iz üstünde yürüyen avcı gibi gözleri parlıyordu. Terrell'i görünce gerindi, sonra da arkasına yaslandı.

— Amma da çabuk geldin be Sam. Otur bakalım. Bütün bildiklerimi sana söyleyeceğim. Sonra da sen bana olanı biteni anlatırsın. Tamam mı?

— Tabii Tim.

Moran, masanın üzerinde duran bir fotoğrafı Terrell'e uzattı.

— İşte dostum. Paddy Coglan'ı öldüren adam bu. Tanıyor musun?

Terrell resimdeki kötü yüzlü, alnı yaralı ve deli gözlü adama dikkatle baktı. Yavaşça başını sallayarak :

— Hayır, dedi. Nerede buldun resmi?

— Sam, yalan söylüyorsun. Senin bu adam hakkında bazı şeyler bildiğini yüzünden anladım.

— Doğru Tim. Coglan'ın Caldwell'in evinden koşarak çıkarken gördüğü adamdır belki de bu. Şimdi hikâyeni bekliyorum. Bu fotoğrafı nereden buldun?

— Bildiğin gibi, biz de Coglan'ın intihar sonucu öl

düğünü sanmıştık. Ama cesedin bulunmasından iki gün sonra biri telefon etti. Telefon eden, Cогlan'ın öldürüldüğü gün onunla aynı otelin aynı katında ve yanındaki odada kalan adamdı. Bir silâh sesi duyduğunu, kapıyı açıp dışarı bakarken iri yarı bir adamın Cогlan'ın kapısını kapayarak yürüyüp gittiğini söyledi. Adamı arkadan gördüğü halde iyice tarif etti.

— Peki, telefon etmek için neden iki gün beklemiş?

— Odada bir kızla kalıyormuş. Anlarsın ya, herif aile babası. Mahallenin en namuslu adamı olarak tanınıyor. Önceleri adının çıkacağını düşünerek korkmuş. Ama vicdanı rahat etmeyince beni aramış. Onun verdiği bilgilere dayanarak otelde soruşturma yaptım. Kâtiple ve diğer çalışanlarla konuştum. Adamı, otelin içinde gezerken görmüşler. Hatta asansörcülerden biri, onu Cогlan'ın odasının üstündeki kata çıkardığını hatırlıyor. Otelin önünde bir sürü şipşakçının dolaştığım gör- müşsündür. Onları da sorguya çektim ve bu resmi içlerinden birinin çektiğini öğrendim. Hemen aldım tabii. Vaşington'a da bir kopyasını yolladık. Kim olduğunu öğrendik. Adı Nick Rammerski. Acaba Paddy Cогlan'ı öldürmek üzere onu tutan herif kim? Merak ediyorum doğrusu.

— Her şeyi biliyorum Tim. Buraya gelirken de Rammerski'nin adı dışında yaptığından haberim vardı. Mesele şu...

20 dakika sonra Tim Moran, Terrell'i kapıya kadar götürdü.

— Rammerski, Eden Myles ve Cогlan'ı öldürdüğü için elektrik sandalyesine oturacak. Senin hikâyen ortalıkta bomba gibi patlayınca ne onun ne de efendilerinin elimizden kurtulmalarına imkân kalmaz.

Terrell şehre dönerken ortalık iyice kalabahklaş-

mış, trafiğin yoğunluğu da artmıştı. Saat 2.30'a geliyordu. Arabasını evinin önüne çekti. Sıkı çalışmak şartıyla 4.30 baskısına yazıyı yetiştirmesi mümkündü. Kapıyı açarken :

— Ho! Ho! diye bağırdı.

Hiç bir cevap alamamak onu iyice şaşırtmıştı. Bir an eşikte durdu. Biraz bekledi, sonra apartmanı dolaştı. İçerisi bomboştu. Kahvaltıdan kalan kirli tabaklar olduğu gibi duruyordu. Connie'nin sırtına geçirdiği sabahlık da, gelişi güzel yatağın üzerine atılmıştı. Perdeler açıktı, yataklar yapılmamıştı. Genç kadının kokusu odaya sinmişti. Ama kendisinden iz yoktu.

Bir an düşünen Terrell bunun şaşılacak bir şey olmadığını kendi kendini inandırmak istedi. Ama, her zamanki gibi kötümserliği üstün geliyordu.

Connie'nin içtenlikle davrandığına yemin edebilirdi. Hiç bir dayanağı yoktu bu düşüncesinin, ama inanmıştı işte.

Birden, telefonun yanında duran kâğıt parçası dikkatini çekti. Açıp okuduğunda üzüntüsü daha da artmıştı. Connie kurşun kalemle şunları yazıyordu :

... Fikir değiştirmekte biraz acele ettim galiba. Kalleşliğimi affet. Hiç olmazsa bana bağışla bunu.

Terrell, zorlu bir yumruk yemiş boksör gibi başını iki yana salladı. Connie'nin tanıklığı olmayınca her şey suya düşüveriyordu. Ortada Rammerski vardı ama onun da Caldwell'e hiç yardımı dokunamazdı.

Oturdu ve gazeteye telefon etti. Mike Karsh'ı bulamadı. Sekreteri maça gittiğini söyledi. Terrell unutmuştu. O gün, Dartmouth'un bir kupa maçı vardı ki Karsh'ın bazı dostlarıyla bu maçı görmesi gerekiyordu. Terrell, bir an öfkesini yenmeye çalıştı. Caldwell haksız yere hapiste yatarken bir sürü gencin sahada mücadele-

le etmesini ve binlerce kişinin de onları desteklemesini pek akıllı almıyordu.

Ayağa kalktı ve kaşlarını çattı. Ortada normal olmayan bir şey vardı. Tabaklar yıkanmadan duruyordu. Yatak yapılmamıştı... Evet ortalık dağınıktı. Nasıl da farkına varamamıştı bunun. Connie içerisini düzenlemeden çıkıp gitmezdi. Kâğıt parçasını bir kere daha okudu. Birden içi titredi. Fikrini değiştirip kaçmış olmasını şiddetle arzu etmeye başladı, telefonu açtı ve oteli aradı.

— Miss Blacker'i rica ediyorum.

— Buradan ayrıldı efendim.

— Ne zaman?

— Ne zaman mı?.. Durun bakayım. Bu sabah saat ona doğru galiba.

— Bir adres bıraktı mı acaba?

— Bir dakika efendim... Hayır, bırakmamış.

— Yalnız mıydı?

— Telefonu bu kadar meşgul etmeye hakkım yok. Ben... Sesini yükselten Terrell :

— Yanında kimse var mıydı? diye bağırdı.

— Evet efendim, iki bey kendisine refakat ediyorlardı.

— Frankie Chance aralarında mıydı yoksa?

— Affedersiniz ama bekleyenler var. Buraya uğrarsanız...

Terrell telefonu kapadı, şapkasını başına geçirerek sokağa fırladı. Otele geldiğinde, konuştuğu adamı hemen buldu. Kısa boylu, şişmanca biriydi bu. Connie'ye refakat edenleri tarif ettirdi. Biri esmer, iri yarıydı. Diğer ise sarışın, ince vücutlu ve iyi giyinmişti. Birincisinin

Briggs, diğerininse Frankie Chance olduğuna şüphe yoktu.

— Daha ayrıntılı anlatın lütfen. Genç kadın ikisinin ortasında mı yürüyordu?

— Evet. Şişmanla birlikte geldiler. Miss Blacker anahtarı istedi ve bizden ayrılacağını bildirdi.

— Yukarı birlikte mi çıktılar?

— Evet. Aceleyle bavullarını hazırlamış olacaklar ki, on onbeş dakika sonra geri döndüler.

— Konuştuklarından, nereye gittiklerini anlayamadınız mı acaba?

— Müşteriler gelir ve giderler. Oteller böyledir işte. Ne yapıyor, ne konuşuyorlar diye meraka düşmeyiz biz.

— Miss Blacker'de endişeli bir hal sezdimiz mi?

— Buna bir cevap vermeme imkân yok. Çünkü, dikkat ettim dersem yalan olur.

— Peki. Çok teşekkürler.

Terrell dışarı çıktı ve kalabalığa karıştı. Ne yapması gerektiğini düşünüyordu. Bir an hareketsiz, gelip geçenlerin çarpmalarına aldırmadan durdu. İki şüphe içini kemiriyordu.

Connie ya kendi isteğiyle gitmişti, ya da İke Cellars'ın adamları tarafından kaçırılmıştı. Eve döndüğünde tekrar Karsh'a telefon etti. Kendisine cevap veren hizmetçi, daha maçtan denmediklerini söyledi.

Sigaraları birbiri ardından yakarak apartmanda dört dönmeye başladı. Her gördüğü şey ona Connie'yi hatırlatıyordu. Sırtına geçirdiği sabahlık, çay fincanının kenarındaki boya izi, saçlarına tutturduğu kravat, hepsi, hepsi ortada duruyordu. Sessizlikten sıkıldı ve radyoyu açtı. Müzik sesiyle de rahat edememişti. Bardağa biraz viski doldurdu. Yeniden odanın içinde dolaşmaya baş

lamıştı ki, şimdiye kadar düşünmediği bir şey aklına geldi, işin başından beri, el attığı her şey kuruyordu. Bir türlü beklediğini bulamıyor, her keresinde de sonuca varmak üzereyken yaya kalıyordu. Cogían, Connie... işi bitirmesine az kala biri önüne geçiyordu işte.

Karanlıkta kalan belirsiz bölgelerle çarpıştığına şüphe yoktu.

Paltosunu aldı ve dışarı çıktı.

ONYEDİ

Mike Karsh'ın evine geldiğinde epey geç olmuştu. Karanlık yavaş yavaş ortalığı kaplıyordu. Maçtakiler otele dönmüşler, Mike Karsh'ın odasında sürpriz parti çoktan başlamıştı.

Şapkasını ve paltosunu alan hizmetçiye :

— Mr. Karsh nerede? diye sordu.

— Odasında, telefonla şehirlerarası görüşme yapıyor. Yiyecek veya içecek bir şey getirmemi ister miydiniz Mr. Terrell.

— Hayır, teşekkür ederim. Ben kendim bulurum.

Pikaptan Frank Sinatra'nın sesi yükseliyordu. Çevresini kızılı erkekli bir genç gurubu doldurmuştu. Tvid etek, keşmir blüzlü kızlar ve spor ceketli, flânel pan- tolonlu erkeklerden bazıları dans ediyordu. Aralarında Mike Karsh'ın oğlu Philip Karsh da vardı. Gözleri neşeyle parlıyor, yüzlerinden sağlık akıyordu. Terrell bu tasasız ve mutlu gençleri görünce kendi hayatını hatırladı. Gençlik yıllarını düşündü.

Odanın bir köşesinde, Karsh'ın metresi bir kaç yakın dostuyla barın çevresindeki taburelere tünemişti. Terrell de onlara doğru ilerledi.

Saat altıyı geçiyordu. Connie sabahın onundan beri ortalıkta görünmemişti. Bu sekiz saat içinde başına

pek çok şey gelmiş olabilirdi. Tam o sırada Karsli odadan çıktı. Durmadan başını sallayıp duruyordu. Terrell onun iyice sarhoş olduğunu ve çevresinde sahte bir neşe yaratmak istediğini farketmişti.

— Bir şeyler içelim! diye bağırdı. Sonra birlikte şarkı söyleriz. Durun bakayım, neydi o şarkının adı? Babi- lin... bilmem nesi. Lâtinceydi galiba. Hadi çocuklar, bulun bir şeyler be..

Terrell onun yanına yaklaştı ve kolundan tuttu.

— Mike, bir saniye...

— Hey Sam, sen miydin? Ne var ne yok? Bak, şu gördüğün benim oğlum. Babasını sevmez ha. Hatta benden utanır be! Yine de iyi çocuktur.

— Mike, bir saniye beni dinler misiniz? O genç kız var ya, hani şu tanıklık edecek olan Connie Blacker. Kaçırıldı. İke Cellars'ın adamları zorla götürmüşler.

Karsh'ın oğlu, ağır ağır yanlarına geldi. Çok yakışıklı, fakat rahat yaşamaya alışmış, çevresine boş veren bir gençti.

— Baba, bizim artık kaçmamız gerekiyor. Maçta sana söyleyemedim ama bu akşam Skyport'da olmalıyız.

— Yooo, bak bu olmaz. Dur biraz, diye söylendi Karsh. Ama sesinde bir üzüntü, bir bezginlik seziliyordu. Hepiniz gece şehirde kalıyorsunuz. Otelde odalarınızı bile ayırttım. Yarın birlikte şampanyalı bir kahvaltı eder, sonra benim arabama dolar ve Skyport'a gideriz. Olmaz mı?

— Kusura bakma ama gitmemiz gerek baba. Zaten geç kaldık.

Çevresini iplemeyen görünüşünün altında Philip Karsh'ın da her genç gibi arkadaşlarının yanında babasıyla münakaşa etmekten çekindiğini anlamıştı Terrell. Philip gülerek elini babasının koluna koydu.

— Bir daha sefere istediğin gibi yaparız babacığım. Bu güzel gün için de teşekkürler.

— Bir şey değil oğlum. Gittiğinize üzüldüyorum ama, birlikte gelmekle beni sevindirdiniz. Gitmeden önce bir şeyler yiyin.

Karsh Terrell'e döndüğünde yüzü değişti. O eğlence meraklısı adam gitmiş de yerine, soğuk ifadeli biri gelmişti sanki.

— Ya, demek genç kız kayboldu. Ne zaman oldu bu Sam?

— Sabah on sularında Mike.

— Peki, üzerinde durduğumuz meselede rolü nedir?

— Her şey onun varlığına bağlı. O olmadan da ben işe başlayabilirim. Ancak, tanık bulamam.

— Cellars'ın kaçırdığından emin misin? Onun hesabına çalıştığını söylüyordun. Belki de Cellars'dan vazgeçememiştir.

— Hayır Mike, bana karşı içtenlikle davrandığından eminim.

— Bütün mesele, ona ne kadar güvenilebileceğini anlamakta. Bir kaç satır karalayıp çekti gitti demek? Cellars'ı suçlayan hiç bir delil yok elde değil mi Sam?

Terrell'in kaşları çatılmıştı.

— Mektup bıraktığını da nereden biliyorsunuz? diye söylendi.

— Canım, bunu kestirmekten kolay ne olabilir? Bütün kadınlar aynı şeyi yaparlar. Şimdi beni dinle. Bir telefon edeyim. Sen beni içerdeki odada bekle. Sonra her şeyi beraberce toparlgr ve gece baskısına hazır ederiz, olur biter.

— Peki, ben hazırım.

— Mükemmel.

Karsh Terrell'e göz kırptı ve pikabın yanındaki te-

iefona yaklaştı. Müzik sesleri ve kahkahalar ortalığı kaplamıştı. Onun telefonu açtığını gören bir genç kız pikabı kapamaya kalktı.

— Gereği yok canım, diye söylendi Karsh. Gürültü beni rahatsız etmez. Hem bir yanlış yaparsam özür dilemek için de bahane olur.

O konuşmaya başlayınca Terrell döndü ve Karsh'ın odasına girdi. Kapıyı kapadı, duvara dayandı. Kalbi çatlayacak mı ş gibi çarpıyordu. Dışarıdan gelen müzik sesini bile, kulaklarının uğultusundan duyamıyordu pek. Damarları hızlı hızlı atıyor, soluğunu tuttuğunda kalbinin sesini duyuyordu. Korku, heyecan, sinir gerginliği ağzında acı bir tat bırakmıştı. Karsh'ın büyük yatağının yanında telefon vardı. Eliyle siyah araç arasında ki uzaklık onbeş santim kadardı. Ahizeyi kulağına götürürse kalbinden bir şeyler kopacağını biliyordu. Ama gazeteci olarak duygularının etkisi aîında kalmaması gerektiğini de çoktan öğrenmişti. Eli, irade dışı bir hareketle uzandı ve ahizeyi kaldırdı. Kulağına önce müzik sesi geldi. Sonra, Karsh'ın neredeyse yalvaran, incelmış sesini duydu.

... bunu örtbas edemeyiz İke. Sana söylüyorum. Buna imkân yok. Biraz makul ol.

Müzik yeniden başlamıştı. Davul sesi Terrell'in kalbinin sesiyle birlikte tempo tutuyordu.

— Yapacak tek bir şey var, anladın mı? Gazetede bundan bahsetmemek.

— Ama Terrell her şeyi biliyor.

— Yazmasına engel ol. Bu senin işin. Gerisi do bize ait.

— Dinle... Bir saniye İke...

Karsh boşluğa sesleniyordu. İke Cellars telefonu kapamıştı bile. Terrell, Karsh'ın ısıklık gibi Öten soluğunu duydu, sonra telefon kapandı. Terrell bir an hareketsiz

kaldı. Sonra terli ellerini pantolonuna sürterek kuruttu. Odanın ortasına doğru yürüdü. Beyni durmuştu sanki. Hiç bir şey düşünemiyordu. Bir an bütün vücudunun uyuştüğünü hissetti.

Kapının sesini duyunca hemen cebinden bir sigara çıkardı ve çakmağıyla yaktı. Karsh, sert adımlarla içeri dalmıştı.

— Şimdi karşı karşıyayız Sam, dedi. Her şeyi baştan sona kadar bana anlat. Sonra nasıl bir yazı hazırlayacağımızı düşünürüz.

Terrell, Karsh'ın yüzüne bakmadan, sesindeki heyecanı mümkün olduğu kadar gizlemeye çalışarak cevap verdi :

— Peki. Caldwell'in bir komploya kurban gittiğini biliyoruz. Eden Myles, İke Cellars'ın hesabına çalışan Nick Rammerski adında bir kiralık kaatil tarafından öldürüldü. Bütün işi yöneten de, İke Cellars, Ticknor ve Dan Bridewell üçlüsü. Şaşırdınız mı?

— Dan Bridewell mi? Nasıl olur yahu?

— Tabii şaşırsınız. Usta ve sinsi haydutların kimler olduğu böylece ortaya çıkmış bulunuyor. Siz de ayrıntılarıyla biliyorsunuz. Paddy Cogán, Nick Ram- merski'yi evden dışarı çıkarken görmek talihsizliğine uğramıştı.

— Bunu ispat edebilir misin? Sonra, iftira suçundan hakkımızda dâva açılabilir.

Karsh sinirli bir hareket yaptı. Terrell'in kendisini garip garip süzmesine sinirlenmişti.

— Ne oluyorsun Sam? Benim senden öğrenmek istediğim neyi yayınlayabileceğimizdir, o kadar.

— Bunu İke Cellars'a sormalısınız, diye söylendi Terrell. Hava raporundan küçük ilânlara kadar bu gazetenin yayınına o karışır, değil mi Mike?

Birden sesini yükselterek bağırdı :

— Öyle değil mi, söylesenize?

— Bu da ne demek?

Karsh gülümsememek için çaba harcadı ama ancak yüzünü buruşturabilirdi. Sapsarı olmuştu birden. Terrell devam etti :

— Bana yalan söylemeyin. Connie'nin mektup bıraktığını size söylemediğim halde çok iyi biliyordunuz. Nasıl oldu bu?

— Ama Sam...

Terrell, hiç ses çıkarmadan telefonu gösterdi. Karsh dudaklarını ısırdı, hiç cevap veremedi.

— Cellars'la konuşmanızı dinledim Mike.

— Bak Sam... Beni anlamaya çalışmalısın...

— Neyi anlamalıyım, İke Cellars'ın emrinde olduğunuzu mu? Bunu biliyorum, demin öğrendim.

Karsh, Terrell'e doğru bir adım attı. Yalvarırcasına ellerini kaldırmıştı :

— Sam, tek istediğim seni kurtarmaktır. Bana inan. Paddy Cogan'la konuşup her şeyi öğrendiğin an, morg yolculuğuna çıkmak için biletin hazırlanmıştı.

— Ben size, daha başta meselenin esas'arını anlatmıştım. Yayınlayıp onları ilk anda ezebilirdiniz. Bunu yapacağınıza beklemeyi yeğlediniz. Her şeyi tamamladıktan sonra okuyucuya sunmak gerektiğini söylüyordunuz. Oysa bu yalandı. Önce bildiklerimi yayınlamayıp Caldwell'in tek kurtuluş imkânını yok ettiniz. Sonra Paddy Cogan'ın izini buldum. Beach City'ye gittim. Her şeyi anlattı bana. Ben bir kere daha tuzağa düştüm ve size gelip bütün bildiklerimi söyledim. Bana gazeteciliği öğretmiştiniz. Size tapıyordum. 12 yıldan beri kendime örnek olarak sizi almıştım. Ve siz bundan, benim saflığımdan, size olan güvenimden faydalandınız. Sizi her zaman okuyucularını memnun etmek isteyen samimi bir gazeteci olarak tanıdım. Çok yanıldığımı yeni

anlıyorum. Ama siz benim duygularımı da dilediğiniz gibi sömürdünüz.

— Hayır Sam... Hayır... Ne olur, dinle beni biraz.

— Sonra Connie konuştu, diye devam etti Terrell. Kendisinden tanık olarak faydalanabilirdik. Ama siz yine ike Cellars'a gidip gammazlık yaptınız. Hiç günahı olmayan genç kız ortadan kayboldu. Nerede?

Terrell Karsh'ın ceketinin yakasına yapışmış patronunu sarsmaya başlamıştı.

— Nerede o? Söyler misiniz? Nereye götürdüler, ne yaptılar kendisine?

— Bilmiyorum Sam, hiç bilmiyorum.

Terrell, Karsh'ın yakasını bıraktı. Mike Karsh bir anda on yaş ihtiyarlamıştı. Geri geri giderek yatağına çöktü.

— Paraya ihtiyacım vardı, diye söylendi. Her zaman paraya ihtiyacım oldu Sam. Belki daha düzgün bir yalan uyduracağımı sanmıştın. Çünkü bu sözler her hırsızın ağzından çıkabilir. Kumar, at yarışları, karımın nafakası, metresim, bütün bunlar gece gündüz benden para çekiyordu. Beni soyup soğana çeviriyordu. Gazeteden gelen parayla Jenny'yi ve kendimi geçindirebiliyor- dum ama hepsi bu kadardı. Bir kaç yıl önce Cellars bana yardım teklifinde bulundu, ilk başta istediği o kadar karışık bir şey değildi. Güzel bir kızın reklâmı ve bazı ufak tefek şeyler. Ama bunların karşılığında aldığım paraları geri vermedikçe daha beter çamura gömüldüm. Artık iş bir para meselesi olmaktan çıkmıştı.. Çünkü, İlo'dan aldığım para yine de büyük bir şey tutmuyordu. Ama günün birinde kumarda bütün paramı yiyip sarhoş olmamdan ve her şeyi ağzımdan kaçırmamdan korkuyordu. Bu gördüğün büyük daire, başında İke Cellars ve arkadaşlarının bulunduğu bir şirketin malıdır. Şimdiye kadar benden on para almadılar. Bazan bor-

cumu ödemek istediğim olur, faturayı yollayacaklarını söylerler ama ne gelen olur, ne giden. Eski arabamı yine İke Cellars'ın acentesinde değiştiririm. Müdür, «Aman Mr. Karsh, arabanıza o kadar iyi bakmışsınız ki bu bizim fabrikanın reklâmı olur,» der ve para almaz. Her taraftan Cellars'ın, maksatlı da olsa, yardım elini uzatması beni ona bağladı Sam. En son ortaya çıkan Caldwell olayı her şeyi değiştirdi. Sen, olanı biteni bir çırpıda toparlamıştın. Cellars seni sustarmamı bekliyordu. Eğer işin ucu bana dayansaydı belki de ona hiç aldırmazdım. Ama ortada sen vardın Sam. Cellars seni öldürmek istiyordu. Ben, hikâyeyi ortadan kaldıracağımı söyleyerek vazgeçirdim onu bu fikrinden. O andan sonra, bana bütün anlattıklarını ike öğreniyor ve hiç bir şey de gazeteye girmiyordu. Bu sayede sen hayatta kaldın Sam, unutma.

— Genç kız nerede peki?

— Yemin ederim ki bilmiyorum. Senin için büyük bir önemi mi var?

— Size ne!

Terrell başını çevirdi. Patronunun yaşlanmış yüzünü görmek istemiyordu.

— Sizi neden ilgilendirsin? dedi. Ama yaşamaya hakkı olduğu kuşkusuz. Gerçeği söylemek istediği için gangsterlerin nefretini üzerine çekti zavallı. Oysa, siz onu önemsiz bir yaratık sayıyorsunuz. Tıpkı Paddy Cog- lan, Eden Myles ve benim bilmediğim diğerleri gibi. Bütün bu insancıklar bazı kodamanlar tarafından yönetilmesi gereken otomatlardan başka şey değil sizce.

— Ona bir kötülük yapmayacaklar Sam. Sağ salım kurtulacak.

— Ya Paddy Coglan, o kurtuldu mu?

— İntihar etti ama.

— Ne intiharı. Eden Myles'i öldüren herif öldürdü

onu da. Hem de siz gammazladınız zavallıyı. Cellars'a konuşmak üzere olduğunu söylediniz. Cellars da onu parmağıyla eziverdi. Ama ortağınızın, yine de her şeyi size söylemediği anlaşılıyor Mike.

Karsh .sarhoşlar gibi olduğu yerde dönmeye başlamıştı.

— Hayır... Hayır., bu doğru değil?

— Onu siz, ellerinizle öldürdünüz Mike. Aynı şeyin Connie'nin başına gelmesini istemiyorsanız nerede olduğunu söyleyin.

— Bilmiyorum... bilmiyorum...

Terrell kapıya döndü. Nereye gideceğini, ne yapacağını bilemiyordu. Ama odadan çıkmak, içinde boğulduğunu hissettiği bu çamurdan sıyrılmak, Mike Karsh'ın suçlu ifadesinden uzak durmak istiyordu.

— Bir dakika bekle Sam.

Terrell geri döndü ve patronun göz kapaklarının kıyısında parıldayan yaşları gördü. Ama duygularıyla hareket etmeyecekti artık. Üzüntü ve acıma duygularını yitirmişti birden. İçinde büyük bir öfkeden başka şey yoktu. Karsh elini uzattı ve Terrell'in kolunu tuttu.

— Sam. hemen gitme. Bekle biraz. Ben...

Terrell bir silkinişte kolunu kurtardı ve kapıyı çarparak çıktı gitti.

ONSEKİZ

Terrell, Karsh'ın otelinden çıktıktan sonra ilerdeki barlardan birine girdi ve üst üste iki duble viski içti. Ama midesine basıncı yapan buz gibi tıkanıklığı gidermesi mümkün olmuyordu. Ne yapacağını şaşırmıştı. Öğrendiklerini hâlâ aklı almıyordu.

Büyük bir rezalet çıkacağına şüphe yoktu. Bunu önlemenin de artık imkânı kalmamıştı. Rammerski, Paddy Cogan'ı öldürme suçundan tutuklanınca her şeyi itiraf edecekti. Cellars'ın kendi arkasından rahat rahat yaşamasına göz yumup elektrik sandalyesine oturmayaacağı kuşkusuzdu. Cellars'ın düşüşü de, tabii ihtiyar Bridewell ile vali Ticknor'unkini de ardından sürükleyecekti.

Ama bütün bunların Connie'ye bir faydası yoktu. Artık Caldwell'i kurtarması, hatta valiliğe seçilmesini sağlaması işten bile değildi. Ama tek suçu kendisine yardım etmek olan sarı saçlı bir genç kızı kurtarmaktan acizdi. Belki de, susmasının karşılığında genç kızı kurtarabilmesi mümkün olurdu. Ama bunun da pek büyük bir işe yaramayacağı düşünülmeliydi. Cellars'a öyle bir şey söylemeliydi ki, adam, her şeyi unutarak kendi derdine düşmeliydi.

— Bir kadeh daha, dedi barmen.

— Evet, doldur dostum.

Terrell'in kafası birden makine gibi işlemeye başladı. Kötü bir gülümseme yavaş yavaş dudaklarına yayıldı. Belki şimdi bir şeyler çevirebilirdi. Aklına gelen şeyin yıkıcı ve kötü yanı ölç alma isteğini az da olsa hafifletti. Barın dibindeki telefon kulübesine yöneldi ve Frankie Chance'in kaldığı Westor Otelinin numarasını çevirdi.

Karşısına çıkan santral memuresi kendisine hemen Frankie Chance'i verdi.

— Evet. Alo.

— Frankie, ben Sam Terrell. Beş dakika seninle görüşmek istiyorum. Gelebilir miyim oraya?

— Birbirimize söyleyecek hiç bir şeyimiz yok. Hem şimdi meşgulüm.

— Seni uzun süre oyalamıyacağım ama.

Bir an duralayan Chance devam etti :

—Geçen günkü dayaktan sonra akıllanmadın galiba?

— Bunu bırakalım Frankie. (Terrell'in gözleri kötü kötü parlamaya başlamıştı.) Dostun Eden Myles'i kimin öldürdüğünü söylemek istiyorum sana. Beş dakika sonra oradayım. Bekle beni.

— Pis herif, namuss...

Terrell gülererek telefonu kapadı. Sonra tekrar bara döndü, kadehinin dibinde kalan içkiyi yudumladı ve dışarı çıktı.

Gök yıldız içindeydi ama şiddetli bir rüzgâr sokaklarda yürümeyi zorlaştırıyordu. Kar beklenebilirdi her an. Kaldırımlar, gürültücü bir kalabalıkla doluydu. Kalın mantolara bürünmüş genç kızlarla erkekler sinemalardan çıkıyor ve evlerine dağılıyorlardı.

Terrell, otelin kalabalık holünü geçti ve asansöre binerek Frankie. Chance'in odasının bulunduğu kata çıktı.

Kapıyı açan Frankie :

— Gir bakalım içeri pis hafiye, diye söylendi.

Bir eli sabahlığının cebindeydi. Bununla, sıkı sıkı tabancasının kabzasını tuttuğu farkediliyordu.

— Kızmanın gereği yok Frankie. Seni üzmeğe değil, sana yardım etmeye geldim.

Chance kapıyı kapadı ve tabancasını çıkardı.

— Eden hakkında ne diyeceksin?

— Bir dost olarak geldim buraya Frankie. İnan bana.

Chance, gözlerini kırıştırdı.

— Beni oynatacağını sanıyorsan yanıyorsun.

— Ne münasebet canım.

Genç gazeteci gülümsedi ve koltuklardan birinin kenarına ilişti. Sigarasını yakarken de odayı gözden geçiriyordu. Sol tarafta, açık duran bir dolap gözüne ilişti. İçinde sekiz, on tane şık elbise sıralanmıştı. Elbiselerin altında da pırıl pırıl boyalı bir sürü ayakkabı görülüyordu.

— Fazla oyalanmıyalım, diye söylendi Frankie. Bana ne anlatacaksın Sam?

Terrell, gülümsemesini eksik etmeden onu dikkatle süzdü.

— Seni biraz terletebilirdim ama uzun zaman üzmeğe istemem pek. Eden, dostun İke Cellars'ın emriyle Nick Rammerski adlı bir kiralık kaatil tarafından öldürüldü. Görüyorsun ki hesabına çalıştığın adam, seni bir yandan parayla doyururken, diğer yandan sevgilini haklamakla meşgul oluyor.

— Kes be. Amma da uyduruyorsun.

Frankie'nin öfkeyle kasılmış yüzünden gözlerini ayırmayan Terrell, devam etti :

— Her halde Rammerski'yi tanırırsın. Kendisi, son günlerde buralarda dolaşıyor. Onu yüzünden tanımak kolay. Alnında boydan boya bir yara izi var. Cellars onu, sırf bu iş için şehre çağırdı. Kendisiyle karşılaştın mı?

Yüzünün ifadesinden Rammerski'yi tanıdığını anlaşıyor Frankie.

Chance birkaç saniye düşündü. Gözlerinin uzaklara dalıp gitmesinden bu sözleri kafasında evirip çevirmekte olduğu anlaşıyordu. Sonra yatağının üzerine çöktü.

— Bundan kazancın ne olacak, diye söylendi.

— Adaletin yerini bulmasını isterim.

— Deliller... Elinde deliller var mı?

— Bu oldukça uzun bir hikâye'dir Frankie. Eden Myles, bir süreden beri Richard Caldwell'e bazı meseleleri anlatmaktaydı. Aldığı emirle sözüm ona gammazlık yapıyordu. İşin bu dönemine kadar sen herşeyi biliyordun sanırım. Eden de gördüğü işin basit olduğuna inanmıştı. Aslında önemsiz şeyler anlatarak Caldwell'in güvenini kazanıyordu. Politikanın kulisi, hileli seçim pro- pogandası, falan filân. Ama işin sonuna varamadı.

Terrell, Frankie Chance'ın yuvalarından uğramış gözlerini farkederek ses tonunu daha da yavaşlattı :

ike, Eden'i Caldwell'in evinde öldürterek suçu onun üzerine yıkmayı kararlaştırdı. Aslında, Cellars'ın Eden'e kızması için bir neden yoktu ama, genç kadın, ilerde onun için tehlikeli olabilirdi. Bunun üzerine Rammerski'y- le anlaşma yapıldı ve arka kapıdan giren kiralık kaatil Eden'i öldürdü. Sonra da kaçtı.

— Deliller, diye soluk soluğa sordu Frankie. Delillerin nerede?

— Bir kere, Rammerski Caldwell'in evinden çıkarken Paddy Cogían adında bir polis memuru tarafından görüldü. Sonra Connie Blacker, Cellars plânını Eden'e anlatırken kapı arkasından konuşulanları duydu. Cinayet akşamı Eden'in evinde kalıyordu. Cellars saat 10.30 sıralarında eve gelmiş ve Eden'e o akşam Caldwell'le münakaşa etmesini ve olay çıkarmasını söylemişti. Ona içirmesini, sonra da kendisine saldırdığını söyleyerek

bağırmaya başlamasını istiyordu. Tam o sıra Cellars'ın adamlarından biri mutfak kapısından içeri girecek ve Caldwell'i bayıltarak odayı iyice dağıtacak, böylece içerde bir boğuşma olduğu havasını uyandıracaktı. Tabii, bu boğuşma sırasında Caldwell'in başını bir yere çarparak bayılmış olduğu da Eden tarafından söylenecekti. Polis ve civardakiler yetişmeden Cellars'ın adamı çekip gidecek, ortada kalan Eden Myles istendiği gibi ifade vererek Caldwell'in başını belâya sokacaktı. Bu arada vali adayının üzerine saldırdığını, ırzına geçmek istediğini ballandıra ballandıra anlatacaktı tabii. Cellars'a göre Eden'in bu kadarlık bir konuşması yeterliydi. Ama, içeriki odada konuşulanları duymuş olan Connie, Cellars gittikten sonra her şeyi bildiğini Eden'e söyledi. Eden de korkuyor, bu işin altından pek kolay kalkabileceğini sanmıyordu. Korkusunun yerinde olduğu da şimdi anlaşıldı ya.

— Ama onu öldürmelerinin gereği yoktu, diye söylendi Frankie. Gözlerinde yaşlar belirmişti. Kimseye bir fenalığı dokunmadı ki. Herkesle arası iyiydi. Beş yıldır birlikte yaşıyorduk, bu süre içinde bir tek erkeğe baktığını, kendisine sulananlardan birine yüz verdiğini görmedim. Gelecek yıl kendimize Baycroft'ta, altı daireli bir apartman alacaktık. Birinde oturacak, beşinden elde edeceğimiz gelirle de gül gibi geçinip gidecektik. Hayatta en büyük isteği bir evimizin olmasıydı. Güvenlik içinde yaşamak, içinde bulunduğumuz tehlikeli hayattan sıyrılmak istiyordu.

— Ya hâmile olduğunu biliyor muydun? diye sordu Terrell.

Frankie, birden olduğu yerde sıçramıştı.

— Bana yalan söyleme! diye bağırdı. Bu hikâyeye kanacağımı sanıyorsan yanılıyorsun.

— Otopsi yalan söylemez Frankie. Cesedin mu

ayenesi sonucu üç aylık hâmile olduğu ortaya çıktı ama, senin bundan haberin yok tabii.

Frankie, bütün gücüyle elini yatağın kenarına vurmaya başlamıştı. Titreyen dudaklarından çıkan sözler birbirini tutmuyordu. Terrell, onun iyiden iyiye kendini kaybettiğini anladı.

— Her zaman bir çocuğumuz olsun isterdi Sam. Oysa ben buna hiç razı olmadım. Bu yüzden de çok kavga ettik. Ama o aklına koymuştu bir kere, çocuğu olacaktı. Eden istediğini yapan bir insandı. Demek yaptı da.

Frankie artık kendini kaybetmişti. Ağzını açıp kapıyor, fakat garip homurtulardan başka ses çıkarmıyordu.

— İki güzel düş diye mırıldandı Terrell. Ama Cellars' in bir hareketiyle bütün bunlar hayal oldu. Oysa ike, ortalıkta salına salına geziyor ve hâlâ da dilediği gibi yaşayıp duruyor.

— Gerçeği öğrenmem gerek, diye mırıldandı Frankie. Soruşturma yapacağım ve bana doğru söyleyip söylemediğini anlıyacağım.

Sabahlığını çıkararak yere attı. Elbise dolabından bir padesü aldı ve aceleyle sırtına geçirdi. Tabancasını padesüsünün cebine soktu ve şapkasını iyice kaşının üzerine indirdi.

— Biraz bekle Frankie, diyecek oldu Terrell.

Ama Frankie'nin onu dinleyecek hali kalmamıştı. Yüzünden hiç bir şey okumak mümkün değildi ama, belirli bir noktaya dikilen gözlerinden verdiği kararı bir an önce uygulamak istediği anlaşılıyordu. Kapıya doğru yürüdü, elini tokmağa attı.

— Biraz bekle Frankie, diye mırıldandı Terrell yine.

Genç gazeteci kendini çok yorgun hissediyordu. Fikirlerinin birden değişmesinin nedenini anlayamıyordu

pek ama, bu kudurmuş köpeği, içinde biriken ve gittikçe artan kinle şehre salıvermenin hiç doğru olmadığını da kestiriyordu.

— Aptallık etme Frankie, dedi. Cellars ile Ram- merski'nin peşinden gidersen başın belâya girebilir. Belki de bu yüzden hayatını kaybedersin.

— Doğru, ikisi de belâlı heriflerdir.

— Kişisel bir meseleden ötürü seni bilerek kızdırdım Frankie.

Bu kez Frankie, kapının tokmağını bırakmadan geri döndü.

— Ne gibi bir mesele? diye sordu.

— Cellars Connie'yi kaçırdı. Dün akşam Connie bana gelmişti. Kendisini sabah benim apartmanımdan alıp götürdüler. Connie'yi Cellars'ın elinden kurtarmak istiyordum. Bunun için de çok korkması gerekiyordu.

İşte o an sen aklıma geldin. Cellars'ı senden daha iyi korkutabilecek birini bulmak doğrusu çok güçlü.

— Kızı bulmak istiyorsun değil mi?

— Evet.

— Doğrusu çok kurnazca hareket etmişsin. Ona ulaşmak için beni silâh olarak kullandın Sam.

— Ama artık bunun önemi kalmadı Frankie.

— Niçin Cellars'a yaptıklarını kusturmak, onu iyice terletmek istiyorum. Bu arada ölürsem sana ne yani? Sen sevgilini bulacaksın. Oysa benim yaşamama artık imkân yok. Değersiz herifin tekiyim nasılsa...

Frankie elini kapı tokmağından çekti ve geri döndü. Yüzündeki gençlik ve dirilik gitmiş yerine ihtiyar bir surat gelmişti. Oldukça bitkin görünüyordu.

— Bu akşam öleceğimi hissediyorum, diye söylendi.

— Kendini buna inandırmak için elinden geleni yapıyorsun Frankie.

— Bu da benim fikrim. Ne hissettiğimi pek bilemezsin. Eden'i sen de bir orospu sanıyordun değil mi? Doğru söyle.

— Seni gerçekten sevdiğini tahmin ediyordum. Senden bir çocuğu olmasını istemesi de bunu gösteriyor. Pek boş bir insan değildi herhalde.

Frankie başını salladı.

— Doğru söylüyorsun. Senin fikrine ancak şimdi bu kadar büyük değer vermem ne garip değil mi? Ama Eden'den kendisine bahsedeceğim son insan belki de sen olacaksın. Şu anda aramızda, eskiden geçenlere oranla çok farklı ve ortak şeyler var.

— Yeter Frankie. Bu konu üzerinde ne kadar durursan sinirlerin o kadar fazla bozulacak.

Yerinden kalkarak kapıya yürüyen Frankie :

— Hayır, dedi, sen kazandın. Madden bulvarı üzerinde, Bancroft sağlık yurdu. Bu adresi iyice not et.

— Ne işe yarayacak?

— İke Connie'yi oraya gönderdi. Bunu öğrenmiye- bilirdin de : Unutma. Hadi hoşça kal.

Frankie, bu sözlerden sonra kapıyı açtı ve dışarı süzüldü. Koridorda yavaş yavaş uzaklaşan ayak seslerini dinleyen Terrell, telefonu açarak polis müdürü Duggan'ın evini istedi. Karşısına Duggan'ın karısı çıktı ve acele müdüriyete döndüğünü söyledi. Oldukça şaşkın ve kuşkulu olduğu sesinden belliydi.

— En sevdiği televizyon programını seyrederken birden kalktı gitti. Hani şu.... şey. ..

Terrell gerisini dinlemeden telefonu kapadı. Bu kez polisi aradı. Duggan'ı bulması belki beş dakika sürdü. Sonunda aradığı adamın sesi kulaklarında çınladı.

— Alo, buyrun kimsiniz?

— Sam Terrell. Verdiğim adresi iyice not Duggan. Ben...

— Sam, nerelerdesin yahu? Şehrin altı üstüne geldi. Rammerski adlı bir herifi tutukladık. Eden Myles'i öldürdüğünü söylüyor. Elleriyle boğmuş. Bu durumda Caldwell'in suçsuz olduğu ortaya çıktı.

Duggan'ın sesini örtmek isteyen Terrell bağırdı:

— Bancroft Sağlık Yurdu. Orada zorla tuttukları bir genç kız var. Adı da Connie Blacker.

— Bir saniye. Bunu az önce biri daha söyledi. Bancroft Sağlık Yurdu mu? Ayrılma telefonda Sam.

— Ne diyorsun? diye haykırdı Terrell.

Ama Duggan cevap vermiyordu. Biraz beklettikten sonra sesi tekrar duyuldu.

— Arabalarla devriye gezen polislerle görüştüm., iki otomobil, hastaneden genç kızı almaya gitmişler.

— Haberi kimden duydunuz?

— On dakika kadar önce Mike Karsh telefon etti. Bir genç kızın, sözü geçen hastanede tutulduğunu ve tanıklığının Caldwell olayında büyük önemi bulunduğunu söyledi.

— Yeni haberler ne zaman gelecek?

— Arabalarla tekrar bağlantı kurulduktan sonra. Bilsen, öyle işim var ki sam.

Telefonu yavaşça kapamadan önce:

— Seni tekrar ararım Dug, dedi Sam.

Yatağın üzerine oturdu ve bir sigara yaktı. Mike Karsh... Aklı almıyordu, iyice sersemlemişti. Başını iki yana salladı.

Zaman çok yavaş geçiyordu. Odayı defalarca adımladı. Frankie'nin elbiselerini saydı. Yatağın üzerinde açık unutulmuş bir dergiye uzun uzun göz gezdirdi. Bir çiçek saksısına gizlenen küçük kediyi gösteriyordu derginin kapağı. Belki bir dakika süreyle bu kapağa baktı.

Aradan beş dakika daha geçti. Artık dayanamıyacaktı. Tekrar telefonla Duggan'ı aradı.

— Genç kızı buldunuz mu?

— Evet Sam. Sainte Anne hastanesine naklettiler. Bancroft Sağlık Yurdundan da üç kişiyi tutukladık. Bir takım hileli işler yapmakta oldukları anlaşıldı.

Gazeteci, elindeki ahizeyi bütün gücüyle sıktı.

—Peki, Connie'nin nesi var? diye bağırdı.

— Doğrusu pek bilmiyorum. Sadece kötü durumda olduğunu söylediler. Hepsi bu kadar.

ONDOKUZ

Sainte Anne hastanesinin önünde iki polis arabası vardı. Geniş kapının üzerindeki kırmızı ışık yanıp yanıp sönüyordu. İlerde bembeyaz bir cankurtaran durmuştu.

Memurlar hastabakıcılarla gevezelik ediyor, girişteki hemşire de bir kâğıdın üzerine bazı şeyler yazıyordu. Her zamanki gibi hastane içinde gergin bir hava vardı. Bu gergin havaya rağmen, yine de büyük bir hareket göze çarpıyordu.

Terrell memurları selâmladı ve kapıdaki hemşireye yöneldi.

— Connie Blacker nasıl acaba?

— Ooo, merhaba Sam. Seni gören ne olsun? Oksijen çadırına sokmuşlar sanırım. Soluk almakta güçlük çekiyormuş sanırım. Ne var? Senin de durumun pek iyi değil?

— Merak edilecek bir şeyim yok canım. Nerede kendisi?

— Bu koridorun ucundaki ilk yardım odasında.

— Sağolun.

Terrell geniş koridorda telâşla ilerledi. Koridorun sonundaki odadadan çıkan kabak kafalı doktorun koluna yapışıp sordu:

— Buraya getirdikleri genç kız nasıl acaba?

— Durumu pek parlak değil. Arkadaşı mısınız?

— Evet. Onun gibi bir şey.

Doktor, gözlüklerini çıkararak beyaz gömieğine sildi. Gözlüksüz, olduğundan çok daha genç görünüyordu. Bakışları zeki, açık ve insanın içini rahatlatıcıydı.

— Yüksek dozda morfin vermişler kendisine, diye söylendi. Bu sabah yaptıklarını sanıyor. Sonra öyle şeyler yapmışlar ki genç kızın durumu iyice berbatlaşmış, Akli başında değil. Bunda korkunun büyük rolü olduğunu sanıyorum. Üstelik morfin solunum yollarında da epey tahribat yapmış.

— Kurtulacak mı acaba?

— Bunu kesinlikle bilmiyorum. Ama iyimserliğe yönelmek mümkün. Kendisine oksijen veriyoruz ki bu morfinin panzehiri demektir. Bir kaç saat içinde, hayatında göremeyeceği kadar kâbus gördü. Kendisine büyük özen gösterilmesi gerekiyor.

— Tabii doktor tabii. Onu ne zaman görebilirim?

— İki saatten önce değil. Eğer isterseniz, birkaç kelimelik bir not bırakabilirsiniz.

— Teşekkür ederim. Kapıya telefon numaramı bırakacağım.

— Çok güç anlar geçirdi. Ona iyi davranmanız gerekecektir.

— Merak etmeyin doktor.

Terrell kapıya doğru yürürken Cali Bulletin'in fotoğrafcılarından Ricky Carboni adlı biri içeri girdi ve makinesini bir köşeye bıraktı.

— Ooo, merhaba Sam. Nasılsın, kız iyi mi?

Ricky erken yaşlanmış tiplerdendi. Kafasında hiç saç kalmamıştı. Siyah ve kurnaz gözleri zekâ parıltılarıyla doluydu.

— Henüz resmini çekemezsin onun Ricky. En aşağı iki saat beklemen gerekiyor.

— Ben de sonuna kadar beklerim. Karsh ne pahasına olursa olsun bir fotoğraf çekmemi söyledi. Hem böylece fazla mesai saatleri de kabarmış olur.

— Karsh mı? Ona da ne oluyor?

— Bana hiç sorma dostum. Ya da sor, sor ama esaslı bir cevap bekleme. Karsh son baskıyı parça parça attı. Bütün gazetenin yeni baştan dizilip basılması gerek. İlânların dışında tabii. Gündüz ekibi tam kadroyla çalışıyor. Sen de onlarla beraber değil misin? Fotoğrafçıların hepsi iş başında, Williams'la Tuckerman da boş durmuyorlar. Doğrusu, bu meslek zaman zaman canımı sıkıyor. Düşünsene, herkes evine dönüp yataırken biz sokakları tepeceğiz bütün gece. Neyse, şimdilik vakit geçirmek için bir poker partisi ayarlamaya bakmalı. Selâm.

— Eyvi+'jh Ricky.

Dışarı çıktığında polislerden biri Terrell'i çağırdı.

— Dönüyoruz Sam. istersen seni de bir yere bırakalım.

— Sağolun canım. Gazeteye gideceğim.

— Tam yolumuzun üstünde. İşin aceleyse, Smitty de var yanımızda. Canavar düdüğünü öttürdü mü kuş gibi uçarız.

— Hiç acelem yok dostum.

Terrell otomobile bindi ve bir sigara yaktı. Gerçekten de acelesi yoktu. Özellikle de, Mike Karsh'ı ne kadar geç görürse o kadar iyi olacaktı. Ama bir kere daha karşı karşıya gelmeleri gerekliydi. Son bir kere...

İyice aydınlatılmış olan yazı işleri salonunda büyük bir canlılık göze çarpıyordu. Muhabirler ve sekreterler masalarının başına oturmuş çalışıyor, daktilo makineleri büyük bir gürültüyle işliyordu. Uykusuzluktan

gözJeri şişmiş hademelerle fotoğrafçıların oradan oraya büyük bir telâş içinde koşuşmaları içerde esen elektrikli havayı daha da genginleştiriyordu.

Terrell eşikte durdu ve yeni baskıyı hazırlayan arkadaşlarına göz gezdirdi. Aslında gece baskısını üç sekreter hazırlardı. Oysa şimdi, herkes iş başındaydı.

Karsh, Williams'in arkasına oturmuş ve bacağını bir masanın üzerine atmıştı. Ollie Wheeler ile hararetli bir konuşmaya daldıkları belli oluyordu. Zaman zaman sözlerini, dizlerine indirdiği sert bir yumrukla noktalayan Karsh, tepesindeki elektrikli saatten de gözlerini hiç ayırmıyordu. Her zamanki gibi, özenle giyinmişti. Yakasına çiçek iliştirilmiş koyu renk elbisesi dikkati çekiyordu. Gözlerinde heyecan ve sevinç parıltıları okunmaktaydı. Çevresindekilere hâkim şef kimliğini yeniden kazanmış gibiydi.

Terrell, pardesüsünü bir koltuğun üzerine atarak Wheeler'le Karsh'a doğru yürüdü. Salonun dibindeki geniş camlı pencereden, bütün şehrin ışıkları ayaklarının altına serilmişti. Terrell, Karsh ve Wheeler'in yanında durdu. Onu ilk gören de arkadaşı olmuştu.

— Merhaba yahu, nerelerdeydin sabahtan beri Sam?

Wheeler'in ağzından bu sözleri duyan Karsh döndü ve Terrell'le göz göze geldi. O, kendinden emin gülümsemesini yitirmemişti.

— Tam zamanında geldin Sam, dedi. Olayla ilgili yazıyı senin yazmanı istiyorum. Olayı başından alarak, tarih sırasıyla ve en ince ayrıntılarına kadar okuyucunun gözleri önüne sereceksin. Şu trafik komitesinin üzerinde pek fazla durma, sanki okuyucunun haberi varmış gibi birkaç satırla geçiştir. Bunun ne olduğunu, Ollie'nin yazısını okuduktan sonra nasıl olsa öğrene-

çekler. Trafik komitesi rezaleti üzerine Ollie mükemmel bir yazı hazırladı. Göreceksin.

— Şimdi sonunu getireceğim Mike, dedi Ollie.

Karsh gözlerini Terrell'in üzerinden hiç ayırmadan:

— Evet, dedi, bitir çabuk yazıyı. Yarım saat önce Dan Bridewell de bir açıklama yaptı Sam. Hiç bir şeyi gizlemeden, giriştiği kirli işi bütün ayrıntılarıyla anlatmaktan çekinmedi. Valinin görevinden alınması, şehir meclisinin bir toplantısına bağlı. Hapı yuttu hepsi. Tam anlamıyla hapı yuttular ve yerlere serildiler dostum.

— Ben de olayı bütün ayrıntılarıyla yazacağım demek. Okuyucunun duygularına yönelen ve hiç bir şey saklamayan bir yazı olacak herhalde.

— Evet Sam, yazıyı dilediğin şekilde ve özellikle hiç bir noktayı kapalı geçmeden yazacaksın. Kirli çamaşırları bütün pisliğiyle okuyucunun önüne sermen, doğrusu pek çok kişiyi memnun edecek.

Karsh, büyük bir rahatlık ve açıklıkla, hiç heyecana kapılmadan konuşuyordu. Her zamanki gibi, olağanüstü bir haber karşısındaki tavrını takınmıştı.

— Hadi çocuklar, diye devam etti, tam yarım saatimiz var. Bu süre içinde bütün yazıların hazır olması gerekiyor.

— Peki Mike, sizi nasıl tanıtacağım yazımda? Sizin rolünüzü gizlemek için nasıl hareket etmemiz, nasıl kalem kullanmamız gerekiyor? Bir kolunuz İke Cellars'ın omuzundayken alınan fotoğrafınızı da basalım mı?

Karsh, bu ağır darbeyi gık demeden, hatta yüzünün rengi bile değişmeden yedi. Neşesinden hiç bir şey kaybetmemişti.

— Benim için ayrıntıya girmenin gereği yok Sam. Asıl olayı gözden uzak tutmamak şartıyla, benden de dilediğin şekilde bahsedebilirsin. Ancak, gereksiz uzat

maların okuyucuyu sıkacağıını unutmadan hareket et ve bu faslı pek fazla genişletme. Eden Myles, Ram- merski adlı bir kiralık katil tarafından öldürülmüştü. Rammerski, ike Cellars'ın emrinde çalışıyordu. Caldwell'in ise hiç bir şeyle ilgisi yoktu ve suçsuzdu. Çeşitli söylentilerle en ufak bir ilgisi bile olmamıştı. Süslü cümleler yapmadan meselenin ana hatlarını böyle koyacak, her olayı sanki bir tabanca kurşunu gibi okuyucunun yüzüne çarpacaksın. Dediğim gibi, edebiyat yapmanın hiç gereği yok.

Terrell'in aklı almıyordu bu söylenenleri. Gözlerini ayırmaksızın, bir süre Karsh'ı süzdü. Sonra:

— Benim yazımı okuyanlar hiç de görüldüğünüz gibi bir adam olmadığını öğrenecekler Mike, dedi.

— Ne yapalım dostum. Bu da olayın bir parçası sayılır. Gerçek uğruna gazeteci her şeyini feda etmelidir. Hikâyenin tamamını, hiç bir şey gizlemeden istiyorum dedim sana. Daha fazla açıklama ister mi?

— Peki Mike.

Hemen bir sigara yakan Terrell daktilo makinesine kâğıdı geçirdi. Kendini sahnede, hayatının en büyük rolünü oynayan bir aktör gibi heyecanlı hissediyordu. Büyük manşetler ve her şeyi açıklayan Sam Terrell. Şevkle işe koyuldu, az sonra da polise telefon ederek Rammerski'nin tutuklanmasıyla ilgili bilgi topladı. Ayrıca kiralık katilin ağzından alınan itirafnamenin bazı parçalarını not etti. Tanıdığı bir komiser, bu konuda kendisine epey bilgi verdikten sonra:

— Ne gece değil mi Sam? dedi. Biliyor musun, elimizde bir ceset daha var.

— Yok canım! Kimin cesedi bu?

— Frankie Chance'in.

Terrell, ağzındaki sigarayı sert bir hareketle çekti. Korktuğu başına gelmişti sonunda.

— Ne oldu, anlatsana.

Frankie Chance'ın sevdiği kadın uğruna isteyerek ölmesi, içini birden garip bir üzüntünün kaplamasına yol açmıştı.

İke Cellars'ın evinin yakınında öldürülmüş, dedi komiser. Ike'nin muhafızlarından biri haklamış galiba herifi. Sana, şimdilik daha fazla bir şey söyleyemem. Belki yarım saat kadar sonra araşan bir şeyler öğrenebilirsin Sam.

— Peki dostum, öyle yaparız.

Terrell, aldığı haberi hemen Mike Karsh'a bildirdi. Ama Karsh, bunu pek o kadar önemli bulmamıştı.

— Üzerinde durmaya değmez, dedi. Altıncı sayfanın bir köşesinde gösteririz, olur biter. Yazını, bir takım figüranlarla doldurmaya hiç gerek yok Sam. Sen işine bak.

— Birinci sayfa tamam Mike. İşte.

Karsh, dudaklarında garip bir gülümsemeyle yazıyı baştan sona kadar okudu. Sonra, sekreterlerden birine verdi.

— Mükemmel Sam. Başlık ve başlık altını verirken seçim hilelerinin de üzerinde durmaktan kaçınma. Caldwell'i haksız yere suçlamak istediler. Oysa adamcağız ufacık bir sineği bile incitecek yaradılıştı değildi.

Terrell, yazısının son bölümünü daha büyük bir dikkatle hazırladı. Sayfalar makineden çıktıkça Karsh bîrer birer eline alıp okuyor, sonra da Williams'a uzatıyordu. Williams yazı üzerinde gerekli ufak tefek düzeltmeleri yaptıktan sonra mürettiphaneye yolluyordu. Masasının üstü bir sürü kâğıtla dolmuştu. Biyografiler, portreler, Sarnac'ın ve Caldwell'in diğer yardımcılarının demeçleri, Rammerski'nin işlediği cinayeti hayali olarak canlandıran bir kroki, diğer daha önemsiz ama olayla ilgili yazı ve resimler, yazı işleri müdürünün masasın

da toplanmıştı. Böylece dakikalar hararetle bir çalışma içinde geçti gitti...

Terrell, son paragrafı da bitirip noktayı koyunca içinin rahatladığını hissetmişti. Yazıdan memnundu ama, artık üzerinde duracak, tekrar okuyacak ve gerekli rötuşları yapacak vakti kalmamıştı.

— İşte, diye söylendi, tamamlandı.

Ortalıkta dolaşan bir hademe yazıyı alarak Wil- liams'a götürdü. Terrell, gözleriyle Karsh'ı aradı ama patronu ortalıkta göremedi. Tuckerman'ın sesiyle kendine geldi.

— Hey Sam, seni Saint Anne hastanesinden aradılar. Doktorlardan biri orada yatan kızı gidip görebileceğini söyledi. Kendine gelir gelmez seninle konuşmak istemiş. Şu dünyada dört ayak üstüne düşen ne herifler var be!

— Yok canım. Sen gevezeliği bırak da Karsh'ın nerede olduğunu söylesene.

Tuckerman, iskemlesinin üzerinde döndü ve yazısını tamamlayan Ollie Wheeler'e baktı. Fotoğrafçıların toplandığı odayı gözden geçirdi. Sonra da kaşlarını çatı.

— Belki mürettiphaneye çıkmıştır Sam. Hey Williams, Mike nereye gittiğini söyledi mi sana?

— Yok canım. Ne zamandan beri bize patron hesap veriyor. Ama dışarı çıktığını sanmıyorum. Doğrusunu istersen, bu gece şehirde tek başına dolaşmaya cesaret edemez pek.

Masanın yakınında duran genç hademelerden biri, çekingen bir halle yanlarına yaklaştı.

— Mr. Karsh'ı birkaç dakika önce gördüm efendim. Asansöre doğru yürüyordu. Herkes çocuğa, sonra da birbirine baktı. Tuckerman sordu:

— Pardesüsü var mıydı sırtında?

— Evet hem pardesü, hem de şapka giymişti. Kahveleri yukarı çıkarırken gördüm kendisini.

Tuckerman, kendi kendine küfretmiye başlamıştı.

— Deli mi oldu ulan bu herif?

Elini telefona attığı sıra zil çalmaya başladı. Açtı, bir an ses çıkarmadan dinledi. Derin bir soluk aldıktan sonra ahizeyi Terrell'e uzattı.

— Sam, Karsh telefonda seninle konuşmak istiyor.

Terrell arkadaşının elindeki ahizeyi hemen kaptı ve bağırırmaya başladı.

— Deminden beri sizi arıyoruz! Neredesiniz?

— Gazetenin tam karşısına rastlayan Lindy'nin harındayım, Sam. Hani şu, kahvelerle sigaraları aldığımız herifin dükkânında. Ne biçim yermiş burası be. İlk defa ayak basıyorum zaten.

— Mike, hemen bir taksiye binerek otelinize gidin. Ya da, hemen buraya dönün. Bir iki kadeh içki içeriz. Williams'la Tuck'ın da boşazı kurumuş. Birlikte içecek birkaç kişi arıyorlar.

— Küçük ve sevimli bir şişenin çevresinde, gerçek dostlarla birlikte geçirilecek bir gece çok güzel olurdu Sam. Ama şimdi olmaz. Birisiyle buluşacağım.

— Kiminle, nerede?

— Bilmiyorum dostum. Yüzünü hiç görmediğim bir herif getirdi haberi. Kiminle olduğunu da az sonra öğreneceğim.

— Be aptal herif! diye bağırdı Terrell telefonda.

Sonra, ahizeyi eliyle örterek Tuckerman'a fısladı.

— Karsh, Lindy'nin barında. Onu telefonda oyalamaya çalışırım. Bu arada sen polise haber ver. Buraya bir araba yollasınlar. Çabuk ol!

Tuckerman telefonlardan birine koşarken Williams saate bakıyordu. Yazıların mürettiphaneye teslim edil

mesi için konan zamanın bitmesine beş, on dakika kadar bir şey kalmıştı.

— Mike, dedi Terrell. Orada mısın?

Karsh'ın sesi değişmişti. Artık Terrell, bitkin ve üzgün adamla konuşuyordu.

— Tabii, diye söylendi Karsh. Sana veda etmeden telefonu kaparmıydım hiç oğlum. Bunu bilmem gerekirdi.

— Mike, sakın dışarı çıkmayın. Ne olursunuz. Salonun dibindeki masalardan birine oturunuz. Duyuyor musunuz beni?

— Sam, bu gece hiç bir şeyden korkusu olmayan herifler gibi kabadayıcı hareket ettim. Doğrusu, pek öğrenemiyordum ya kendimle. Yapacak başka şeyim kalmamıştı. Gerçek anlamıyla bir insan olduğuma kendi kendimi inandırmak istedim... Ama yine de olmadı Sam... Şimdi dinle beni....

— Siz beni dinleyin. Böyle soylu davranışlarla kafanızı yormanızın hiç gereği yok. Yerinizden hiç kımlıdamayın. Anladınız mı?

— Doğru söylüyorsun Sam. İnanıyorum sana. Ama bu kadar bağırmana da hiç gerek yok. Aramızda böyle gizli kalmış bir şeyin bulunması, inan ki üzüyor beni. İşin bu kadar ileri gitmesine göz yummam hiç doğru değildi. Baştan böyle bir işe girdiğim için pişmanım çok. Her şeyi sana anlatmam gerekirdi. Ama ya vaktim olmadı ya da buna cesaret edemedim. Nasıl istersen öyle düşün.

— Şimdi vaktimiz var Mike.

Terrell bir yandan konuşuyor, bir yandan da öbür telefonda polisle görüşen Tuckerman'ı dinliyordu.

— Sen öyle sanırsın.

Mike Karsh'ın sesi birden değişmiş, eski alaylı halini almıştı.

•— Üzülme hiç oğlum. Gençsin, önünde upuzun bir yol var. Sana, gazetecilik hakkında öğrettiklerimi hiç hatırlından çıkarma.

Bunları söylerken biraz titreyen Karsh'ın sesi yine sertleşti.

Söz veriyorsun değil mi Sam? Öğrettiklerimi hiç hatırlından çıkarmayacak, geri kalanlara da kulak vermiyeceksin. Senden bütün istediğim bu dostum.

— Tabii Mike, tabii Öğrettiklerinizi unutabilirmi- yim hiç. Şimdi siz de benim dediğimi yapın ve oturun masaya, bekleyin. Birlikte geliyoruz...

Terrell, ahizeyi kulağından çekti ve arkadaşlarına bir göz attı. Karsh, birden telefonu kapamıştı.

— Polis şimdi geliyor, dedi Tuckerman.

Büyük camın önüne geçmiş, sokağı seyreden Ollie Wheeler birden bağırıldı.

— Çabuk buraya gel Sam!

Dışarda bütün şiddetiyle yağan yağmur camdan süzülüyordu. Terrell, Wheeler'in yanında durdu ve dışarı baktı. Tuckerman ve Williams da onu izlediler.

Sokak karanlık ve ıssızdı. Bütün gece açık duran karşıdaki lokantanın ışıkları ıslak kaldırımları aydınlatıyordu.

Terrell, ışığın iyice düştüğü köşede duran Karsh'ı fark etti. Epey uzakta olmasına rağmen genç gazeteci, onun dudakları arasına yerleştirdiği ağızlığını ve beyaz boyun atkısını seçebiliyordu.

Yüz metre kadar ilerden, bütün ışıkları sönük olan bir araba köşeyi döndü. Karanlıkta, sessizce Karsh'a doğru ilerledi. Kötü, uğursuz bir gölge gibi. Karsh da arabanın sesini duyunca geri döndü ve telâşsız adımlarla yürüdü. Alaylı bir tavırla ağızlığını dişleri arasında havaya dikmişti. Yürürken iki yana salladığı kolları bu

yük bir hafiflik içinde olduğu izlenimini uyandırıyor insanda.

Bir sözsüz oyun seyrediyorlardı sanki, içinde bulundukları binanın kalın duvarları onları dış dünyadan ayırmıştı. En ufak bir ses bile duymuyorlardı.

Araba birden hızlandı ve Karsh'ın yanından geçerken, onu, bir an için gözlerden gizledi. Sisler içinde uzaklaşıp giderken, Karsh, kaldırımın boyunca akıp giden su birikintisine uzanmış yatıyordu. Yapayalnız, küçücük, kırılmış bir oyuncak bebek gibi.

Terrell, bir an, otomobilin önünden kaçmak için onun kendini yere attığını sandı. Yerde parıldayan camları görünce patronunun ölmüş olduğunu anladı. Vücudunu delip geçen kurşunlar arkadaki lokantanın camını da kırmıştı. Birden Wheeler garip bir homurtu koyver- di ve avucunun içiyle cama vurdu. Terrell'in üzerine büyük bir bezginlik çökmüştü. Ağır ağır geri döndü ve yerine oturdu. Kafasında karmakarışık bir takım düşünceler vardı. Karsh'ın bunu yapmasına Neyi ispatlamak istemişti sanki? Mike Karsh'ın kim olduğunu mu? Yoksa hâlâ namuslu bir adam gibi hareket edebildiğini mi?

— Evet, ceplerini parayla doldurup Güney Amerika'ya kaçabilirdi. Ama o tersine, ölmeden önce mükemmel bir gazete hazırlamıştı... Son baskı Caldwell'in suçsuzluğunu ilân ediyor, Mike Karsh'ın da mezar taşı oluyordu.

— Tam ona yakıştırdığım gibi öldü, diye düşündü Terrell. Belki namussuzca işlere girişti ama- çok güzel ölmeyi de bildi.

Masasına dönen Tuckerman eliyle arkadaşının omuzunu okşadı. Ollie Wheeler de oturduğu yerden söylendi:

— Bu akşam içip içip zilzurna sarhoş olmak is

tiyorum çocuklar. Benimle gelecek var mı?

— Ben, dedi Williams. Fikrini çok güzel buluyorum.

Terrell'in gözleri şimdi yaşlarla doluydu. Hayatının en heyecanlı anlarını yaşamıştı. Kendini çok yalnız, yaralı ve yolunu kaybetmiş bir adam gibi hissediyordu. Az sonra hastaneye uğrayacak ve hayatı her günkü akışına kavuşacaktı. Doktor, Connie'ye büyük özen göstermesini söylemişti. Onun dediklerine uymaktan başka bir isteği de yoktu nasılsa. Ama şu anda içinden bir şeyler kopmuş, sanki sakat kalmıştı.

Tepesindeki saat vaktin geldiğini gösteriyordu. Birden ziller çalmaya başladı. Herkesin gözü saate gitti. Yazılar az sonra hazır olacaktı. Baş makinist ve yardımcıları aşağıda, bir an önce baskıya başlamak için sabırsızlanıyorlardı kuşkusuz. Terrell, kollarını daktilo makinesinin üzerinde kavuşturdu ve başını aradaki boşluğa gömdü. Zil sesi kesildi. Bir an, bütün salonu ve Terrell'in kulaklarını dolduran çınlama uzaklaştı, uzaklaştı, kayboldu

SON

E YAYINLARI SUNAR

1. **BOYALI KUŞ / roman**
Jerzy Kosinski / 10 lira / 4. Baskı
2. **KARA ÇOCUK / roman**
Richard Wright / 10 lira / 2. Baskı
3. **İŞÇİ SINIFI TARİHİ**
Prof. Jürgen Kuczinski / 10 lira
4. **MAO'NUN KÜLTÜR İHTİLALİ**
Alberto Moravia / 10 lira / 2. Baskı
5. **USTA İLE MARGARITA / roman**
Mihail Bulgakof 2 cilt / 20 lira
6. **İLK ÇEMBER / roman**
Aleksandr Solzenitsin
(Nobel 1970) 3. baskı / 25 lira
7. **PRAG 1968**
Derleme / 10 lira
8. **BOLŞEVİZM TARİHİ**
Arthur Rosenberg / 10 lira
9. **İNSAN ASKER DOĞMAZ**
Konstantin Simonof 3 cilt / 30 lira
2. Baskı
10. **ŞAKA / roman**
Milan Kundera / 10 lira
11. **ORTALIK NİCİDEN KARIŞTI**
Vedat Saygel / 10 lira

20 LIRA

